

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

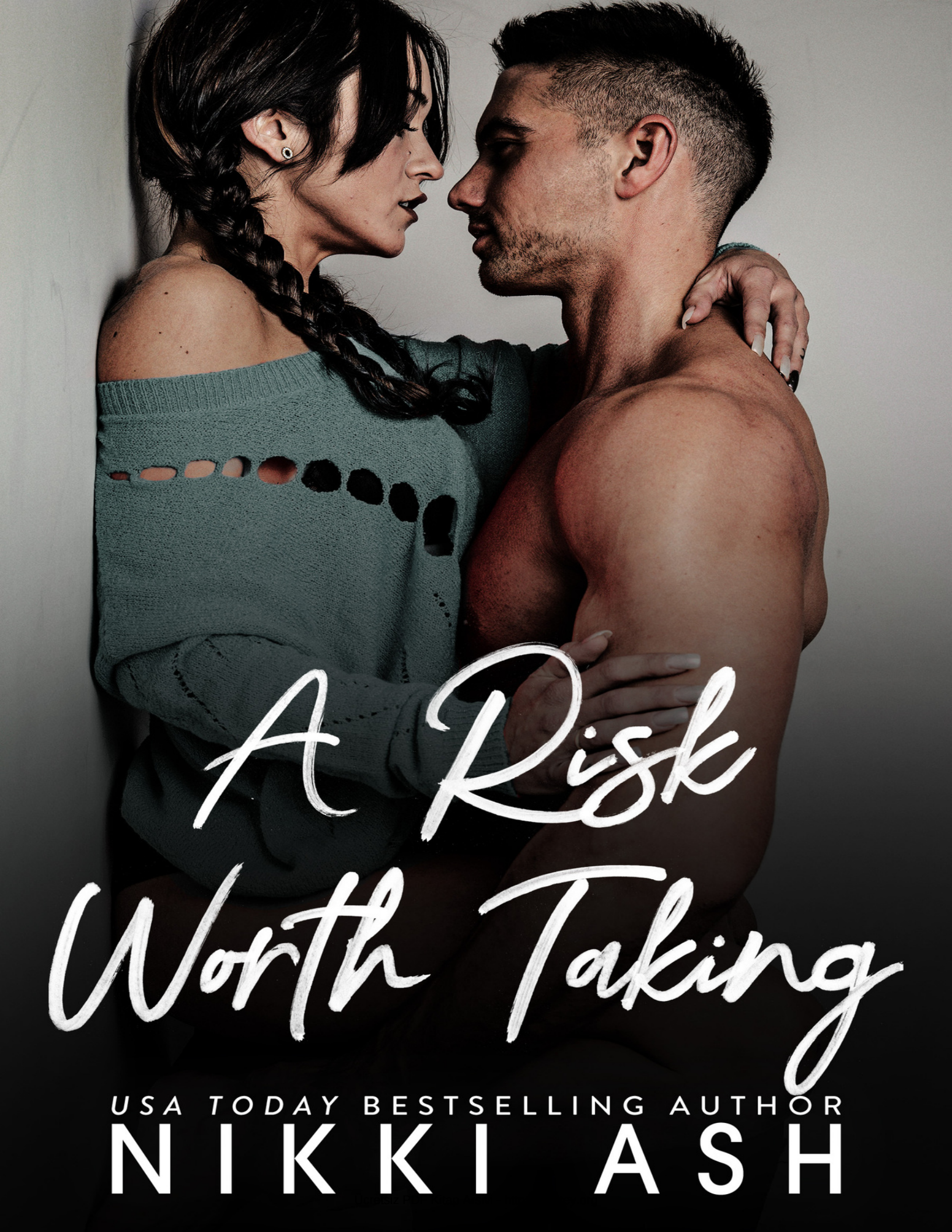
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Risk Worth Taking

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NIKKI ASH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A Risk Worth Taking

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NIKKI ASH

Alınmaya Değer Bir Risk

Telif Hakkı © 2023 Nikki Ash

Kapak Tasarımı: Jersey Kızı

Tasarımları Fotoğraf: Sarah Eirew

Fotoğrafçılık

Editör: Susan Staudinger, SS Editing

REZERVE EDİLMİŞTİR. Bu kitap, Uluslararası ve Federal Telif Hakkı Yasaları ve Anlaşmaları kapsamında korunan materyaller içermektedir. Bu materyalin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazar/Yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya bilgi ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Yazarın Notu](#)

[Almaya Değer Bir Risk Çalma Listesi](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Onaltı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[YirmiOnyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Yirmi İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[BölümDördüncü Beşinci](#)

[Altıncı](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[Otuzuncu](#)

[Otuz Birinci Bölüm Otuz](#)

[İkinci Bölüm Otuz Üçüncü](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Karanlıkta Güzelliği Bulmak Önizleme](#)
[Karanlıkta Güzelliği Bulmak Önizleme](#)

YAZARIN NOTU

YAZARIN NOTU: Almaya Değer Bir Risk tek başına okunabilirken, en iyi okuma deneyimini sağlamak için önce Düşme Riski'nin okunması tavsiye edilir.

UYARI: Bu hikaye bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Tetikleyici uyarılar (spoiler içeren) [web sitemde](#) bulunabilir.

ALMAYA DEĞER BİR RISK ÇALMA LİSTESİ

*2Step - Ed Sheeran Numb
- Marshmello & Khalid
Crush - David Archuleta
The Heart Wants What It Wants - Selena Gomez
Over My Head - The Fray
Numb Little Bug - Em Beihold
There's No Way - Lauv
When You're Gone - Shawn Mendez Beautiful
Mistakes - Maroon 5 & Megan Thee Stallion
Thank God - Kane Brown & Katelyn Brown Tüm
çalma listelerimi buradan dinleyin: [Nikki Ash'in](#)
[Çalma Listeleri](#)*

*Kimsenin asla hazır olduğunu sanmıyorum ama biri size yeniden
yaşadığınızı hissettirdiğinde, bu riske değeri.*
- Nikki Rowe

BİRİNCİ BÖLÜM

ELLIE

Şimdiki Zaman

"DUR! LÜTFEN... LÜTFEN BUNU YAPMA..." AYAKLARIMI TEKMELEYEREK ama tam bağlamak üzereyken, bir bez bebek gibi yüzüstü çevriliyorum, çenem betona çarpmadan önce dirseklerim beni zar zor yakalıyor.

Şortumu bacaklarımdan aşağı itiyor, sonra da iç çamaşırımı.

Kıpırdanıyorum, kaçmaya çalışıyorum ama bir çift el beni tutarken bir diğeri kalçalarımı ayırıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, burada yatmayı ve bunu kabul etmeyi reddediyorum.

"Lütfen yapma-"

"Ellie, ne oluyor lan? Ellie!"

Adımın sesi, omuzlarımdan titremesiyle birleşince gözlerim hızla açıldı ve nefes nefese odayı taramaya başladım.

"İyi misin?" Tim soruyor.

Etrafıma bakıyorum ve nerede olduğumu hatırlıyorum: dairemde, yatağımda, iki aylık erkek arkadaşımın yarı çıplak. Seks yapma yolunda ilerliyorduk, ta ki...

"Ellie," diyor Tim tekrar. "Sen-?"

"Hayır," diye ve onu üzerimden itiyorum. Bir an dengesini kaybediyor ama geriye doğru yere düşmeden önce kendini çabucak yakalıyor.

Göğüslerimi tekrar sutyenimin içine sokarken, yataktan fırlayıp gömleğimi yerden kapıyorum ve başımın üzerine atıyorum.

Tim'in gözleri üzerimde. Beni takip ediyordu. Beni çalışıyor.

Ama yapmayacak. Hiçbiri yapmaz. Çünkü asla yeterince yaklaşımlarına izin vermem.

"El," diyor sonunda, ses tonundaki acıma beni irkiltiyor. Neler yaşadığıma dair en ufak bir fikri yok ama kimsenin bir araya getiremeyeceği kırık dökük biri olduğumu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Lütfen git," diyorum ona, ses tonum kendi kulaklarıma bile düz geliyor.

"Ne?" diye sorar, bu işin nereye gittiği -ya da gitmediği- konusunda kafası karışmıştır.

"Gitmeni istiyorum. İşimiz bitti," diyorum, henüz onun bakışlarıyla karşılaşmamışken. Böylesi daha kolay. Gözlerindeki acıyı ya da kafa karışıklığını görmek zorunda değilim.

Vücudunun sıcaklığı arkamdan beni sardığında, elleri beni rahatlatmaya çalıştığında, bana dokunmasını istemediğim için geri çekiliyorum.

Mücadele etmeden gitmeyeceği çok açık. Çoğu kadın muhtemelen ilişkileri için savaşacak bir erkeği sever. Bizim için savaşmasını isteseydim muhtemelen ben de isterdim... Ama istemiyorum.

"İşimiz bitti dedim. Lütfen gidin." Yüzümü ona dönüyorum, bakışlarım onunkilerle buluşuyor, böylece ciddi olduğumu anlıyor.

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Daha iyi bilmeliydim. Mark senin taş kalpli bir sürtük olduğunu söyledi ama ben dinlemedim." Sert sözleri karşısında hafifçe irkiliyorum ama itiraz etmiyorum çünkü bana kaltak demesi kaba olsa da haksız değil ve hayatının iki ayını boşa harcadım.

Öfkeyle tişörtünü yerden alıp üzerine geçiriyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Yere yığılmadan önce ön kapının çarpmasını bekliyorum. Gözyaşlarım yüzümün yarısına kadar inmişken en iyi arkadaşım kapımdan içeri dalıyor ve beni kollarıyla sıkıca tutarak yanımda yere yığılıyor.

"Yine bir flashback," diyor iç çekerek - sormuyor, çünkü cevabı zaten biliyor. Son üç buçuk yıldır oda arkadaşınız ve benim hakkımda herkesten çok şey biliyor.

"Denedim," diye mırıldanıyorum, bunun tam olarak doğru olmadığını biliyor ve beyaz yalanımı yüzüme vurmayaacağını umuyorum.

Tabii ki Raelyn'in buna tahammülü yok. "Hayır, yapmadın. Bir flashback yaşadın ve onu kovdun."

"Hazır değilim," bir erkekle ilişkiyi bitirmek istediğim her seferinde seks yapmadan hemen önce söylediğim aynı üç kelimeyi tekrarlıyorum.

"Biriyle, onu içine alacak kadar uzun süre birlikte olmazsan asla hazır olamazsın. Güven zaman alır, El."

"Ona iki ay verdim," diye hatırlatıyorum. "Ona asla güvenemeyeceğimi biliyorsam daha fazla zamanını boşa harcamanın bir anlamı yok." Bu Tim'in ikinci aşamaya geçmeye çalıştığı ve benim onu ittiğim ilk olay değil. Ancak bugün, geçmişe dönüp baktığımda bunun boş bir çaba olduğunu anladım. Tim yirmi bir yaşında, aletiyle düşünen, kırmızı kanlı bir üniversite öğrencisi olduğu için kaçınılmaz olanı geciktirmek için bir neden göremedim. Bu hafta sonu başka bir kadının içine dalmış olacak ve gelecek hafta sonu adımı bile hatırlamayacak.

"El," diye iç geçirir Raelyn. "Kimseye güvenmiyorsun. Herkese mesafeli duruyorsun."

"Bu doğru değil," diye alay ediyorum, genel ifadesine içerliyorum. "Sana ve Sienna'ya güveniyorum."

"Bize belli bir ölçüde güveniyorsun ama Sienna bile her şeyi bilmiyor..." Beni kendi çocuğu gibi yetiştiren ablamın *her şeyi* bildiğini düşününce ürperiyorum. Üzüntü, hayal kırıklığı, suçluluk... Hayır, böyle bir şey olmayacak.

"Ve evet, ne olduğunu biliyorum," diye ekliyor Raelyn, "ama sadece yıllardır oda arkadaşı olduğumuz ve seni açılmaya ve beni içeri almaya zorlamaktan asla vazgeçmediğim için. Tabii eğer dürüst olursak..." Arkasına yaslanıyor, muhteşem kahverengi gözleri benim zümrüt buluşuyor. "Muhtemelen nelerle uğraştığını tam olarak bilmiyorum."

"Kız kardeşimin endişelenmesini istemiyorum." Raelyn tartışmak için ağzını açıyor ama ben başımı sallıyorum. "Endişelenecek Rae ve ben de endişelenmesini istemiyorum. Sana gelince, yeterince şey biliyorsun." Kimsenin yaşamak zorunda kalmaması gereken kanlı ayrıntılar olmadan neden böyle olduğumu anlayacak kadar.

"Biliyor musun, bence yanıyorsun," diyor, ilk kez değil. Ne zaman bir erkekle işleri bir sonraki seviyeye taşımaya çalışsam ve flashbackler yaşasam, çıldırsam ve onu sepetlesem, aynı konuşmayı yapıyoruz. "Bence ona anlatmalısın. Bu ilişkinizi etkiliyor ve sen de onu dışlayarak daha çok incitiyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, dünyada en çok sevdiğim insanın yanında olmaya katlanamadığım kişi olmasından nefret ederek. Yaptığı herhangi bir şey yüzünden değil. Hayır, Sienna Alexander mükemmel biri. O mükemmel bir kardeş, mükemmel bir anne, mükemmel bir eş.

Benim.

Bozuk olan benim.

Ve eğer nedenini bilseydi, kendini suçlardı. O zaman beni düzeltmeye çalışırdı ve düzeltilebileceğimden emin değilim, bu da ona sadece daha fazla acı verirdi.

"Kendimi toparlamam lazım. Her şey çok hızlı çözüldü." Kız kardeşimle sıkı bir ilişkim varken, ondan uzaklaşmak için Kaliforniya'ya kaçtım ve New York'a sadece çok gerekli olduğunda döndüm.

"Mezun olmamıza beş ay var ve fikrini değiştirmedığın sürece başladığın yere geri döneceksin," diye hatırlatıyor bana. "Ne olursa olsun, herkesten uzak durduğunu söylerken Sienna ve benden bahsetmiyordum. Erkeklerden bahsediyordum." Bana yan gözle bakıyor. "Bir erkekle birlikte olmak için ona güvenmen gerektiğini söylüyorsun ama kimsenin bu güveni oluşturacak kadar yaklaşmasına izin vermiyorsun."

"Bu doğru değil," diye karşı .

"Gerçekten mi? Kime güveniyorsun?"

İKİNCİ BÖLÜM

ELLIE

Geçmiş

"DENEME YAZMAKTAN NEFRET EDİYORUM." KANEPEYE YIĞILDIM VE kollarımı göğsümde birleştirdim. "Dans ederken makale yazmam gerekecek değil ya."

"Bazen hayatta yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız ki yapmak istediğimiz şeyleri yapabilelim," diyor Marina dansçılardan birinin yırtık şortunu dikerken. Bugün Cuma gecesi ve ben kız kardeşimin çalıştığı beyefendiler kulübü Wanderlust'tayım. Onun işinde utanılacak bir şey yok çünkü bu iş sadece onun okul masraflarını ve benim dans derslerimi kalmıyor, aynı zamanda boktan annemizin sorumlu olduğu faturaları da ödüyor. Marina kulübün ev sahibesi ve onu tanıdığım kısa süre içinde bana hep kendi evladı gibi davrandı.

"Sadece nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum," diye sızlanıyorum. "Bir kere mı, o-"

Kapının gürültülü bir şekilde çalınması sözlerimi yarıda kesiyor, ardından Marina her kimse içeri girmesi için bağıyor.

"Herkes iyi mi?" diye soruyor kulüp sahibi Lincoln, içeri girip Marina'nın yanına doğru yürürken.

Herkes düzgün değil. Etrafıma bakıyorum ve iki kadının üstsüz, birinin tamamen çıplak olduğunu görüyorum. Her biri onu görünce canlanıyor, dikkatini umuyor.

Onları suçlamıyorum. Ela gözleri, belirgin burnu ve kirli köşeli çenesiyle iyi görünümüdür. Boyunu da ekleyin, muhtemelen altıdan biraz fazla.

ayak, o tasarımcı takımlarını giyme şekli - açıkça çalışıyor - artı aptal zengin olduğu gerçeği ve o da Beyaz Atlı Prens olabilir.

"Bir sipariş veriyorum," diyor Marina'ya, tek bir kadına bile en ufak bir ilgi göstermeden. Duyduğuma göre Lincoln burada nadiren vakit geçiriyormuş ama müdürü balayında olduğu için onun yerine bakıyormuş.

Onu ve Marina'yı duymazdan gelip kompozisyonuma odaklanıyorum ama soruyu tekrar okuduğumda hüsrana uğrayıp inliyorum. "Yazmak berbat bir şey."

"Ne yazıyorsun?" Kafamı kaldırdığımda Lincoln'ün önümde durduğunu ve kâğıdına baktığını görüyorum.

"Sorun da bu zaten. Yazmıyorum. Bu aptal makalenin Pazartesi günü teslim edilmesi gerekiyor ve ben daha başlamadım bile."

Yönergeleri eline alıyor ve onları okurken Candy yanından geçiyor, hala üstsüz ve ona sürtünüyor. Bana dönmeden önce bakışları bir süre onun üzerinde kalıyor. "Sen Sienna'nın küçük kız kardeşisin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Burada odaklanmak muhtemelen zor. Neden ofisime gitmiyoruz, sana orada yardım edebilirim?" Marina'ya bir bakış attı. "Sienna'ya Eliza'nın benimle olduğunu söyle."

"Bana Ellie diyebilirsin," diyorum, ayağa kalkıp eşyalarımı toplarken.

Lincoln beni ofisine götürüyor ve masanın arkasına geçerek dolgun, deri ziyaretçi koltuğuna oturmamı işaret ediyor.

Kapıyı açık bıraktığını fark ediyorum ve şöyle açıklıyor: "Açık kapı politikam var. Ben buradaysam kapı açıktır ve herkes bana her konuda gelebileceğini bilir." Kağıdı yere bırakıyor. "Şimdi, iyi bir makale yazmanın anahtarı, sizden ne yapmanızı istediğini anlamaktır."

Sonraki birkaç dakikasını bana soruyu nasıl parçalara ayıracağımı ve ana hatlarını nasıl çizeceğimi anlatarak geçirdi ki bu öğretmenimin bize hiç anlatmadığı bir şeydi. Bitirdiğinde ne yapmam gerektiğini anlamıştım.

"Şimdi, sen-" Telefonu çalışıyor ve parmağını kaldırarak sessizce ona biraz zaman vermemi söylüyor. "N'aber abi?" Konuşan kadınlardan yakın olduklarını duymuş olmama rağmen kardeşinin kim olduğunu bilmiyorum.

Adı Micah ve Lincoln güler yüzlüken, Micah görünüşe göre düşünceli bir pislik - en azından kadınlar onu böyle tanımlıyor. Birkaç dakika Lincoln'ün

açacağı restoran hakkında konuştular.

Anladığım kadarıyla binanın üç katı var: en alt kat Elite adında bir yeraltı seks kulübü, zemin kat bir striptiz kulübü ve

bar, kız kardeşimin çalıştığı yer ve en üst kat Impulse adında bir restoran olacak. Sienna'ya göre henüz inşaat aşamasındalar.

Telefonu kapattığında kâğıdına bakıyor ve alaycı bir şekilde ters ters bakıyor. "Hiçbir şey yapmamışsın."

"Sanırım odaklanma sorunu yaşıyorum," diye itiraf ediyorum. "Herhangi bir dans numarasını ezberleyebilirim ama iş okumaya ve yazmaya gelince zorlanıyorum."

"Dansçı mısın?" diye soruyor.

"Evet, dans benim hayatım. Striptiz gibi dans etmek değil " diye hemen açıklık getiriyorum.

"Belli ki," diyor gülerek. "Peki, ne iş yapıyorsun, bale mi?"

"Her türden, gerçekten. Kız kardeşim ve ben daha yürümeye başlamadan dans etmeye başladık," diye şaka yapıyorum. "Planım NYU'ya girmek ve dans terapisi için okula gitmek. Dans benim için her zaman güvenli bir yer oldu ve bir gün kız kardeşimle birlikte öğretmeyi çok isterim. Benim yaptığım gibi başkalarının da dans yoluyla güvenli yerlerini bulmalarına yardımcı olmak." Omuz silkiyorum. "Belki kendi stüdyomuzu bile açabiliriz. Kim bilir. Ama NYU'ya girebilmek için notlara ihtiyacım var, özellikle de burs için başvuracaksam."

Sienna'nın benim okul harcımı karşılamasına imkân yok, ben de ondan böyle bir şey istemem; bu da okula girmem için gereken notları almam ve bir tür akademik ya da dans bursu almayı ummam için üç yıldan az zamanım kaldığı anlamına geliyor. Çok fakir olduğumuz için biraz mali yardım alacağım ama bu yeterli olmayacak - dürüst olmak gerekirse, asla yeterli değil.

"Bunu başarabilirsin," diyor Lincoln, ela gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve eğer okul ödevlerinde yardıma ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım. Kardeşime söyleme ama ailede zeki olan benim." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve karnımda keleklerin uçuşmasına neden oluyor.

Bir saat kadar daha kompozisyonum üzerinde çalıştık ve işimiz bittiğinde beni soyunma odasına geri götürdü. İlk defa bana panayırda ödül kuzusuymuşum gibi bakmayan bir adamın yanında bulunuyorum.

Annesi uyuşturucu bağımlısı bir fahişe olan bir evde büyüdüğüm için, reşit olmadığım için hiçbir rahatsız olmayan erkeklerle karşılaştım. Onlar için amcık amcıktır ve bakire amcık beni daha çok istemelerine neden olur.

Lincoln gibi bir beyefendiyle hiç tanışmamıştım. Kapıyı açık tuttu, saygılıydı ve tüm zaman boyunca tek bir kaba yorum yapmadı. Marina'yla konuşmasını izlerken, bana bakıp usulca gülümsemeden önce, Lincoln gibi bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Benim varsayımım zaman buradaki tüm kadınların onunla zengin ve seksi olduğu için flört ettiği yönündeydi, ancak şimdi bunun bundan daha fazlası olabileceğini fark ediyorum. Benim daha önce görmediğim şeyleri görüyorlar: güvenlik, emniyet, rahatlık. Benim gibi kızların sahip olma lüksü olmayan şeyler.

LINCOLN, "KIZ KARDEŞİNİ ÖDÜNÇ ALMAM GEREKECEK" DEDI.

Wanderlust'ın arka kapısından içeri girin.

"Ne için?" Sienna kuşkuyla soruyor, aynı anda ben de "Elbette!" diyorum.

Lincoln kompozisyonuma yardım edeli neredeyse iki hafta oldu ve o zamandan beri onu sadece birkaç kez gördüm. Ama her görüşmemizde nazik ve tatlıydı. Benimle eşitiymişim gibi konuşuyor, küçük bir çocuk ya da bir et parçasıymışım gibi değil. Ondan hoşlanıyorum ve şu anda onun için çok genç olduğumu bilsem de, bir gün olmayacağım. İnternette bir erkeğin kalbine giden yolun arkadaşlıktan geçtiğini söyleyen bir makale okudum, ben de öyle yapacağım. Kendilerini ona atan kadınların aksine, arkadaş olacağım ve yeterince büyüdüğümde, onu benimle birlikte olmaya ikna etmek kolay olacak.

Lincoln kıkırdıyor. "İşe almak istediğim şef üst katta tadına bakmam için bir dizi yemek hazırlıyor. İkinci bir fikir almak isterim."

"Açlıktan ölüyorum," diye utanmadan yalan söylüyorum. Sienna ve ben buraya gelmeden önce tam anlamıyla akşam yemeği yedik. Ama Lincoln'le daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Birlikte vakit geçirmeden nasıl bir arkadaşlık geliştirebiliriz ki?

"Tamam ama ona çok acil ihtiyacım var," diyor Sienna, neyse ki küçük beyaz yalanımı yüzüme vurmuyor. "Birkaç dakika içinde seninle buluşabilir mi?"

"Sorun değil," diyor Lincoln. "Birazdan görüşürüz." Karnımın gerilmesine neden olan yumuşak bir gülümsemeyle beni onurlandırıyor.

"Oh, bekle!" Elimdeki kabı uzatarak söylüyorum. "Bu senin için. Makalemde bana yardım ettiğin için bir teşekkür. Ev yapımı çorba." Ara sıra, malzeme alacak paramız olduğunda, köfteli minestrone yapıyorum. Sienna'nın en sevdiği çorbadır -benim de- ve artanları günlerce yiyebiliriz.

Lincoln onu benden aldı ve kapağını kaldırdı. "Harika kokuyor. Bunu kendin mi yaptın?"

"Evet," diyorum ona, bir gün birlikte olduğumuzda ona köfte yapacağımı hayal ederek. Erkekler yemeği sever ve ben de harika bir aşçıyım. "Tek yapman gereken ısıtmak. Çok lezzetli olur."

"Teşekkürler," diyor. "Yukarı çıkmaya hazır olduğunuzda benimle ofisimde buluşun."

Soyunma odasına girdiğimizde Sienna beni kenara çekiyor ve söyleyeceklerini kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. "O senin için çok yaşlı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bozuk plak gibi konuşuyor. Ona kompozisyonumda bana nasıl yardım ettiğinden bahsettiğimde, onun iyi biri olduğunu ve ondan hoşlandığımı söyleme hatasını da yaptım. Annemin sikişmek için eve getirdiği erkeklerden farklı. Ve okuldaki çocuklardan çok daha olgun.

"Yaş sadece bir sayıdır," diye inatla karşı çıkıyorum. Şu anda benimle birlikte olmasını beklediğimden değil. Benim yaşımda beni öyle görmediğinin farkındayım - bu yüzden onunla bir arkadaşlık kurma hedefim var.

Sienna sert bir yüz ifadesiyle, "On sekizin altında bir sayı olmadığı sürece," diyor. "O zaman bu yasal tecavüzdür."

Onun bu sözleri üzerine gözlerimi çünkü Lincoln o tip bir adam değil ve şu anda ona asılma riskini göze alamam. Eğer bir gün bize gerçek bir şans vermesini istiyorsam bu konuda akıllı davranmalıyım. "Yakında on beş olacağım. On sekizime sadece üç yıl var."

Araştırdım ve 18 yaşında olduğum sürece birlikte olabiliriz. Ve yasal olduğumda, tüm bahisler kapanır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLIE

Geçmiş

"ELLIE... BURADA NE YAPIYORSUN?"

Lincoln'ün otel lobisinin köşesinde karşımda durduğunu görünce başımı kaldırıp gözlerimi siliyorum.

"Henüz eve gitmeye hazır değildim," diye burnumu çekerek itiraf ediyorum. "Kötü bir geceydi."

Bankta yanıma oturdu ve "Sorun ne?" diye sordu. Sonra sabırla cevap vermemi bekliyor.

Son zamanlarda çok şey oldu. Annem bir müşteriden para ve uyuşturucu çalıp kaçtı ve Sienna'yla beni bu olayın sonuçlarıyla baş başa bıraktı; sonuç olarak evimiz ve arabamız kundaklandı ve Sienna'nın başına bir milyon dolar ödül kondu. Lincoln'ün erkek kardeşi Micah, kız kardeşimle evlenerek ve bizi Lincoln'le birlikte sahip oldukları otelin çatı katına taşıyarak günü kurtardı.

Yazın dans kampına katılmak için ayrıldım - Micah'ın parasını ödemesi sayesinde - ve geri döndüğümde kız kardeşimi ve kocasını deliler gibi aşık buldum.

Micah yeni bir okula başlamak için para ödedi - süslü bir sanat okulu - orada arkadaş edindiğimi sanıyordum, ancak bu gece birkaçının arkamdan benim hakkımda kötü konuştuğunu öğrendim.

"adam mıydı o?" Lincoln sonunda sorar.

"Bu bir randevu değildi." O ve Micah öyle dedi çünkü bugün Cuma gecesi idi ve Jameson beni aldı. Lincoln, Micah'nın bitişğinde oturuyor ve Jameson oradaydı. "Sadece bir çalışma randevusu olması gerekiyordu," dedim.

usulca. "Bize bir proje verildi ve bu projede onunla birlikte çalışmak isteyip istemediğimi sordu. Meğer bu sadece beni tavlamaya çalışmasının bir yoluymuş."

Lincoln yanımda gözle görülür bir şekilde geriliyor, sanki o pislik hâlâ buradaymış gibi etrafına bakınıyor.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Kahve dükkanına gitmemiz gerekiyordu ama onun yerine beni bir partiye götürdü. Bana bir içki teklif etti ve ona projelerimiz üzerinde çalışmamız gerektiğini söylediğimde bana rahatlamamı söyledi. *Booker Park*'tan bir kızın daha eğlenceli olacağını düşündüğünü söyledi."

Booker Park, Sienna ve benim geldiğimiz yer. Tesoro'da küçük, düşük gelirli bir mahalle. "Micah'nın yanına taşındığımızda hayatımızın o kısmını geride bıraktığımızı sanıyordum," diye itiraf ediyorum. "Ama sanırım o söz doğru. Kızı gettoda çıkarabilirsin ama-"

"Dur," diyor Lincoln. "Sen öyle biri değilsin. Sen Eliza Bardot'sun. Çok iyi bir öğrenci, harika bir dansçı ve iyi bir insansın. Kız kardeşinin mutluluğu kardeşimde bulması için ne kadar çabaladığını gördüm. Sen iyi bir kardeşsin, El. Siktir et o çocuğu."

Sözleri içimde bir ateş yakıyor. Beni görüyor, gerçekten görüyor. Nereden geldiğime ve annemin kim olduğuna rağmen, Lincoln Alexander *beni* görüyor.

"Booker Park'tan olduğum için kolay olacağımı düşündü." Omuz silktim. "Sonra onunla bir şey yapmayı reddedince sinirlendi, ben de bir Uber'e atlayıp oradan kaçtım." Asansöre doğru adım atan, elleri birbirine kenetlenmiş, gözlerinde aşk olan bir çifte bakarken gözyaşlarımı içime çekiyorum. "Ya kaderimde annemin ayak izlerini takip etmek varsa?" Hayatının çoğunu erkeklerin ilgisi ve sevgisi için yalvararak geçirdi, sadece bir çöp gibi muamele gördü. Sonunda, sanırım bunu kabullendi.

"Bu saçmalık," diyor Lincoln. "Sienna'ya bak. Aşk buldu ve çok mutlular, bulutların üzerinde. İkisi de birbirlerine ve birbirleri için iyi. Sen annen değilsin." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Boktan seçimler yaptı. Sen bundan daha zekisin. Ve bir gün sana layık bir adamla tanışacaksın. O pislikten uzaklaşmış olman, nasıl bir insan olduğunu gösteriyor." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve nazikçe okşuyor. Bu sadece dostça bir jestti, ama bu göğsümde keleklerin uçuşmasını engellemiyor. Dokunuşu sıcak ve rahatlatıcı ve bunu sonsuza dek sürdürmek için her şeyi yaparım. "Önünde koca bir hayat var. Bir aptalın seni aşağı çekmesine izin verme."

O ÖLDÜ. ANNEM ÖLDÜ. ELEAZAR TARAFINDAN KALBINDEN VURULDU. Gutierrez, Doğu Yakası'ndaki en ölümcül suç patronlarından biri. Ve benim onun kızı olduğuma dair bir dilekçe verdi. Bana söylemeliydi. Beni uyarmalıydı. Onun yerine, ona söylemiş olmalı. Çünkü o biliyor ve beni kendi kızı olarak istiyor. Sienna ve Micah bunu halledeceklerini söylediler ama nasıl olacak bilmiyorum.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm," diyor Lincoln yanıma oturarak. Otelin çatısındaki bahçede oturuyorum, düşüncelerimi toplamak istediğimde gittiğim sessiz bir yer. Lincoln birkaç kez burada bana rastladı ve buraya benim yerim adını verdi. Buraya sadece Lincoln ve Micah erişebiliyor çünkü sadece onların asansörü buraya çıkıyor. Beni ilk kez burada bulduktan sonra her yer yeni kanepeler, masalar ve çiçeklerle yenilendi, tıpkı oturup düşünebileceğim ve yalnız kalabileceğim kendi küçük mabedim gibi. Bundan hiç bahsetmedi ama ben onun yaptığını biliyorum.

"O öldüğünde sonunda güvende olacağımı düşünmüştüm," diye yüksek sesle itiraf ediyorum hain bir gözyaşını silerken. "Ben on bir yaşındayken eve sevişmek için bir adam getirdi. Kafayı bulup sızınca bana tecavüz etmeye kalktı. Sienna beni kurtardı ve kendisi de neredeyse tecavüze uğruyordu. Ama bana öğrettiği gibi polisi aradım ve adam tutuklandı. Bunun annemin gözünü açacağını düşünebilirsiniz. Hayır," diyorum esprisiz bir kahkaha atarak. "Aylarca ortadan kayboldu ve onu bir daha gördüğümüzde kafası iyiydi ve kanepede bir adamla sevişiyordu."

Lincoln'e bakıyorum ve tüm vücudunun gergin, çenesinin öfkeyle sıkılmış olduğunu görüyorum. Uzanıp elini okşuyorum. "Benim adıma kızmana gerek yok. Bu sadece bize dağıtılan kartlar. Lenora boktan bir anneydi ve ardında bıraktığı herkesi ve her şeyi mahvetti. Sanırım ölürken bile kızını riske atması mantıklı."

"Senin yanına yaklaşmayacak," diyor Lincoln, sesi sabit ve sakin, sözlerinden o kadar emin ki. Keşke ben de onun kadar kendimden emin olabilsem. "Micah, Sienna ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"DUR! LÜTFEN... LÜTFEN BUNU YAPMA..." AYAKLARIMI TEKMELEYEREK ama daha vuramadan, bir bez bebek gibi yüzüstü çevriliyorum, çenem betona çarpmadan önce dirseklerim beni zar zor yakalıyor.

Şortum bacaklarımdan aşağı itildi, sırada iç çamaşırım var.

Kıpırdanıyorum, kaçmaya çalışıyorum ama bir çift el beni tutarken bir diğeri kalçalarımı ayırıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, bunun bir işe yaramayacağını biliyorum ama burada yatıp bunu kabul etmeyi reddediyorum. "Lütfen yapma-"

Gözlerimi kapatıyorum ve olacakları zihinsel olarak engellemeye çalışıyorum. Bunu ben yaptım. Her şeyi berbat ettim. Eleazar ailemin peşindeydi, beni almakla tehdit ediyordu. Bir yargıca yaptığı ödeme sayesinde velayetimi alacaktı. Sienna ve ben kaçmak zorunda kalacaktık ve o da Micah'ı geride bırakmak zorunda kalacaktı.

Bunu yapmasına izin veremezdim. Çok şey atlattı. Bana bakmak için çok çalıştı ve sonunda mutluluğu buldu. Bunu ondan alacak kişi ben olamazdım. Onunla konuşup, mantıklı düşünmesini sağlayabileceğimi sanmıştım. Ve belki de yapabilirdim, ama tüm gerçekleri bilmiyordum.

Eleazar'ın karısı Arielle hamile kalmakta ve bebeğini doğurmakta zorlanmaktadır. Birkaç kez tüp bebek tedavisi gören ve bir o kadar da düşük yapan Eleazar, bir varis için çaresizdir. Kadın kıskançtır ve Eleazar'a istediği tek şeyi, yani bebeği veremediği için kalbi kırılmıştır.

Eleazar'la konuşmaya gittiğimde ve planının beni bir piyon olarak kullanmak olduğunu öğrendiğimde, her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Özellikle de beni bir odaya kapatıp her şey çözülene kadar hiçbir yere gidemeyeceğimi söylediğinde. O anda bunun en kötü şey olduğunu düşünmüştüm, ta ki Arielle ortaya kadar. Beni Eleazar'a götüreceğini söyledi ama yalan söyledi. Onun yerine beni bir depoya götürdü ve Sienna'yı alır almaz ikimizin de öldürüleceğini söyledi.

Yarım kalmış işleri tamamlamak diyordu.

Beni muhafızlara bıraktı ve nasıl olsa yakında öleceğim için istediklerini yapabileceklerini söyledi.

Sienna gidip onunla konuşmamam için bana yalvardı. Micah halledeceğini söyledi.

Dinlemedim.

habersiz, düzeltebileceğimi düşünerek ayrıldım. Ama şimdi, kırıldım.

"SIENNA!" KENDİMİ KIZ KARDEŞİMİN ÜZERİNE ATARAK BAĞIRIYORUM. ELLERİNİ FARK ETTİM arkasından bağlı, bu yüzden onu serbest bırakmak için ipi hızla çözüyorum.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyorum. "Onu görmeye hiç gitmemeliydim. Çok özür dilerim." Gözyaşlarım aşağı akıyor, ablam ona gitmememi söylediğinde onu dinlemediğim için kendimden nefret ediyorum. "Çok özür dilerim. Ben çok-"

"Şşş, sorun yok," diye mırıldanıyor, kollarını bana doluyor. Bu sadece kendimden daha fazla nefret etmeme neden oluyor çünkü o her zaman çok bağışlayıcı. Ne yaptığımın bir önemi yok, beni koşulsuz seviyor. "Sorun yok."

Beni sakinleştirmek için ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor ama sakinleşemiyorum. Adamların bana yaptıkları, benden aldıkları şeyler zihnimde canlanıyor. Onları hala hissedebiliyorum-

"Kim o?" Sienna beni düşüncelerimden kopararak soruyor.

"Eleazar'ın karısı," diyorum ona.

Sonraki birkaç dakikayı yaptığım şey için özür dileyerek geçiriyorum - bizi soktuğum şey için - o bana her şeyin yoluna gireceğini çünkü Micah'ın bizi çıkaracağını garanti ederken.

Bir süre sonra odayı kontrol etmek için ayağa kalkıyor ve tek pencereyi açmaya çalışıyor. Kımıldamıyor. Çoktan denedim.

Birdenbire Sienna köşeye koşup kusmaya başladığında kendi kafamın içinde kaybolmuştum.

"İyi misin?" Gardiyanların içeri girmemesi için dua ederek fısıldıyorum. Daha önce kuru kustuğumda, asit karnımda çalkalanıyor ve yukarı çıkmam gerekiyordu, beni kontrol etmeye geldiler ve yeri kirlettiğim için bana bir ders verme görevini üstlendiler. İsteyeceğim son şey Sienna'ya bir ders vermeleridir.

"Evet, bir şeyler kokuyor," diyor.

"Ölüm gibi," dedim ona. Gardiyanlar bana buranın sorun çıkaran insanlarla ilgilendikleri yer olduğunu söyledi. Muhtemelen annemiz burada öldü ve bir mucize olmazsa biz de burada öleceğiz.

"Hey, El, kimse-"

Sorusunu bitiremeden tekrar tekrar kusmaya başladı. var bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz. Ve ona sorunun ne olduğunu sorduğumda, "Hamileyim" diyerek beni şok ediyor. Gözlerini kapatıyor ve başını sert duvara yaslıyor. "Daha yeni öğrendim."

Kelimelerin beynimi sarması bir saniye sürüyor, ama sardığında başlıyorum. "Ne?" Nefes nefese kaldım, keşke doğru olmasaydı. "Hayır... Hayır.

Hayır. Hayır." Başımı sallıyorum, taze gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Bunu ben yaptım. Hepsi benim hatam. Onu görmeye gittim ve şimdi-"

Şimdi yeğenime hamile olan kız kardeşim ölecek. Asla doğum yapamayacak, bebeğini büyütemeyecek. İnatçılığım yüzünden onun mutluluğunu elinden aldım. Onu dinlemeliydim.

"Hey, kes şunu," diyor. "Bilemezdin. Merak etme, buradan çıkacağız. Micah bizi bulacak."

"Hayır, . Bizi öldürecek. O-"

"Ne kadar değil mi?" Arielle odaya girerek şöyle der. "Bir fahişeden doğma aptal bir *piçten* başka bir şey değilsin." Bana doğru adım atıyor ve saçımı yumrukluyor. Muhtemelen onunla dövüşmeliyim ama içimden gelmiyor. Dövüştüm, dövüştüm ve her seferinde kaybettim. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun," diye tükürüyor. "Ve bir kuruş bile alamayacağından emin olacağım."

O bana başka bir şey yapamadan Sienna araya giriyor. "Sakın kardeşimle böyle konuşayım deme." Arielle'in yüzüne vurunca, beni bırakması için onu zorladı.

"Geri çekil," diye bağıyor muhafız. Ona bakıyorum ve daha önce bana yaptıklarını hatırlayarak diken diken oluyor. "Yoksa sana terbiye öğretmek zorunda kalırım, tıpkı sana öğrettiğim gibi-"

Beni teşvik eden onun sözleri. Bana yaptığını Sienna'ya yapma düşüncesi. Ona ve bebeğine zarar vermek.

"Onu rahat bırak!" Ona yaklaşmasına izin vermeyerek tıslıyorum. Beni korumak için çok uzun yıllar harcadı. Benim de onu korumam gerekiyor. "Sakın ona dokunma!"

"Görünüşe göre dersini ," diyor gardiyan.

"Bıktım artık!" Arielle tıslıyor. "Otur ve çeneni kapa!" Sienna'yı geriye doğru itiyor ve Sienna ayağını kaybederek yere düşüyor.

Her şey çok çabuk oluyor. Arielle ona doğru adım atıyor ve Sienna doğmamış bebeğini korumaya çalışarak bir topun içine kıvrılıyor.

Kendimi tutamayıp korumanın belindeki silahı aldım, emniyet kilidini açtım ve ateş ettim, o kadının kız kardeşime zarar vermesine izin vermeyi reddettim. Hayatım zaten sona erdi, ama dünyada her zaman arkamı kollayan, beni her zaman koruyan tek kişiye zarar verirse lanetleneceğim.

Arielle bir gümbürtüyle sert zemine çarpıp etrafındaki betona kırmızı bir renk yayılırken, koruma görevlisi silahı benden kaptı ve "Ne yaptın lan sen?" diye bağırdı.

"Yeter!" diye gür bir ses duyuldu ve hepimiz elinde silahıyla içeri giren adama baktık. Biyolojik babam. "Ver şunu bana.

Silah." Muhafız başını sallar ve silahı verir.

Adamlar birkaç saniye İspanyolca konuştuktan sonra Eleazar bana ters ters bakıyor.

"Önce senin orospu annen babamı öldürdü. Şimdi de kendi kanımdan olan kızım karımı öldürüyor. Seni vurup öldürmeliyim..." Tartışmaya zahmet etmiyorum çünkü şu anda ölümü hoş karşılayabilirim ama sonra silahı bana doğrultmak yerine Sienna'ya doğrultuyor. "Ama sana ihtiyacım var, onun yerine..."

Hayır, kız kardeşimi öldürecek!

"Bekle, lütfen," diye bağıyorum. "Bu onun hatası değil. Bunu ben yaptım. Arielle'i ben öldürdüm. O beni kaçırdı ve..." Olanları anlatmaya çalışarak, acısını kardeşimden çıkarmaması için ona yalvarıyorum. Tam anlaşma yapmak istediğimi, onu hayatta tutarsa ne isterse yapacağımı söyleyecektim ki bir silah sesi duyuldu ve Eleazar'ın bedeni yere, karısının bedeninin üzerine düştü.

Birkaç saniye sonra Lincoln odaya giriyor ve gardiyanı kafasından yere düşürüyor. Sonra Micah doğruca Sienna'ya doğru koşarken, Lincoln beni kucaklayıp depodan dışarı taşıyor. Otele dönüş yolunda beni kollarında tuttu ve eve döndüğümüzde de tutmaya devam etti.

Yüzümü boynuna gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum ve bunu olan biten her şeyi unutmak için kullanıyorum. Kollarımı yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı ovuyor, 'Her şey yoluna girecek' diye mırıldanıyor ve ben de içimdeki her şeyle gardiyanların dokunuşunu ve sözlerini onunkilerle değiştirmeye çalışıyorum.

Daha sonra kabusların geleceğini biliyorum ama kısa bir süre için Lincoln'ün kollarında her şey yoluna girecekmiş gibi davranıyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELLIE

Günümüz

"PEKİ, NEDEN ONUNLA SEKS YAPMADIN?" RAE LYN SORUYOR. "SEN AÇIKÇA ona güven."

"Çünkü on sekiz yaşına basmadan ayrıldım." Eleazar'ın bana her şeyi bıraktığını ve beni multimilyoner yaptığını öğrendim. Micah yasadışı malları satmama ve temiz parayı elimde tutmama yardım etti. Sonraki üç yıl boyunca kendimin bir kabuğu gibiydim. "Sienna'ya olanları anlatamadım çünkü bana Eleazar'a gitmememi söyledi. Onu ve bebeğini riske attım." Tanrı'ya şükür ikisi de iyiydi ve birkaç ay sonra Sienna, dünyanın en güzel kız çocuğu olan London'ı dünyaya getirdi. "Kendini suçlar, sonra da beni düzeltmeye çalışırdı," diye boğuluyorum. "Ben kırıldım Rae ve hiçbir bant ya da yapıştırıcı bunu değiştiremez."

Kollarını bana doluyor ve ben de iç çekerek ona sarılıyorum. "Kırılmadın, Ellie. Sadece biraz hırpalanmışsın."

"Ne olursa olsun, o bilmiyor. Sadece sen biliyorsun. Son sınıfın sonunda ayrıldım ve eve sadece birkaç kez gittim."

"Ona söylemelisin," diyor, geri çekilip bakışlarımla buluşuyor. "Bunu gözlerinde görebiliyorum. İlişkinizdeki çatlaktan nefret ediyorsun."

"Böylesi daha iyi. Yakın olmayabiliriz ama o mutlu ve sonunda hak ettiği hayatı yaşıyor. Harika bir kocası ve iki güzel küçük kızı var." Serbest kalmaya çalışan bir hıçkırığı burnumdan çekiyorum. "Ona söylemek sadece kendini suçlu hissetmesine neden olur, güven bana. Suçu üzerine alacak ve

Düzeltemeye çalışmayı bırak. Onun hatası olmamasına rağmen beni koruyamadığı için kendinden nefret edecek. Benim hatamdı."

"Tamam, bunun yerine ailenizle gergin bir ilişki yaşamaya devam edin." Gözlerini deviriyor. "Ama bu Lincoln'le neden hiç açıklamıyor. Açıkça görülüyor ki o senin yakınlık sorununun cevabı."

"Beni öyle görmüyor."

"Kendini gördün mü? Belki on beş yaşındayken görmedi. Ama şimdi yirmi bir yaşındasın ve çok seksisin. Kahretsin, ben o şekilde sallanmıyorum ve ben bile seni becerirdim."

Telefonum çaldığında onun saçmalıklarına gülüyordum. "iyi olur."

Yerden ve kontrol etmek için telefonumu aldım. Sienna arıyor.

SIENNA

Lütfen tatil için eve geleceğini söyle.

Gelip gelemeyeceğimden emin olmadığımı mesajla bildirdim, umarım bu işin peşini bırakır. Ama tabii ki yapmadı.

SIENNA

Lütfen, El. Kızlar sana özel bir hediye hazırladılar ve bizzat vermek istiyorlar. Ayrıca dans stüdyosunda Noel gösterisindeler. Eve gelip görmelisin. Lütfen. Seni özledik.

Her ne kadar hayır demek istesem de, en azından bir şekilde ortaya , bu işin peşini asla bırakmayacağını biliyorum. Ve ailemi özledim.

"Belki eve gittiğinde kız kardeşinle konuşabilirsin," diyor Raelyn, burnunu sokarak omzumun üzerinden bakarak.

"Ve Noel'i mahvetmek mi? Olmaz."

"Lincoln'ün orada olacağına eminim, değil mi? Yeni yıla her zaman onun içinde girebilirsin." Kaşlarını sallıyor ve ben başımı sallayarak Sienna'ya bir mesaj yazıyorum.

ELLIE

Muhtemelen Noel için eve gelebilirim ama sadece birkaç günlüğüne. Son senem olduğu ve yakında mezun olacağım için meşgulüm.

Gerçek şu ki, şu anda yapacak hiçbir şeyim yok. Dersler bitti ve yeni derslerim Ocak ayına kadar başlamayacak, ama neyse ki beni bu konuda , bunun yerine mesaj atıyor:

SIENNA

Teşekkür ederiz! Sizinle ne kadar zaman geçirebilirsek geçirelim.
Yakında görüşürüz. Sizi seviyorum.

Raelyn tekrar, "Sen bozuk değilsin," diyor. "Ama kendini toparlaman gerekiyor. Yardım al, biriyle konuş, kız kardeşinle konuş. Biriyle yat. Gerçekle yüzleşmek yerine inkâr içinde yaşıyorsun. Sen ve Sienna ikiniz de hayatta kaldınız ama gerçekten yaşayan tek kişi o." Elini omzuma koydu. "Senin için yaşama zamanı."

"ELLIE TEYZE!" DIYE BAĞIRIYOR BEŞ YAŞINDAKİ SEVİMLİ YEĞENİM, KOŞARAK Bana doğru. "Seni çok özledim. Sonsuza dek evde misin?"

"Sonsuza dek evde mi?" Brooklyn, diğer -en az onun kadar sevimli- üç yaşındaki yeğenim papağan.

"Aww, kızlar, sizi özledim." Onları kucaklayıp tatlı kokularını içime çekiyorum. "Sonsuza kadar evde olmayacağım. Hâlâ okuldayım. Ama size hediyeler getirdim," diyorum, dikkatlerini dağıtacağını umarak.

Getirdiğim iki paketi çıkarıp her birine birer tane veriyorum ve sevinçle ciyaklıyorlar, yere çöküp kâğıtları yırtarak açıyorlar. "Benim dikkatimi neyle dağıtacaksın?" Sienna bir tekini kaldırarak soruyor Kaş.

"Sarılmaya ne dersin?" Kollarımı açarak teklif ediyorum. İç geçiriyor ve kucağıma doğru adım atıyor.

"Seni çok özledim. Eve geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette," diye mırıldanıyorum sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi. "Noel'deyiz."

"Bakın kim gelmiş," diye gürlüyor Micah, yanıma gelip beni kucaklıyor.

"Seni özledim, evlat. Batı Yakası nasıl?"

"Sıcak," diye yarı şaka yapıyorum.

"Buradaki soğuk kışları özlemediğini mi söylüyorsun?"

"Diyorum ki, uçaktan indiğim anda neredeyse tekrar uçağa binecektim."

Kıkırdıyor ve sonra ayılıyor. "Ciddiyim, eve geldiğin için teşekkür ederim. Kız kardeşin gelmeyeceğinden endişeleniyordu."

Anlamak için başımı sallıyorum ama boğazımdaki yumru konuşmama izin vermiyor. Söyleyebilsem bile ne söyleyeceğimi bildiğimden değil. Bunu kullanmayı düşünmüştüm

Sienna'yla vakit geçirip ona her şeyi anlatacaktım ama şimdi buradayım ve bunun iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Noel arifesindeyiz. Kızlar üzerlerinde şeker kamışları olan pijamalar giymişler. Oturma odasında kocaman bir ağaç var. Ve havada jambon ve kurabiye kokusu dolaşıyor.

Şimdi zamanı değil.

Kızlar hediyelerini açmayı bitirdikten sonra -prenseler elbiseleri, topuklu ayakkabılar ve taçlar, çünkü Sienna Disney tutkunu olduklarını ve bahar tatilinde Disney'e gideceklerini söyledi- akşam yemeğinden önce kıyafetlerini değiştirmek üzere yola çıktılar. Ben de eskiden benim odam olan misafir odasına çıktım.

Üniversiteye ilk gittiğimde Sienna odamla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmeyi reddetmiş ve buranın her zaman benim odam olacağını söylemişti. Ama neredeyse bir yıl uzak kaldıktan sonra eve ilk kez ziyarete geldiğimde, eşyalarımı her yerde görmek *o gecenin* anılarını ve ardından gelen tüm kabusları geri getirdi. Her şeyi toplayıp attım ve sonra burayı misafir odasına dönüştürmesi için ısrar ettim. Yüzündeki incinmiş ifadeyi asla unutmayacağım ama en iyisi buydu çünkü Tesoro artık benim evim değil, daha çok cehennem gibi.

Bu düşünce beni duygusallaştırıyor ve biraz hava almaya ihtiyacım var. Akşam yemeğinden önce biraz vaktimiz olduğu için gizlice çatıdaki bahçeye çıkıyorum. Dışarısı buz gibi, bu yüzden muhtemelen işe yaramayacağını bilerek bir ceket alıyorum, ancak oraya çıktığımda neredeyse hiç gerek olmadığını fark ediyorum, çünkü kanepelerin etrafında ısıtma lambaları var.

"Kız kardeşin eve geleceğini söyledi," diyor erkeksi bir ses arkamdan. "Bir ara buraya geleceğini düşündüm."

Duygularımı dizginlemeye çalışıp başaramayarak, "Demek bana ısıtma lambaları aldın," diye boğuluyorum. Ne kadar uzun süredir uzakta olursam olayım, Lincoln Alexander'a olan hislerim hiç azalmıyor.

"Kıcının istemedim," diyor kayıtsızca.

Arkamı dönüp ona bakıyorum: güçlü çenesi, erimiş karamel renginde gözleri, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli gömleği. Kaslı kalçalarına oturan kot pantolon. Onu görmeyeli uzun zaman oldu ama hâlâ her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Hesapladım... Şu anda otuzlu yaşlarının ortalarında, belki de sonlarında olmalı. Her zaman yaşlandıkça görünüşünün daha da bozulduğunu düşünmüşümdür. Ama her nasılsa Lincoln zamanla daha da güzelleşmeyi başardı. *Anladım.*

"Her şey yolunda mı, El?" diye soruyor, bana doğru adım atarak.

"Evet," diyorum robotik bir şekilde, ama dudaklarının bükülme şekli bana bunu yemediğini söylüyor.

"Tekrar deneyelim. Her şey yolunda mı?" Yaklaşıyor ve vücudumun nasıl tepki vereceğini merak ederek kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Tabii ki, her zaman yaptığı şeyi yapmak yerine - gergin enerji ve korkuyla titreşmek - kelebekler karnıma üşüşüyor ve kalbim hızlanıyor.

"Ben iyiyim," diyorum çünkü bu yarı gerçek. Ben iyiyim. Hayattayım ve güvendeyim. Bankada param var ve mezun olmama sadece bir dönem kaldı. Yani, evet, iyiyim. Bir erkeğin bana yakından dokunmasından korkmam ve kız kardeşimle bir ilişkimin olmaması dışında iyiyim.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra başını salladı. "Kız kardeşin seni çok özliyor. Mayıs ayında eve taşınma şansın var mı?"

Ona yalan söylemek istemediğim için zorlukla yutkunuyorum. "Emin değilim," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Her seferinde bir gün alıyorum."

Bir baş sallama daha. "Bir şeye ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Bunu ilk kez söylemiyor. Yıllar içinde bunu bana defalarca söyledi, özellikle de o gün depoda olanlardan sonra, beni can simidimmiş gibi ona sarılarak dışarı taşıdığında. Kollarında kıvrılmış bir şekilde otururken bana defalarca *her şeyin yoluna gireceğini* fısıldadı ve o zamandan beri onu her gördüğümde bana aynı soruyu soruyor.

"Biliyorum. Teşekkür."

Kanepeye yerleşiyorum ve Lincoln ısıtıcı lambaları açıyor, lambalardan hemen sıcaklık yayılıyor. Benimle oturup oturmayacağını merak ediyorum, ama düşüncelerim uzanıp omzumun üst kısmını sıktığında ve sonra beni yalnız bırakarak içeride kaybolduğunda cevaplanıyor.

Birkaç dakika böyle oturuyorum, kendi kafamın içinde kayboluyorum, çok olduğumuz için kirlilikten etkilenmeyen temiz havayı içime çekiyorum. Burada, evi özlemek çok kolay. Aileme yakın olmanın verdiği o sessiz ve rahat hissi. Kız kardeşime bakmak zorunda kaldığımda ve ona karşı tamamen dürüst olmadığımı bildiğimde zorlaşıyor. Bana nasıl baktığını düşündüğümde, bir şeylerin yanlış olduğunu bildiğimde ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmediğimde. Tesoro sokaklarında, gölgelerde gizlenen kötülüğü hatırlıyorum. Eleazar ölmüş olabilir ama ruhu hâlâ peşimi bırakmıyor. Bazen, sanki beni izliyormuş gibi hissediyorum. Biliyorum bu

imkansız, zihnim bana oyun oynuyor, ama bu beynimin doğru olduğuna inanmasını engellemiyor.

Sienna'ya gerçeği söylemek istemememin nedenlerinden biri de buydu. Acı çeken tek kişi bensem bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Ama belki de yanılmışımdır. Belki de ona her şeyi açıklarsam, aramızda hiçbir sır bırakmazsam, sonunda her şeyi geride bırakmaya başlayabiliriz. Elbette incinecek ama bana şu anki bakışından daha mı kötü olacak? Ve belki de dolabımda saklanan şeytanlara bir ışık tutabilir ve kendimi onlardan sonsuza dek kurtarabilirim.

"İşte buradasın," diyor Sienna. "Burayı unutmuşum." Etrafına bakınıyor, ısıtma lambalarının buraya nasıl geldiği konusunda kafası karışmış gibi görünüyor ama açıklama zahmetine girmiyorum.

"Yemek hazır mı?" Ayağa kalkarak sordum.

"Evet, ama..." Gözlerinde özlemle bana bakıyor ve midem sıkışıyor, hepsinin benim hatam olmasından nefret ediyorum. Her şey benim suçum. "Sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Okul nasıl gidiyor. Her zaman çok meşgulsün."

"İyi gidiyor," diyorum, ilk sorusunu atlayarak.

"Hâlâ Mayıs ayında eve taşınmayı düşünüyor musun? Çünkü stüdyo ve senin devralman hakkında çok düşündüm. Micah ve ben yeniden hamile olduğumuzu öğrendik ve-"

"Hamile misin?"

"Evet." Yüzüne sıcak bir gülümseme yayılıyor. "Bu bebeğin son bebek olacağına karar verdik." Elini korumacı bir tavırla hâlâ dümdüz olan karnına götürüyor ve depoda geçirdiği gün gözünün önüne geliyor. Kusması, Arielle'in onu itmesi, Eleazar'ın ona silah doğrultması. Sonrasında kanaması ve hastaneye gidişi... Bunu yapamam. Ona gerçeği söyleyemem. Bu onu sadece üzer ve hamileyken ihtiyacı olan son şey de bu. O mutlu ve öyle kalmayı hak ediyor.

"Eve geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum," diye geveliyorum kendimi durduramadan. Sienna irkiliyor ve ben kendimden daha da nefret ediyorum. "Kaliforniya'dan bir iş teklifi aldım," diyorum, yalan dilimden kayıyor ve ardında kötü bir tat bırakıyor.

"Oh."

"Eğer stüdyoyu satman gerekirse, lütfen onu elinde tutman gerektiğini düşünme. Ne istersen yapman için aldım." Eleazar'ın mirasının bana kaldığını öğrendiğimde satın aldığım ilk şey Siennayla dans ettiğimiz stüdyo oldu. Kendi dans stüdyomuzu açmak her zaman hayalimizdi. Planımız

benim üniversiteye gitmem ve mezun olduktan sonra birlikte öğretmenlik yapmamızdı. Ama sonra o gün oldu ve her şey değişti. Yıllar boyunca bana çok şey vermişti ve ben de ona bir şeyler vermek istiyordum.

"Ne? Hayır." Başını sallıyor, gözleri duygusallıktan cam gibi oluyor. "Stüdyo her zaman burada olacak. Ne zaman eve dönmeye hazır olursan, burada olacak. Biz burada olacağız." Aramızdaki boşluğu dolduruyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Seni çok özledim. Neler olduğunu, neden beni uzaklaştırmaya devam ettiğini bilmiyorum ama ben hep burada olacağım. *Her zaman*. Sen benim ölüm kalım meselemsin ve bu asla değişmeyecek. Lütfen eve taşınmayı düşün. Burada bizimle olmasa bile. Sana tekrar yakın olmak bile harika olurdu."

"Bunu düşüneceğim," diyorum, duygudan boğuluyorum, ona her şeyi anlatmak istiyorum ve ne kadar zorlarsam zorlayayım, çekmeye devam etmesinden nefret ediyorum. Ama sonra onun hamile olduğunu ve bunu yapamayacağımı hatırlıyorum. Stres ne ona ne de bebeğe iyi gelir.

Bunun yerine kendimi toparlamaya yemin ettim. Ne olduğunu asla bilmeyecek -ki bu en iyisi- ama eğer kendi şeytanlarımı aşabilirsem, olanları bir kenara itebilir ve onunla ilişkiyi düzeltebilirim. Onun istediği tek şeyi yapabilir ve eve taşınabilirim. Çünkü o bunu hak ediyor. Bundan daha fazlasını hak ediyor ama en azından bu ona verebileceğim bir şey.

Şimdi sadece kendimi düzeltmeye odaklanmalıyım. Mezun olup eve dönmeden önce beş ayım var.

İlk adım: Bir erkek tarafından nasıl dokunulacağını öğren.

"BÖYLE BİR ŞEY ." SIENNA BAŞINI SALLAR VE BİR YUDUM ALIR.
Su.

Lincoln omuz silkerek, "Her ihtimale karşı adınız listede var," dedi. "Liste için Ne?" I Sor, açıkça Yürümek içine ve orta . a sohbet ettik. Yemekten sonra Brooklyn ve London ile vakit geçirerek kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalıştım. Noel Baba için kurabiye ve süt hazırladıktan sonra yatmadan önce onlara bir Noel hikayesi okudum. Sienna'nın kendisi yerine benim olmam konusunda ısrar etmelerine kırılacağını düşünmüştüm ama tek yaptığı gülümsemek ve evde olduğum için mutlu olduğunu söylemek oldu.

Sienna gözlerini devirerek, "Elite Sevgililer Günü'nde maskeli balo düzenliyor," diyor. "Ve sevgili kayınbiraderim Micah'yla benim gitmemiz gerektiğini düşünüyor."

"Yılın etkinliği olacak," diyor Lincoln sırtarak. "Yakın zamanda birkaç arka oda ekledik."

"Arka odalar mı?" Sienna soruyor.

"Bazı yerler buraya karanlık oda ya da kara oda diyor," diye açıklıyor Lincoln. "Odalar zifiri karanlık. Hiçbir şey göremezsiniz."

"Kiminle seks yaptığını nereden biliyorsun?" Sienna soruyor.

"Eğer orada biriyle birlikteyseniz, bilirsiniz ama onu göremezsiniz. Bunun yerine, yalnızca diğer duyularınıza güvenmeniz gerekir: tat, dokunma, koku... Ya da anonim olarak rezervasyon yaptırabilirsiniz." Lincoln hınzırca sırtıyor. "İsimsiz, karşılıksız seksten daha ateşli bir şey olamaz."

Micah kız kardeşimi yanına çekerek, "Anonim sekse ihtiyacım yok," diyor. "Karımla seviştiğimi bilmek hoşuma gidiyor."

Lincoln inliyor. "Asıl noktayı kaçırıyorsun. Bugün Sevgililer Günü ve siz hiç dışarı çıkmıyorsunuz. Her zaman evdesiniz ve şimdi bir bebek daha yolda, bu daha da zorlaşacak. Siz yetişkinler gecesinin tadını çıkarırken, bizimkiler de küçük çocuklara baksın. Birbirinize yabancıymışsınız gibi davranın... Flört edin, takılın. Biraz yaşayın."

Sienna kayıtsızca, "Belki," diyor. "Sabah bulantılarımın nasıl olduğunu görmemiz gerekecek. Brooklyn'de daha çok gece bulantısı gibiydi."

"Pes ediyorum." Lincoln iç çekerek Micah ve Sienna'yı güldürür. "Ben evime dönüyorum. Noel Baba geldiğinde bana haber verin, ben de geleyim."

"Kızların hediye açışını mı izliyorsun?" Ben soruyorum.

"Elbette," diyor Lincoln, ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken. "Keşke sabahın köründe kalkmasalar ama hediyelerini açarken yüzlerindeki ifade buna değer."

Onun sözleri bana uzak kalarak ne kadar çok şey kaçırdığımı fark ettirdi. Geçen yıl ziyarete geldim ama sadece Noel'den sonra birkaç günlüğüne, Yeni Yıl'dan önce ayrıldım.

O gittikten sonra Sienna ve Micah'yı biraz yalnız bırakmak için odama çıkıyorum. Yatmak için üstümü değiştirirken telefonuma Raelyn'den nasıl gittiğini soran bir mesaj geliyor. Mesaja cevap vermek yerine ara tuşuna basıyorum ve ilk çalışında cevap veriyor.

"Onunla yattın mı?" diye soruyor, selam bile vermeden.

"Evet, tam Noel ağacının altında," diyorum, sözlerime alaycılık damlıyor. Raelyn gülüyor. "Vay be, hediye paketini açmaktan bahsediyorsun." "Ha ha," diye kestirip atıyorum.

"Ciddiyim, nasıl gidiyor?"

İçimi çektim ve yatağıma uzandım. "Ona hiçbir şey söylememeye karar verdim." "El," diye inliyor.

"Yine hamile ve mutlu, Rae. Hem de çok mutlu. Bunu ona söylemek, kapatmakta yeterince zorlandığı eski yaralarını açmaktan başka bir işe yaramaz. Bunu ona yapmayacağım."

"Peki, ne yapacaksın? Ondan sonsuza kadar kaçacak mısın?"

"Hayır, kendi işimi kendim halledeceğim. Sonra Mayıs ayında eve taşınacağım ve olabileceğim en iyi kız kardeş ve teyze olacağım."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Maskeli balo partisi."

BEŞİNCİ BÖLÜM

ELLIE

Altı Hafta Sonra

"BU BİR HATA."

Raelyn, "Hayır, değil," diye savunuyor. "İçeri gireceğiz, *sonunda* sevişeceksin, umarım karşı cinsle yakınlaşmaya olan üstesinden geleceksin ve sonra çıkacağız. *Ve* seni beklerken, umarım ben de birileriyle yatarım." Kaşlarını imalı bir şekilde sallıyor ve bu planın geri dönüp beni kıcımdan ısırmaması için dua ederek inliyorum. Kafamda, mükemmel bir plan gibi görünüyordu: ortaya çık, güvendiğim bir adamla anonim seks yap ve sonra git. Ama şimdi Elite'e doğru yürürken aklımı milyonlarca düşünce kurcalıyor.

"Ya yapamazsam?" Durup Raelyn'e bakıyorum, kalbim göğüs kafesimin arkasında çarpıyor. "Ya çıldırırsam? Bu anonim bir seks çünkü karanlık bir odada. Ya tek gördüğüm o adamlar olursa-"

"Dur," diyor Raelyn nazikçe. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Onun sesine, kokusuna odaklanacaksın. Ve her şey senin kontrolünde olsun diye üstte olmakta ısrar ederek kontrolü ele alacaksın."

"Tamam, doğru, evet." Sinirli bir şekilde başımı salladım.

"Her şey yoluna girecek ve eğer girmezse, sen oradan çıkacaksın ve ben de kapının dışında seni bekliyor olacağım."

"Peki senin sevişmen?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sadece şaka yaptığımı biliyorsun," diyor sivri bir bakışla. "*Senin* için buradayız ve arkamı kolluyorum."

"Teşekkür ederim." Arkama bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Pekâlâ, hadi yapalım şu işi." İkimiz de maskelerimizi takıyoruz ve köşeyi dönüp yeraltı seks kulübünün girişine doğru yürüyoruz. "Ve unutma ki sen bensin," diye hatırlatıyorum ona. "Ben de Sienna'yım." Sorguya çekilirsek, kız kardeşim hakkında saçmalayarak sıyrılabilecek kadar bilgim var ve Raelyn de benim hakkımda yeterince şey biliyor. Ama umudum, Sienna'nın kimliğini gösterdiğimde benimkini sormayacakları ve böylece sanki hiç burada olmamışım gibi davranacakları.

Şehirde geç saatlerde bir Broadway gösterisi izleyeceğimizi söylediğimde, çıkışta cüzdanından yürüttüğüm Sienna'nın ehliyetini fedaiye uzattım. Son ziyaretimden bu kadar kısa bir süre sonra ziyaretime şaşırmasına rağmen beni tekrar gördüğü için o kadar heyecanlıydı ki bunu sorgulamadı.

"O benimle," diyorum fedaiye, benden Raelyn'e bakınca. "Kocam birazdan burada olur." Yalan söylüyorum -çocuklar büyükanne ve büyükbabalarıyla birlikte, Sienna ve Micah evde romantik bir Sevgililer Günü geçirebilirler- ama buraya yapmaya geldiğim şeyi yapmak için yalanın yeterince uzun süre kalıcı olmasına ihtiyacım var. Her şey planladığım gibi giderse, kimse burada olduğumu bilmeden ya da Sienna'nın burada olup olmadığını sorgulamadan girip çıkacağım.

"Kulağa hoş geliyor," fedai diyor. "İyi akşamlar, Mrs. Alexander."

Kulübün içinden bara doğru yürürken gözüm Lincoln'ü arıyor. Birini maskesi takılıyken tanımanın bir yolu olmadığı için, bugün erken saatlerde gizlice evine girdim ve maskesinin fotoğrafını , böylece onu tanıyabileceğim. Neyse ki evindeki ofisinde masasının üzerindeydi. Yoksa bu işe körlemesine devam ederdim ve bu hiç iyi olmazdı.

Kulübün etrafında birkaç tur atıyoruz ve birkaç adam bize bakıyor, ama onlara yaklaşma şansı vermiyoruz. Kulüp, siyah ve grinin çeşitli tonları ve bir miktar kırmızıyla dolu, bu da ona gizemli ama şehvetli bir hava veriyor. Çeşitli yerlerde şezlonglar ve kanepeler var, bu da alanı geniş ama samimi hissettiriyor. Herkes maske takıyor, ancak birçoğu sadece en azını örtüyor, böylece yüzlerinin neye benzediğini görebiliyorsunuz. Raelyn ve ben, ortamın nasıl olacağından emin olmadığımız için küçük siyah elbiseler giydik ve iyi ki de öyle yapmışız, çünkü birkaçı dramatik bir havaya bürünürken, çoğu çeşitli seksi elbiseler giymişti - erkekler takım elbise giyiyordu.

Ana alanı kontrol ediyorum, sonra açık olan ve farklı odalara ve birkaç küçük bara giden birkaç koridorda yürüyorum. Ben de tam

Ana barda bir içki alıp beklerken, Lincoln'ün gördüğüm gümüş maskeyi takmış, kravatıyla uyumlu bir şekilde içeri girdiğini fark ettim.

"Bu o," diye mırıldanıyorum Raelyn'e, Lincoln'e doğru başımı sallayarak. Daha önce maskesinin neye benzediğini görmemiş olsaydım bile, onu yine de tanıyabilirdim. Yıllarımı onu izleyerek, ona aşık olarak geçirdim. Ve ben uzaktayken bile Sienna, benim kaçırdığım aile etkinliklerinde sürekli onun fotoğraflarını paylaşıyor. "Bara doğru gidiyor."

"İyi şanslar," diye fısıldıyor müziğin üzerine. "Ve unutma, ben yakınında olacağım. Eğer bir şey değişir ve yapamazsan, arkadayım."

Lincoln'ün bara oturup içki siparişi vermesini bekliyorum, sonra yanına sokulup oturuyorum ve onu fark etmemiş gibi yapıyorum. Barmen ne istediğimi sorduğunda, alkollü bir şey sipariş edip etmemeyi tartışıyorum, ancak bir içkinin zarar vermeyeceğini ve umarım Sinirlerimi biraz yatıştırır.

"Bir mojito," diyorum ona, her ihtimale karşı normalde tercih etmeyeceğim bir içki seçiyorum. Lincoln ve ben daha önce hiç alkolün olduğu bir yerde takılmamıştık ama her zamanki içkim olan viski ekşisini sipariş etme riskine girmiyorum çünkü beni buna alıştıran kişi Sienna.

İçkimi beklerken kalp atışlarımı sakinleştirmeye odaklanıyorum. Lincoln yanımdayken birden "*Ne yapıyorum ben?*" anını yaşıyorum.

Bir yanım kimliğimi Lincoln'den gizlediğim ve onu anonim seks için aradığım için suçlu hissediyor, ama diğer yanım bunu haklı çıkarıyor çünkü bir mucize olur da bunu başarırsam, tamamen rızaya dayalı olacak. Yine de kendimi aldatıcı hissediyorum.

Sadece bir kez olacak ve sonra yollarımız ayrılacak, diyorum kendime.

"Ördek mi?" diye soruyor erkeksi bir ses, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

Bana bakan Lincoln'e bakıyorum. "Ha?" diyorum. Yüzünün üst yarısını kaplayan, dolgun dudaklarını ve temiz traşlı çene hattını ortaya çıkaran gümüş maskeye karşı parlayan ela gözleri karşısında büyülenmiş bir şekilde aptalca "Ha?" diyorum.

"Bir ördek," diye tekrarlıyor ve gençken edindiğim gergin bir alışkanlıkla dalgın dalgın peçetemden origami ördeği yaptığım yere doğru başını sallıyor.

"Vak, vak," diyorum, ördek gerçekmiş gibi davranıyorum çünkü görünüşe göre aklımı kaçırmışım.

Lincoln bir an bana bakıyor ve çoktan çuvalladığımdan endişeleniyorum - aptal gibi görünmeden sesimi gizlemek için alçak sesle konuşmaya çalışıyorum, ama ne kadar sezgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok - yüzüne bir gülümseme yayıldığında, gözleri neşeyle parlıyor ve kahkahayla başını geriye atıyor.

"Seni daha önce burada gördüğümü hiç sanmıyorum," diyor gülmeyi bıraktıktan sonra.

"Nereden biliyorsun ki?" Omuz silkiyorum. "Maske takıyorum." Siyah ve altın rengi muhteşem bir Venedik kedisi maskesi. Yüzümün büyük bir kısmını gizliyor, sadece gözlerimi ve dudaklarımı açıkta bırakıyor. Maskeyle uyum sağlaması için gözlerime dumanlı bir görünüm vererek karanlık ve gizemli bir hava yarattım ve dudaklarım olduğundan daha dolgun görünmesi için koyu kırmızı mat bir renge boyandı. Bunun da ötesinde, dün saçlarımı kestirmeye gittiğimde, saçlarıma daha önce hiç yapmadığım karamel röfle ekledim. Lincoln beni tanıdığından beri saçlarım hep tek renk olmuştur -kahverengi- ve neredeyse hiç makyaj yapmam, özellikle de bu gece sürdürdüğüm kadar cesur bir ruj.

"Çok doğru," diyor, "ama bu işletmenin sahibi olarak misafirlerimi tanımaya özen gösteriyorum ve o ördeği hatırlardım... ve o yeşil gözleri."

Gözlerim. Oh, kahretsin. Renkli lens takmalıydım. Ne düşünüyordum ki ben? Neyse ki bakışlarını vücudumda gezdirişine bakılırsa -az önce kahkahalarla dolu olan gözleri şimdi arzuyla dolu- beni tanımıyor olmalı. Çünkü bu yeşil gözlerin kendisinden çok daha genç olan baldızına ait olduğunu bilseydi, beni bu şekilde süzmezdi.

"Buraya sadece birkaç kez geldim," diyorum ona, mümkün olduğunca dürüst olmaya çalışarak.

Barmen içkimi önüme koyuyor ve ben de bir yudum alıyorum, alkolün boğazımdan aşağı kayışının ve içimi ısıtmasının tadını çıkarıyorum.

"Burada yanında biri var mı?" Lincoln soruyor, gözleri yüzümde -Benim maskem.

"Hayır," diye cevap verdim. "Bütün bunlarda yeniyim. Bu beni... geriyor," diyorum, sözlerim doğru. "Ama bu geceki etkinliğin getirdiği anonimlik sayesinde biriyle tanışmayı umuyorum."

"Elite hakkında şu ana kadar ne düşünüyorsun?"

"Bence-" Gözlerimi ona kilitliyorum, zamanım kısıtlı olduğ u için baştan çıkarma oyunumu geliştirmeye çalışıyorum "- potansiyeli var."

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor ve bu adamın nasıl olup da bağlanmaktan kurtulduğunu merak ediyorum. Her nasılsa, zaman geçtikçe daha da güzelleşmeyi başarmış.

"Bu potansiyeli hayat değiştirmeye dönüştürmeyi görmemiz gerekecek."

Ben de bunu umuyorum, düşünüyorum ama söylemiyorum. "Peki bunu nasıl yapacağız?" Ona doğru dönerken içkimden bir yudum alarak soruyorum, böylece çıplak dizim bacağının yan tarafına sürtünüyor.

O da aynısını yapıyor ve çok yakın olduğumuz için dizi benimkini geçtiğinde bacağımı kendi bacağının arasına alabiliyor. Birbirimize bağlanma şeklimiz içimi ısıtıyor ve uzanıp saçımdan bir tutam koparıp parmağının etrafında döndürdüğünde, bu sıcaklık bir ateşe dönüşüyor.

"İlk olarak, bana adını söyleyerek başlayabilirsin" diyor.

Bunu önceden düşünmüştüm, bu sorunun bir olasılık olduğunu biliyordum. "Liz," dedim ona, adımın bir parçasını kullanarak.

"Liz," diye tekrarlıyor. "Ben Lincoln. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Farklı koşullar altında burada olmayı dileyerek usulca gülümsüyorum. Keşke daha büyük olsaydım ve Lincoln ile bir şansım olsaydı. Gençken, onun ilgisine bu şekilde sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdim. Ve şimdi buna sahip olduğum için, bundan zevk almak yerine çıldırıyorum, buraya yapmaya geldiğim şeyi basitçe yapabilmem için dua ediyorum. Eğer bu gece bir şekilde gerçekleşirse, Lincoln'le bir daha böyle birlikte olamayacağımı biliyorum.

Lincoln omzumun üzerinden bakıyor ve ayağa kalkıp elini uzatana kadar konuşmayı tercih edeceği birini bulduğunu düşünerek kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Benimle dans eder misin?"

Ayağa kalkıp elimi onun elinin içine koymadan önce içkimden büyük bir yudum daha alırken kelebekler karnıma üşüşüyor. "Çok isterim."

Bizi kulübün bir köşesine yönlendiriyor ve sanki herkes onun kim olduğunu tam olarak biliyormuş gibi, bize bolca yer açarak ayrılıyorlar. Çalan müzik iyi bir ritme sahip seksi bir remiks. Lincoln bana doğru uzanıyor, parmakları kalçalarımın kıvrımlarına iniyor ve beni kendine çekiyor, böylece vücutlarımız neredeyse birbirine değiyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş bir şekilde müzik eşliğinde sallanıyoruz. Çalan şarkı bir diğerine, sonra bir diğerine geçiyor. Kaç şarkıda dans ettiğimizi ya da hangi şarkıların çaldığını bile söyleyemem. Zaman durmuş gibi görünüyor, diğer herkes kayboluyor, sadece Lincoln ve ben ve birbirimizle mükemmel bir ritim içinde hareket eden ve gıcırdayan bedenlerimiz kalıyor.

Lincoln beni kendine çekiyor, böylece vücutlarımız aynı hizaya geliyor ve burnunu boynumun kıvrımında gezdiriyor, sadece ucu etimi sıyrıyor. "Vanilya," diye mırıldanıyor, kendime özgü kokumu doğru almıştı. "Nefis kokuyorsun."

Birkaç şarkı boyunca bu şekilde dans ediyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz, bunun yerine bedenlerimizin konuşmasına izin veriyoruz. Ama sonra bir beyefendi Lincoln'ün omzuna dokunup kulağına bir şeyler fısıldıyor ve ben nerede olduğumuzu hatırlıyorum.

Lincoln bir kez başını sallıyor ve beyefendi uzaklaşıyor, sonra gözleri bana takılıyor. Ağzını açıyor ve ben nefesimi tutuyorum, ona söylenen şeyin aramızdaki kimyayı etkilememesini umuyorum, ama sonra gözleri pişmanlıkla parlıyor ve uzaklaşmak üzere olduğunu anlıyorum.

Başını hafifçe sallıyor ve söylemek üzere olduğu şeyi bana söylemesi için ona yalvarmak istiyorum. Ama ben tek bir kelime bile edemedim, omzuna dokunulduğunda aramızda küçük boşluğu kapatıyor ve eğiliyor, erkeksi kokusu soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum, içten içe bunun bir son olduğunu biliyorum. Bana veda edip çekip gitmek üzere. Bunu hissedebiliyorum.

Sıcak dudakları hemen altındaki hassas noktaya bastırıyor ve tüm vücudum mümkün olan en iyi şekilde tepki veriyor. Diğer erkeklerle birlikteyken dokunulmak beni korkuturdu ama şu anda onun dokunuşu karnımın gerilmesine ve bacaklarımın arasındaki bölgenin sıkılmasına neden oluyor. Göğüs uçlarım sertleşiyor ve kalbim göğüs kafesimin arkasında hızla atıyor.

"Özür dilerim," diyor kulağıma usulca ve gözlerimi hayal kırıklığıyla kapatmaya zorluyor. "Gitmem gerek ama bu danstan *gerçekten* keyif aldım." Ve sonra gitti.

Birkaç saniye sonra gözlerimi açıp etrafıma bakıyorum ve sanki o hiç burada olmamış gibi. Raelyn bana katılana kadar olduğum yerde donup kalıyorum.

"Vay anasını, birlikte çok ateşliydimiz," diyor. "Vücutlarınızdan alevler fışkıracak sandım."

"Görünüşe göre yeterince sıcak değil," diyorum, vücudum hala elektrikle uğulduyor.

"Bekle, gitti mi?"

"Üzgün olduğunu ve gitmek zorunda olduğunu ama benimle dans etmekten keyif aldığını söyledi." Sert bir nefes aldım. "Hadi gidelim buradan."

Raelyn'in kaşları alnına doğru kalktı. "Ciddi misin? gidiyor musun? Belki bir şeyle ilgilenmek zorunda kalmıştır ve geri dönecektir."

Ya-"

"Bunu yapamam," diye ağızından kaçırdım. "Çekip gitmesi en iyisi."

"Neden? Seni rahatsız mı etti? Eğer hazır değilsen-"

"Hayır, hayır." Başımı sallıyorum. "Bana tam tersini hissettirdi. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmuş hissetmemiştim." Yaşadıklarımın sonras seks fikrinin beni hep soğutacağını düşünmüştüm... Ta ki şimdiye kadar.

"Tamam, o zaman neden onun peşinden gitmiyorsun?"

"Çünkü bu aptalca bir fikirdi. Yıllarca ona aşık oldum ve sonra birkaç yıl daha onu unutmaya çalıştım. Aramızda asla bir şey olmayacağını, ilişkimizin her zaman platonik kalacağını kabul ettim. Ama bu gece aksini kanıtladı. Gözlerindeki sıcaklık ve arzuyla bana bakışı." İç çekiyorum, keşke bir fotoğrafını çekebilseydim ve o bakışı sonsuza dek yakalayabilseydim. "Eğer onunla yatarsam, eğer gerçekten korkmadan bunu yaparsam, bu beni nerede bırakacak?"

Raelyn, "Hayatınızı geri almaya bir adım daha yaklaştınız," diyor.

"Bunu yapamam. Onunla birlikte olup sonra da çekip gidemem. Onunla yatıp sonra da hiç olmamış gibi davranamam. Hadi gidelim."

"Önce bara gidip bir içki içmeye ne dersin?" diye öneriyor. "Biz gittikten sonra bir daha içeri giremeyebilirsin, o yüzden bu konuyu mantıklı bir şekilde düşünelim."

"İyi ama bir içki içmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Bara yanaşıp birer içki sipariş ediyoruz. Raelyn'in neden Lincoln'un peşinden gitmem gerektiği konusunda gevezelik etmesini bekliyorum ama onun yerine sessizce içkilerimizi yudumluyoruz. Bardaklarımız boşaldığında ve hesabımızı nakit olarak ödediğimizde bana dönüp, "Artık biraz sakinleştiğine göre, gitmek istediğine emin misin?" diye soruyor.

Gitmek istiyor muyum? Hayır. Ama en iyisi bu mu? "Evet, eminim."

Raelyn'in tartışmasına fırsat vermeden, bahşiş bırakmak için barın üstüne birkaç banknot bırakıyorum ve sonra bar taburemden kalkıp dans eden, flört eden ve öpüşen -bazıları bundan çok daha fazlasını yapıyor- insan kalabalığını iterek buradan çıkmaya karar veriyorum. Koridorun yarısına geldiğimde, girişe yakın bir yerde, neredeyse beni devirecek olan sert bir göğse çarpıyorum. Ama kıcımlın üstüne düşmeden önce, güçlü eller kalçalarımı kavlıyor ve beni dik tutuyor.

Onu üzerimden itmek üzereydim ama ela gözlerini, güçlü, tıraşlı çene hattını, gümüş maskesini fark ettim - Lincoln.

"Hâlâ buradasın," diyor.

Belki de yansıtıyorum ama sözleri neredeyse rahatlamış gibi geliyor. "Ben buradayım."

Bir çift yanımdan geçmeye çalışıyor, ama biz yürüyüş yolunun ortasında duruyoruz, bu yüzden Lincoln herkesin yolundan çekilmek için beni kenara çekiyor. Raelyn'in nerede olduğundan emin değilim ama ortalıkta görünmediğini varsayıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Ne?" Kaşları şaşkınlıkla çatılır, ama sonra hatırlamış olmalı ki, "Evet, sadece işle ilgili bir şey. İş sahibi olmanın bir parçası."

Başımı sallıyorum ve sonra burada duruyoruz, Lincoln'ün vücudu benimkine bastırılmış, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzakta. Üzerimizdeki cinsel gerilimin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum ama ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bir dakika önce Raelyn'e bunu yapamayacağımı ve gitmeye hazır olduğumu söylüyordum. Ama şimdi, Lincoln'ün vücudunun benimkiyle kaynaştığını, bakışlarımızın kilitlendiğini ve arzuyla dolduğunu hissettiğimde, önceki tüm düşüncelerim buharlaştı.

Lincoln'ü istiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum, sadece bir kez bile olsa. Cinsel olarak çekici bulduğum, kendi seçimim olan bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Benim için ağabey gibi olan Micah dışında güvendiğim tek erkek o ve kendimi özgürce teslim ettiğim ilk kişinin o olmasını istiyorum. O adamların bana yaptıkları yüzünden bakire olmayabilirim ama onları asla ilkim olarak görmeyeceğim.

Teklif edilmeyeni aldılar.

Kendimi Lincoln'a isteyerek vermek istiyorum.

Ve biliyorum ki bunu şimdi, anonimliğin yanımda olduğu bu kulüpte yapmazsam, asla gerçekleşmeyecek.

"İstiyor musun-?"

"Sen-?"

İkimiz de aynı anda konuşuyoruz ve sonra bu beceriksizliğe gülüyoruz.

"Önce sen git," diye mırıldanıyor, dudakları benimkilere o kadar yakın ki daha önce içtiği viskinin dumanlı kokusunu alabiliyorum.

"Ben de soracaktım..." Sinirle yutkunuyorum. Bunu yapabilirim. Söyleyebileceği en kötü şey hayır olur.

"Eğer..." diye soruyor.

"Arka odada bana katılmak ister misin diye merak ediyordum."

Gözleri parlıyor. "Arka odaları nereden biliyorsun?"

Oh, kahretsin. Hay sikeyim. Neden bana bunu soruyor? Her üye, parçası olduğu kulüpte sunulan olanaklardan haberdar olmaz mı?

"Birinin bundan bahsettiğini duydum," diye yalan söylüyorum, sesimdeki titremeyi duymaması için dua ediyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "VIP olmalı. Arka odalar henüz herkese açık değil," diye açıklıyor. "Ne için olduklarını biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum, bacağımı hafifçe kaldırıp dizimi kasıklarına sürterek bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlamasını sağlıyorum. Her ne kadar maske takıyor olsak ve beni tanımadığı çok açık olsa da, karanlık bir odada olmak asla tanımamasını sağlamaya yardımcı olacak.

Lincoln usulca inliyor ve gözleri arzuyla parlıyor. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Hayır. "Evet." Elimi uzatıp gömleğinin üst kısmını hafifçe çekiştiriyorum. "Seni istiyorum."

"Önce bilmen gereken bir şey var. Bir gecedan fazlasını aramıyorum. Sana sunabileceğim tek şey o odada yaptıklarımız, eğer daha fazlasını arıyorsan, ben senin için uygun adam değilim."

Onun hakkında bunu zaten biliyorum. Erkek kardeşi ve kız kardeşimle yuva kurmak istemediğine dair konuşmalarını sayısız kez dinledim. Onlara doğru kadınla tanışırса, buna karşı olmadığını, ancak basitçe *yerleşmek* istemediğini söyledi. Yani kadının zamanını boşa harcamak yerine, seksten başka bir şey aramadığını açıkça belirtiyor. Böylece erkek çekip gittiğinde kadın incinmeyecektir - ve erkek her zaman çekip gider.

"Güzel," dedim ona. "Çünkü senden tek istediğim bu."

Birkaç saniye boyunca bana bakıyor, gözleri bir şey arıyor... ne? Bilmiyorum. Ama aradığı şeyi bulmuş gibi görüldüğünde, bir kez başını sallıyor ve sonra elimi tutup beni koridorun sonuna doğru çekiyor.

Arkasından giderken, kalbim göğsümde şiddetle çarparken, yukarıda hangi seks tanrısı varsa, bunu atlatabilmem için dua ediyorum. Çünkü eğer başaramazsam... Kahretsin, bunun nasıl olacağını düşünmek bile istemiyorum.

ALTINCI BÖLÜM

ELLIE

ODA KARANLIK. BEKLEDİĞİM GIBI OLDU. ARKA ODAYA GİRMEK İÇİN, Koridorun sonuna kadar yürümemiz ve bizi karanlık bir alana götüren bir çift büyük, siyah, ahşap kapıdan geçmemiz gerekiyordu; burada müzik kayboluyor ve yerini sadece sessizliği doldurmak için alçak, baştan çıkarıcı bir melodi alıyordu. Birkaç kapı geçtikten sonra bir numaralı kapıda durduk. Eğer bu kadar gergin olmasaydım, bu ilk kapının ardındaki ödülü seçmekle ilgili bir şaka yapardım.

Lincoln cebinden bir anahtar kartı çıkardı ve giriş kutusuna bastırdı. Işık yeşile döndü ve kapıyı açtı. Bir an için koridordan gelen azıcık ışık sayesinde odanın içini görebildim ama içeri adım atmadan önce tek seçebildiğim bir yataktı, oda karanlığa gömülmüştü.

Gözlerim hâlâ alışmaya çalışıyor, bu yüzden Lincoln'ü göremiyorum ama parmakları hâlâ benimkilere dolanmışken onu hissedebiliyorum. Elim sıkıyor ve sonra ona doğru çekiliyorum, bedenim onunkine bastırılana kadar durmuyor.

"Maskeni çıkarabilir miyim?" diye soruyor, parmağını çene çizgimde gezdirerek.

"Hayır," diyorum, keşke ona aksini söyleyebilseydim. "Bunun tamamen anonim olmasını istiyorum."

"Pekala," diye kabul ediyor. "Zor sınırlarınız nedir?"

Bir an için aptala döndüm, bunu bana neden sorduğunu merak ettim. Ama sonra nerede olduğumuzu hatırladım -bir seks kulübünde- ve bu

Planlanmış ve birbirimizi tanımıyoruz, birbirimizin ne yapmaya istekli olup olmadığını bilmiyoruz.

Kahretsin. Belli ki bunu iyi düşünmemişim. Lanet olası bir seks kulübünün sahibi, tabii ki sapıkça şeylerle ilgileniyor... ve bunu bekleyecektir. Ama ona istediğini vermemin hiçbir yolu yok. Bırakın bana başka şeyler yapmasına izin vermeyi, sekse devam edip edemeyeceğimi bile bilmiyorum.

Cevap vermeyince hafifçe geri çekildi. "Eğer bunu istemiyorsan..."

"İstiyorum," diye boğuluyorum, "ama... tüm bunlarda yeniyim. Daha önceki deneyimlerim-" Sinirle yutkunuyorum, aklımdan geçenleri ona nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

"Ne değildi?" diye soruyor.

"İyi değildi," diyorum ona dürüstçe. "Bu yüzden buradayım. Ne yaptığını bilen biriyle birlikte olmak istiyorum. Bana iyi seksin nasıl bir his olduğunu gösterecek ve sonra, senin gibi, çekip gitmek istiyorum." Ona gerçeği söylediğim için rahat bir nefes aldım. Benim olduğumu bilmiyor olabilir ama en azından ona karşı olabildiğince dürüst oldum.

Hemen bir şey söylemediğinde, çekip gideceğinden endişeleniyorum ve onu suçlayamam. Hiç de beklediği bu değildi.

Ama sonra sırtım duvara çarpana kadar beni nazikçe geriye doğru itiyor ve nefesi yüzümde tüyler ürpertiyor. "Eğer hoşuna gitmeyen bir şey varsa, konuşmalısın. Söyle bana. Karanlıkta olmak yüz hatlarını okuyamayacağım anlamına geliyor ve bazen bedenlerimiz ve zihinlerimiz aynı tepkiyi vermiyor."

"Tamam," diye nefes alıyorum, bunun gerçekleşmekte olduğunu fark ediyorum. Seks yapmak üzereydim.

ilk kez *isteyerek*, ve bu Lincoln Alexander ile.

Parmakları hâlâ benimkilere bağlıyken ellerimizi başımın üzerine kaldırıyor ve yüzümü diğer tarafa doğru eğmeye zorluyor. Boynum açıktayken, kulağımın hemen altındaki hassas noktaya ağzını açarak bir öpücük konduruyor ve ardından kızarmış etime, çeneme ve ağzımın köşesine bir öpücük daha konduruyor. Tepki olarak tüm bedenim titriyor ve o da benim dizginlenemez tepkime karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Geçen sefer neyin kötü olduğunu söyle bana," diye fısıldıyor dudaklarıma, "böylece bu sefer daha iyi olmasını sağlayabilirim."

"Her şey," diye mırıldanıyorum, yıllar önce başıma gelenleri yeniden yaşamak istemiyorum, Lincoln'le o anda kalmak istiyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum, "sadece iyi hissettir... *beni* iyi hissettir."

Sözlerim üzerine ağzı benimkiyle birleşiyor. Öpücük sert ama nazik. Sert ama yine de bir şekilde yumuşak. Dudaklarımız birbirinin etrafında kıvrılıyor.

Tandem. Lincoln'ün dili içeri girmek istiyor ve ben de onu karşılıyorum, birbirimizin tadına bakarken öpücüğün içinde iç çekiyorum. İkimiz de maske takarken bunun nasıl yürüyeceğinden emin değildim ama birbirimizi isteme şeklimizi engellemek için hiçbir şey yapmadılar.

Tek yaptığımız öpüşmek ama çok daha fazlasını hissediyorum. Vücudum yanıyor, bacaklarımın tepesi arzuyla sıkılıyor, kelebekler karnımı sarıyor ve kalbim olabilecek en iyi şekilde çarpıyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bu bana bunu çıldırmadan atlabileceğime dair umut veriyor. Ona duyduğum güven duygularımı güvende hissetmem için yeterli.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, Lincoln'ün kulağıma fısıldadığını duyana kadar öpücüğün bittiğini fark etmiyorum, "Tadın çok güzel. Tadının her yerde bu kadar güzel olup olmadığını öğrenebilir miyim?"

Oh, lanet olsun. "Evet." Beni göremese de çılgınca başımı sallıyorum.

Ellerimizi çözüyor ve dokunuşu kayboluyor, saniyeler sonra parmakları kolumdan aşağı kayıyor ve göğsümde durarak yeniden ortaya çıkıyor. Sutyen kabımla birlikte elbisemin o kısmını aşağı çekiyor ve meme ucumu ortaya çıkarıyor. Serin hava tepe noktasının sertleşmesine neden oluyor ve ıslak dili ucunu çevreleyip emdiğinde, baş döndürücü bir inilti çıkarıyorum, zevkten zevk alırken gözlerim kapanıyor.

Büyük hata.

Göz kapaklarım kapandığı ve Lincoln meme ucumu ısırıldığı anda, *o gecenin* görüntüleri yüzeye çıkıyor.

Güç.

Yalvarışlar.

Istırap.

Yalvarış.

Geriye dönüşleri uzaklaştırmaya çalışıyorum ama çok güçlüler, çok gerçek geliyorlar. Aldığım her zevkin yerini acının anısı alıyor. İnlemelerim bir yardım çığlığına dönüşmenin eşiğinde.

Ona durmasını, bunu yapamayacağımı söylemek üzereydim. Ama daha kelimeleri çıkaramadan, boğuk ama nazik bir ses kulağıma geliyor. "Seni yakaladım, Kedicik. Bana, sana verdiğim zevke odaklan. Burada kontrol sende." Ve sonra dili tekrar meme ucumda, yalıyor ve emiyor.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum, dediği gibi yapıyorum, ona, zevke odaklanıyorum, kendime kontrolün bende olduğunu ve durmasını istersem duracağını hatırlatıyorum.

Bu düşüncelerle vücudum gevşiyor. Tekrar bu odadayım, Lincoln ile birlikteyim, anı yaşıyorum. İlk defa bir flashback'i atlatıyorum ve mutluluktan ağlamak istiyorum. Ama bunun yerine parmaklarımı saçlarında gezdirip başını hafifçe çekiyorum. Onu göremiyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Aklımdan neler geçtiğini nasıl bildi bilmiyorum, belki de bilmiyordu. Belki vücudumdaki değişimi *hissedebiliyordu* ama şu anda, bu gece buraya gelmekle doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Bedenim ve zihnimle ona güvenerek.

Lincoln elbisemin ve sütyenimin diğer tarafını aşağı çekerek ve diğer göğsüme dikkat ederek karşılık veriyor. Kıyafetlerimi çıkarırken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve dantelle kaplı tümseğime yumuşak bir öpücük kondurana kadar aşağıya doğru ilerliyor.

"Siktir, burası da vanilya gibi kokuyor," diye mırıldanıyor. "Şimdi tadına bakabilir miyim?"

"Evet," diye nefes alıyorum, ağzını bedenime biraz daha başka bir şey istemiyorum.

Külotumu çıkardıktan sonra bacağıma omzuna kaldırıyor ve merkezimi yalamaya başlıyor. Klitorisime odaklanıyor, şişmiş yumru üzerinde daireler çizerek nazikçe masaj yapıyor ve dilinin üzerimdeki hissini severek yüksek sesle bir inilti çıkarıyorum. Kendimi boşaltmak için birçok kez klitoris uyarıcısı kullandım ama hiç hissetmemiştim. Yumuşak ama sert. Yavaşça daha tırmanıyor. O yaladıkça ben daha da ıslanıyorum. Orgazmımın zirveye ulaştığını hissedebiliyorum, ama zihnim kendisiyle savaşıırken bedenim buna karşı koyuyor, zevkle savaşıyor.

Acı. Zevk.

Çılgınlık. İnlemeler.

Korku. Güven.

"Hadi, Kedicik," diyor Lincoln, beni şimdiki zamana geri çekerek. "Benim için gel. Bırak ve yüzümün her yerine boşal."

Onun sözleri benim felaketim oldu. En yoğun orgazm bedenimi ele geçirirken, bedenim gevşiyor, zevkin egemen olmasına izin veriyor, zevk dalgaları beni yıkıyor.

Kaldırılıp yatağa taşındığımda doruk noktamdaki yeni inmiştim. Sırtım yumuşak şilteye ve Lincoln'ün ağzı benimkine değiyor. Onun tadının, ondaki *benim* tadımın keyfini çıkarıyorum. Kıyafetlerini ne zaman çıkardığından emin değilim ama bacaklarımı açıp

Ellerim boynuna dolanıyor, parmak uçlarımla altındaki çıplak etini hissediyorum.

Beni öpmeye, yutmaya, tüketmeye devam ediyor, yavaşça içime girerken santim santim lezzetli. *O günden* beri içime hiçbir şey girmemişti, bu yüzden acıyor, batıyor. Acıyı bastırmak için Lincoln'e, kokusuna, tadına, beni öpüş şekline odaklanmaya çalışıyorum ama korkarım ki lanetli geçmişim şimdiki zamanı gölgede bırakarak galip gelmeye devam edecek.

Hiçbir şey göremesem de gözlerimi açık tutuyorum ve yüzünü görüyormuş gibi . Güçlü çenesini ve Romalı burnunu. Ela gözleri ve çocuksu, şakacı gülümsemesi. Beni ona çeken şeylerden biri de bu. Gülümsemesi. Her zaman mutludur, hiçbir şeyin onu üzmesine izin vermez. Stres yapmaz, her şeyin sırtından atılmasına izin verir.

Lincoln yaydığım gerginliği hissetmiş olmalı çünkü yavaşlıyor, vücudum kendisiyle savaşırken ona uyum sağlamam için bana zaman tanıyor.

"Nefes al," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Dediğini yapıyorum, sert bir nefes çekiyorum ve sonra yavaşça bırakıyorum. "İşte böyle," diye ikna ediyor. "Kahretsin, çok sıkıdır. Çok iyi hissediyorsun."

Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim -iyi hissettirdiğini- ama şu anda tek hissettiğim acı.

Yine de nefes almaya devam ediyorum, bunun iyi olacağına dair ona güveniyorum. Birkaç ay önce, çıldırmadan bir erkekle öpüşmezdim bile, ama bu gece, kendi kendime neden olmadığım ilk orgazmımı yaşadım. Yani, bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Tamamen girdiğinde, hareket etmeye başladı. İçimde derinlerde bir şeyler oluşmaya başladıkça acı yavaş yavaş zevke dönüşmeye başlıyor. Bacaklarım Lincoln'ün beline dolanıyor ve o da beni kollarıyla koruyarak sarıyor. Yüzünü tekrar kendime doğru çekiyorum, onu tatmak, koklamak istiyorum. Etrafımı sarmasına ihtiyacım var; içimde, üzerimde, her yerimde.

Serbest kalışım beni sert bir şekilde vuruyor, saf bir coşkuyla çılgılık atarken tüm vücudum titriyor. İstemedim gözlerim kapanıyor, ama bana çarpan geri dönüşler yerine tek gördüğüm Lincoln oluyor.

Öp beni.

Bana

dokunuyorsun.

Beni tüketiyor.

Orgazmımın gücünün bayılmama neden olup olmadığından emin değilim ama kendime gelip gözlerimi açtığımda Lincoln artık üstümde değildi.

Sessiz karanlıkta birkaç saniye boyunca burada yatıyorum, her şeyi rüyamda görüp görmediğimi merak ediyorum, ama sonra ayak sesleri duyuyorum. Bir an sonra yatakta bir eğilme oluyor ve güçlü eller kalçalarımı aralıyor. Onun dokunuşuyla sığıyorum ve bacaklarımın arasına sıcaklık değerken usulca kıkırdıyor.

Bir bez. Beni temizliyor. Benimle ilgileniyor.

Beni nazikçe silerken duygularıma yenik düşüyorum. Bu gece yaşanan onca şeyden sonra neden bilmiyorum ama benimle bu şekilde ilgilenmesi fikri bana yaptığı diğer her şeyden daha samimi geliyor.

Duygularımı yutuyorum ve şimdi kaybetmeyi reddederek gözyaşlarımı geri kırıyorum. Daha sonra, yalnız kaldığımda, kendime izin vereceğim. Hatırlamak için. Lincoln'un bu gece benim için ne yaptığından haberi yok ama bana yakınlığımı geri verdiği için ona sonsuza dek minnettar kalacağım. Farkında olmadan, en korkunç anıları zevkli ve değerli anılarla değiştirdi.

Beni temizlemeyi bitirdiğinde, giyinip gideceğimizi varsayıyorum, bu yüzden yatağa tırmanıp yanıma uzandığında şok oluyorum. Güçlü kollarıyla beni doğru çekiyor ve kulağıma fısıldıyor: "Bana sana tekrar sahip olabileceğimi söyle çünkü bir kez yeterli olmadı."

Ve bana yaptığı şey çok iyi hissettirdiği için, bunu onunla sadece bir kez yapabileceğimi bildiğim için, "Tamam" demekten kendimi alamıyorum, böylece az önce yaptığımız şeyi tekrar yapabiliriz.

"TEK BİR ŞEY DİLEYEBİLSEYDİNİZ, GERÇEKLEŞECEĞİNİ BİLMEK, ne olurdu?"

"Huzur," diye cevaplıyorum tereddüt etmeden. Çünkü tek istediğim kendimle barışık olmak, tıpkı şu anda Lincoln ile bu yatakta yatarken hissettiğim gibi. Bu duygunun bitmesini istemiyorum ve kapıdan çıktığımızda biteceğini de biliyorum. "Peki ya sen?" Karşılığında ben de soruyorum.

İlk kez seks yaptıktan sonra yatağa uzandık ve hayat, aşk ve aradaki her şey hakkında konuştuk. Sesimi gizlememe rağmen sesimi tanıyacağından endişelendim ama sanırım o ana kendini çok kaptırdığı için ben olabileceğim düşüncesi aklının ucundan bile geçmedi.

İkimiz de gençleşip ikinci raunda hazır olduğumuzda, Lincoln beni dört ayak üzerine çevirmeden önce bir kez daha orgazma ulaştırdı. Bir flashback beni sert bir şekilde vurdu, ama hemen gerildiğimi hissetti ve bunun yerine

Sırt üstü dönerek beni üstüne çekti ve bana kontrol hissi verdi. Onun yardımıyla ikimizi de bir kez daha orgazma ulaştırdım ve beni tekrar temizledikten sonra yatağa uzanıp bir tür yirmi soru oynamaya başladık.

Bir noktada, bu geceyi bitirmek zorunda kalacağız, ama o henüz buna hazır değilse, kaçınılmaz olanı uzatmak benim için sorun değil. Bedenlerimizin her yeni birleşiminde bir parçam yeniden bir araya geliyor. İçimde hâlâ biraz hırpalanmış ve morarmış olabilirim ama dürüstçe söyleyebilirim ki bu gece bu kulübün kapısından giren aynı kırık kız değilim.

"Tekrar içine girmeme izin vermen için," diyor Lincoln soruma yanıt olarak.

"Peki o zaman," diyorum ona, gözlerimiz kilitlenecek şekilde dönerek. "Senin dileğin benim için emirdir."

YEDİNCİ BÖLÜM

LINCOLN

ON İKİ YAŞINDAYKEN İLK KEZ BİR KIZI ÖPTÜM. EVİMİZDEYDİK.

eğildim ve ağzımı onunkine bastırdım. Gençtim ama o zamanlar bile dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu anlayabiliyordum. Dudaklarımızın birbirinin etrafında kıvrılma şeklini. Ağzımın içinde inleyerek beni daha fazlası için zorluyordu. Zamanın geri kalanını öpüşerek geçirdik ve jenerik kaymaya başladığında filmin ne hakkında olduğunu size söyleyemezdim.

On dört yaşındayken ilk kez sikimi yalatmışım. Futbol antrenmanından önce okuldaki soyunma odasındaydı ve uzun sürmemesine rağmen -başladıktan yaklaşık bir dakika sonra yükümü doğrudan boğazına boşalttım -Orgazmımı kovalarken onun sıcak ağzını üzerimde hissetmek, şimdiye kadar hissettiğim en iyi zevklerden biriydi.

On beş yaşındayken ilk kez bir kızla yattım. Ailesi uyurken gizlice odasına girmiştim. Biraz daha büyük ve deneyimliydi ve ona bakire olduğumu hiç söylemedim. Öpüşme seksin kendisinden daha uzun sürdü, ancak onun içinde olduğum o birkaç kısa dakika boyunca, vücutlarımızın böylesine samimi bir düzeyde nasıl bağlandığına hayret ettiğimi hatırlıyorum.

On altı yaşında ilk kez amcığın tadına baktım. Ona oral seks yapmamı önerdiğinde, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve orgazm olması sonsuza -ve onun rehberliğinde- sürdü. Ama orgazm olduğunda, tüm vücudu sarsıldığında ve yatağındaki çarşafın ve ağzımın her yerine boşaldığında, bana süper bir güç verilmiş gibi hissettim. Pizza her zaman en sevdiğim yemek olmuştu, ama o günden sonra am yemek en sevdiğim yeni şey oldu.

Her yeni deneyimle birlikte karşı cinse olan aşkım daha da derinleşti. Kadın vücudu çok güzel. İnce, kalın, kıvrımlı, tonlu... sarışın, esmer, kızıl saçlı. Büyük ya da küçük göğüsler. Bir tercihim yok. Neredeyse her tür kadınla birlikte oldum ve hepsini kendi tarzlarında takdir ediyorum. Wanderlust ve Elite'i bu yüzden açtım. Çünkü kadınları seviyorum. Yumuşak dudaklarını, kadınsı kıvrımlarını, tatlı kokularını, boşalırken çıkardıkları sesleri. Bazı insanlar sigaraya, uyuşturucuya, yiyeceğe, alkole bağımlıdır. Benim

Bağımlılık kadındır ve bunu kabullenmekte bir sorun görmüyorum.

Onlarla dans ederken, onlarla konuşurken, sikimin, parmaklarımın ya da ağzımın üzerine boşalmalarını izlerken, onlara doyamıyorum.

Ayrıca bu yüzden ağabeyimin Sienna ile evlenip kendini hayatının sonuna kadar tek bir kadına zincirlemesini hiç anlamadım. Beni yanlış anlamayın. O harika bir kadın ve onu kız kardeşim gibi seviyorum. Yeğenlerim çok sevimli ve amca olmayı seviyorum. Ama çeşitlilik varken neden hayatımın geri kalanında aynı yemeği yemeye mahkum olmak isteyeyim ki?

En azından benim zihniyetim ... Şimdiye kadar.

Yatağın kenarına oturmuş, birlikte saatler geçirdiğim kadının silüetinin giyinmesini izlerken, ilk kez veda etmek istemiyorum.

Üç kez seks yaptık. Bir o kadar da tatlı amının tadına baktım. Ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Maskesini çıkarıp ışıkları açmama izin vermesini istiyorum. Son birkaç saatimi dokunarak, öperek, okşayarak, taparak geçirdiğim bu kadının her santimini görmek istiyorum.

Normalde, gece sona erdiğinde, çekip gitmekte bir sorun görmem. Ama bu kadında beni çağıran bir şey var. Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Neye benzediğini bilmediğim için suçlayamam çünkü çok sayıda anonim seks yaptım ve sonrasında uzaklaşmakla ilgili hiçbir sorun yaşamadım.

Belki de bu gece nedeninin ardındaki gizem budur: korkunç bir deneyimi iyi bir deneyimle değiştirmek istemek. Yine de, bu zorluğun üstesinden geldiğimi çok iyi biliyorum ve o buradan tamamen memnun ayrılıyor.

Bilmiyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum ve bu beni deli ediyor. Kardeşim bir keresinde Sienna'yı ilk onun *doğru kişi* olduğunu anladığını söylemişti ve ben de onun delirmiş olduğunu düşünmüştüm ama şu anda belki de o kadar da deli olmadığını düşünüyorum çünkü içimden bir ses bu kadının o kapıdan çıkıp gitmesine izin vermememi söylüyor.

"Bu gece için teşekkür ederim," diyor Liz usulca, boğuk sesi düşüncelerimin sis perdesini aralıyor. "Gerçekten çok iyi vakit geçirdim."

Silueti kapıya doğru ilerliyor ve ben de kalkıp onu orada karşılıyorum, kapı koluna uzanırken elim onun elinin üzerine geliyor ve çevirmesini engelliyorum. Ondan maskesini çıkarmasını istedim ama hayır dedi. Işıkları açıp açamayacağımızı sordum ama reddetti. Üzerime çöken hissi yeterince tarif edemiyorum, ama vücudumda titreşen garip bir çaresizlik hissi var, bu gece bu kadını birkaç kez almış olmama rağmen, beni düzeltmeye ihtiyacı olan bir bağımlı gibi gergin yapıyor.

"Benimle kal," diye mırıldanıyorum, ön tarafım sırtına bastırıyor.

"Yapamam," diyor özür dilercesine, sanki evet diyebilmeyi diliyormuş gibi.

"Numaranı alabilir miyim?" Kahretsin, cidden kendimi kaybettim ama umurumda bile değil. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi beni delirtiyor.

"Bir geceden fazla bir şey aramadığımı söyleyen sendin," diyerek önceki sözlerimi yüzüme vuruyor.

O haklı. Çok haklı, ama... "Fikrimi değiştirdim." "Üzgünüm," diye mırıldandı, "ama gitmeliyim."

Ve bu sözlerle birlikte geri çekilip, kendisinden daha fazlasını istediğim ilk kadının kapıdan çıkıp hayatımdan çıkışını izliyorum.

"HER LANET GÜN KULÜBE UĞRADIM AMA HIÇBİR ŞEY YOK. EĞER O geri döndü, ben oradayken değil." Sevgililer Günü'nün üzerinden bir aydan fazla zaman geçti - tam olarak altı hafta - ve o kadını aklımdan çıkaramıyorum. Onu yakınlaştırmak için kameraları bile kontrol ettim, ama taktığı maske yüzünden elimde kalan tek şey sarı röfleli kahverengi saçları, yeşil gözleri ve dolgun, öpülesi dudakları. Bileğinin iç kısmında bir dövme olduğunu fark ettim ama ne olduğunu çıkaramadım.

Neredeyse hiç param yok, bu yüzden onu bir daha göreceğimden şüpheliyim.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor Micah. "Küçük kardeşim aşık oldu."

Gözlerimi deviriyorum ve biramdan bir yudum alarak ekrandaki basketbol maçına odaklanıyorum. Bugün Pazar ve ben kardeşimin evinde takılıyorum.

Sienna yemek pişirirken maçı izliyorduk.

"Az önce Lincoln'ün aşık olduğunu mu duydum?" Sienna masaya bir kase cips ve biraz sos koyarak soruyor. Telefonu kulağına dayamış, belli ki biriyle konuşuyor ama bana bakıyor, cevap bekliyor.

Micah sırtarak, "Tam bir takipçi modunda," diyor.

"Takip etmiyorum," diye düzeltiyorum ters ters bakarak. "Onu arıyorum."

"Bunu duydun mu?" Sienna telefondaki her kimse ona söylüyor. "Sapıklık aileden geliyor olmalı."

"Umarım konuştuğun kişi annem değildir," diye tıslıyorum. İhtiyacım olan son şey, onun kafasında yuva kurmaya çalıştığımı düşünmesi. Otuz yaşına bastığım anda bana bok atmaya başladı ve hiç durmadı. İsteksiz olduğumdan değil... Onun düşündüğü gibi bağlanma fobim yok. Sadece her zaman hayatımdan memnun oldum ve yuva kurmak için bir neden görmedim. Eğer biri evlenmek istiyorsa, ne mutlu ona. Yuva kurmak ve bir aile kurmak istiyorlarsa, bu harika. Benim hiç böyle bir arzum olmadı... Şimdiye kadar.

Kahretsin, bu çok aptalca. Kadının neye benzediğini bile bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla o maskenin altında bir uzaylı olabilir.

Ama vanilya gibi tatlı kokuyor ve tadı da güzel. Dudakları yumuşak ve teni kremsi. Ve onu boşalttığımda, en seksi iniltiyi çıkarırdı.

Hayır, kesinlikle uzaylı değil.

"Annenle konuşmuyorum." Sienna kıkırdıyor. "Gerçi kızlarla birlikte yoldalar, o yüzden bilmesini istemiyorsan onlar buradayken bu gizemli kadın hakkında konuşmamaya dikkat et."

"Peki, aşık değilseniz," diyor Micah, "neden onu arıyorsunuz?"

Sienna telefondaki kişiye "Sevgililer Günü'ndeki kadın," diyor.

"Sienna, insanlara işimi anlatmayı kes," diye bağıriyorum, bu da onun sadece gözlerini devirmesine neden oluyor.

"O sadece benim kız kardeşim," diyor. "Şimdi Micah'ın sorusuna cevap ver. Neden bu kadını arıyorsun? Adı neydi?"

"Liz." Ya da taktığı Venedik kedisi maskesi nedeniyle ona Kitten diyordum. "Ve ben onu arıyorum çünkü..." Elimi yüzümün üzerinde

yüzümde, söyleyeceğim şeyin kulağa delice geleceğinin tamamen farkındayım. "Çünkü onun aradığım kişi olabileceğini düşünüyorum."

"Ne?" Sienna'nın nefesi kesiliyor. "Ne demek istiyorsun? Hayatını birlikte geçirmek istediğin kadın gibi mi? Bir geceden sonra bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Micah seni sadece bir kez gördükten sonra doğru kişi olduğunu biliyordu," diye . "Haksız değil." Micah omuz silkiyor.

Sienna, "Evet ama onun neye benzediğini bile bilmiyorsun," diye itiraz ediyor. "Fark etmez," diyorum ona. "Ne hissettiğimi biliyorum.

Öpüştüğümüz zaman

Onun içindeydim... Yaşadığımız şey görünüşten çok daha derindi." Vücutlarımızın toparlanmasına zaman tanımak için turlar arasında yatakta uzanırken konuştuk, daha derin bir seviyede bağlantı kurduk.

"Bazen hayatım bana ait değilmiş gibi geliyor," diye fısıldadı karanlıkta.

"Ama bu gece bana kendimden bir parçayı geri verdin."

Ona ne olduğunu sormak istedim ama anı mahvetmek istemedim. Bunun yerine onu bir öpücüğün içine çektim, bu da başka bir seks ve orgazm turuna dönüştü.

"Vay anasını," diye nefes alıyor Sienna ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Bu kadına karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsun."

"İstiyorum," diyorum ona. "Ve onu bulduğumda, onu benim yapacağım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELLIE

"ONA SÖYLEYECEĞİM."

"Ne?" Raelyn yüz hatlarını gölgeleyen bir şaşkınlıkla sorar. "Kime neyi anlatacaksın?" Kız kardeşimle telefonda yeni konuşmuştum ve şok içindeydim. "Lincoln. Beni arıyor... yani Sevgililer Günü'ndeki kadını. Beni tekrar görmek için numaramı istediğini söylemişim, hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Onu arıyordu, beni. Ona söyleyeceğim.

Ben oyum."

Kapıdan çıktığımdan beri o geceyi düşünmeden edemiyorum, ki bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Ama yaptım. Çünkü Lincoln daha fazlasını istediğini söylemesine rağmen, ben olduğumu öğrendiğinde her şeyi mahvedeceğinden korkuyordum. Ve o gece şüphesiz hayatımın en güzel gecesi olduğu için bunu riske atamazdım.

Ama şimdi, haftalardır kulüpte beni aradığını bildiğime göre, onunla tekrar birlikte olabileceksem bu riske değer.

Raelyn, "Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım," diyor. "Kız kardeşin gibi davranarak bir seks kulübüne gizlice girdin. Lincoln'ü seninle anonim seks yapmaya ikna ettin. Senden büyük olduğu ve kız kardeşinin eniştesi olduğu için sana asla yüz vermeyeceğini söylediğin adamla. Ve sen oraya girip ona pazar gününe kadar yedi şekilde seviştiği ve kafayı taktığı kişinin sen olduğunu söylemeyi planlıyorsun ve onun da "Harika, benimle evlenir misin?" diyeceğini düşünüyorsun. Elbette, Ellie, nasıl gittiğini bana haber ver."

"Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor." Haklı olabileceği gerçeğini görmezden gelerek ona ters ters bakıyorum. *Tamam, muhtemelen haklısın.*

"Ama sen

Orada," diye iddia ediyorum. "Benimle defalarca seviştiği, bana taptığı odada. İhtiyaçlarımın karşılandığından ve tatmin olduğumdan emin olmak için. Ve sen onu telefonda duymadın. Benim doğru kişi olduğumu düşünüyor."

"*Senin* doğru kişi *olduğunu* düşünüyor," diyor Raelyn. "Geceyi birlikte geçirdiği kadının doğru kişi olduğunu düşünüyor."

"Ki bu benim," diye karşı çıkıyorum. "Ben hiçbir konuda yalan söylemedim. Konuştuk, dans ettik ve sonra o odaya girip defalarca seks yaptık ve seks arasında biraz daha konuştuk. Belirsiz davranmış olabilirim ama asla yalan söylemedim. Ona söylemem gerekiyor. Bu kader gibi bir şey."

Raelyn başını sallar. "Bence büyük bir hata yapıyorsun ama ne olursa olsun seni destekleyeceğimi biliyorsun."

Onu kucaklamak için çekiyorum. "Teşekkür ederim. Bir uçak bileti ayırtacağım. Kız kardeşim ve kocası, o çok hamile kalmadan önce çocukları bahar tatili için Disney'e götürecekler. Oraya gitmek ve Lincoln'le onlar olmadan konuşmak için mükemmel bir zaman olacak."

"Antrenmandan sonra yap," diyor. "gerek, yoksa geç kalacağız."

Saate bakıyorum ve onun haklı olduğunu görüyorum. Pazar günü olmasına rağmen, yıl sonu gösterisi için rutinimizi gözden geçirmek üzere grubumuzla buluşuyoruz. Hepimiz son yıl derslerimizle meşgul olduğumuzdan, hafta içi birkaç akşam ve Pazar günleri pratik yapıyoruz. Bu gösteri, üniversite sonrası kariyerlerine başlamak isteyen pek çok öğrenci için büyük önem taşıyor. Benim planım her zaman kız kardeşimle birlikte dans öğretmenliği yapmak olduğundan, bu gösteri mezun olabilmem için son notum olacak.

"PEKALA, ."

Müzik başlıyor ve hepimiz yerlerimizi alıyoruz. Saatlerdir bu işle uğraşıyoruz ve ben terliyim, susadım ve başım çatlayacak gibi ağrıyor ama başka kimse şikayet etmediği için çenemi kapalı tutuyorum.

Miguel geçişlerin üzerinden geçmek için daha küçük gruplara ayrılmamızı önermeden önce bir kez daha üzerinden geçiyoruz. Rutinin son kısmı beni yere yatırdığı için ayağa kalkıyorum ama bir mide bulantısı nöbeti beni vurunca kendimi tekrar otururken buluyorum.

"Ellie, iyi misin?" Herkes iyi olduğumdan emin olmak için durup izlerken Raelyn bana su sürahiyi uzatarak soruyor.

"Evet, sanırım sadece susadım." Sudan büyük bir yudum alıyorum ve tekrar ayağa kalkmaya gidiyorum, ama bunu yaptığım da görüşümü siyahlık kaplıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Bir sorun var. Ne olduğunu bilmiyorum ama hissedebiliyorum. Vücudum zayıf, kemiklerim ve kaslarım jöle gibi.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama her şey etrafımda dönüyor, sanki oda dönüyormuş gibi. Ve sonra her şey kararıyor.

"DEMİR EKSİKLİĞİNİZ VAR," DIYOR DOKTOR, "BU DA hamilelik anemisi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, neden bahsettiğini merak ediyorum. "Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?" Çünkü hamilelik anemisi için kişinin gerçekten *hamile* olması gerektiğinden, yanlış hastaya sahip olduğundan oldukça eminim.

Kaşları çatıldı. "Kan tahlillerine göre, hamilelik anemisine neden olan ciddi bir demir eksikliğiniz var. Neyse ki çabuk fark ettik. Ancak doğum uzmanınızın kim olduğunu yazmadığınızı fark ettim, bu yüzden..."

Bana bakıyor ve yüz hatlarımdaki şoku görmüş olmalı ki gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hamile olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

Kafamı yavaşça sallıyorum, söylediği şeyi anlamaya çalışıyorum.

Ben

hamileyim.

Ben

hamileyim.

anasını. Ben hamileyim.

"Özür dilerim," diyor yüzünü buruşturarak. "Yoğun bir gündü ve düşünemedim." Alnını ovuşturuyor. "İzin verin baştan başlayayım." Bize yiyecek bir şeyler bulmak için ayrılan Raelyn'in boşalttığı sandalyeye oturuyor. "Kan tahlillerine göre hamilesin."

"Bu..." Boğazımı temizliyorum. "Yanlış hastaya bakıyor olabilir misiniz?" Dosyasına bir göz attım. "Ben Eliza Bardot."

Dosyasına bakıyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Evet, doğru hastayı buldum ve hCG seviyenize bakarak muhtemelen altı haftalık hamile olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Tamam." Kesinlikle başımı sallıyorum, için kendimi zor tutuyorum. "Testlerin olması mümkün mü? Yani, belki benim kan tahlillerim başkasınıninkilerle karışmıştır ve şimdi hamile kalmayı uman zavallı bir kadının hamile olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktur?"

Doktorun ağzının kenarı seğiriyor ama bunu kontrol altında tutacak kadar da terbiyeli. "Bu mümkün," diyor, "ama pek olası değil. Ancak, hamileliğinizin farkında olmadığınız için, doğrulamak için transvajinal ultrason yapabiliriz. Ne dersiniz?"

Söylediklerini anlamaya çalışırken tekrar başımı sallıyorum. Hamilelik.

Ultrason.

Anemi.

Ne haltlar dönüyor burada? "Sadece susadığımı sanıyordum," diye fısıldıyorum. "Bunun nedeni anemi," diyor. "Biraz susuz kalmıştın, bu yüzden

Sana sıvı veriyoruz." Serumuma akan sıvı dolu torbayı işaret .

"Siparişi vereceğim," diye devam ediyor, "ve hamileliğinizi doğruladıktan sonra anemiği tartışacağız."

Bir baş sallama daha. Hala şoktayım, kafam karışık ve bu da *ne*?

Doktor eğilip elimi sıkıyor ve bana yumuşak bir şekilde gülümsüyor. Sonra ayağa kalkıp dışarı çıkıyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Telefonumu çıkarıp takvim uygulamasına tıklıyorum ve altı hafta geriye sayıyorum. Sevgililer Günü. Adet dönemim saat gibi ayın ilk günü gelir. Şubat ayında olmuştum. Hatırlıyorum çünkü tampon almak için markete gittiğimde Raelyn'e ve kendime Sevgililer Günü şekeri de almıştım.

Lanet olsun, Sevgililer Günü.

Elit seks kulübü.

Lincoln ve ben.

Üç muhteşem seks turu.

Sikeyim.

Hafızamı canlandırmak için takvimimi tarıyorum. Mart ayında regl olmuş muydum? Olduğumu sanmıyorum. Tarihe bakıyorum ve şimdi Nisan olduğunu görüyorum. Üç gün önce adet olmalıydım ama olmadım. Raelyn içeri girdiğinde takvimime bakıp her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Kekleri yoktu ama sana bir tane aldım-" "Regl mi oldun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Umm, evet," diyor, her kelimeyi uzatarak. "Neden?"

"Benimkini almadım."

"Tamam..." Bana deliymişim gibi bakıyor. "Eminim gelecektir."

"Hayır," diye kestim sözünü. "Bu ay değil. Geçen ay. Şubat'ın başında aldım ama Mart'ta hiç gelmedi ve şimdi Nisan'dayız ve her zaman senden bir gün sonra alıyorum. Her zaman." Döngülerimiz üniversite birinci sınıfın yarısında senkronize oldu ve o zamandan beri hep aynı oldu.

Gözleri genişliyor, anlıyor. "Sence... Koruma kullandın, değil mi?"

"Hayır, yapmadık. Aman Tanrım, Rae. Ne kadar aptalım. Bunu hiç düşünmedim bile. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum çünkü cinsel olarak aktif değildim ve içten içe, kaç erkekle seks yapmaya çalışırsam çalışayım bunu başaramayacağımı biliyordum."

"Ama Lincoln ile seks yaptın..."

"Korunmadan üç kez."

"Neden korunmuyor ki?" diye bağılıyor.

"Bilmiyorum. Her şeyin nasıl işlediğini bilmiyorum..." Geriye dönüp baktığımda bu benim sorumsuzluğumdur. "Ama her üyenin temiz sağlık raporu sunması ve kadınların doğum kontrolü yaptırdıklarına dair kanıt göstermesi gerektiğini biliyorum."

Elite'in nasıl işletildiğini biraz biliyorum çünkü etrafında büyüdüm. Gerçek seks kulübünde bulunmamış olabilirim, ancak kız kardeşimin bir zamanlar striptizci olarak çalıştığı Wanderlust'a gittiğimde yetişkinlerin konuşmalarına kulak misafiri olurdum.

"Düşünmüyordum," diyorum yüksek sesle. "Başıma gelenleri atlatmaya o kadar odaklanmıştım ki bunu düşünmedim. Ve şimdi..." Raelyn'e bakıyorum.

"Hamile olabilirsin," sözümü bitirdi.

"Doktora göre hamileyim ve midemin bulanması, başımın dönmesi ve bayılmamın nedeni *hamilelerde* görülen demir eksikliğinden kaynaklanan hamilelik anemisi."

Gözleri şok içinde genişler. "Oh, kahretsin."

Oh, kahretsin, doğru. Eğer doktor haklıysa, Lincoln'ün bebeğine hamileyim.

WHOOSH, WHOOSH, WHOOSH.

Spoiler uyarısı: Doktor haklıydı, hamileyim!

Ultrason teknisyeni ölçümlerime dayanarak yedi haftalık olduğumu ve tahmini doğum tarihimin yirmi birinci Kasım olduğunu açıklarken ekrana bakıyorum. Raelyn elimi tutuyor ve ikimiz de tek bir kelime bile etmiyoruz. Sanırım ikimiz de tam bir şok içindeyiz. Hamile olduğum hakkında konuşmak bir şey, ama ekranda çırpınan kalp atışlarını görmek bambaşka bir şey.

Ama benim için bu şoktan daha fazlası. Aşık olmanın bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Kalbinizin tamamen başka birine ait olması. Ekrandaki küçük lekeye bakarken, sonunda düştüm... Çünkü kalbim göğsümden çıktı ve artık karnımdaki bebeğe ait.

"Ne yapacaksın?" Raelyn, Dr. Gerard beni taburcu etmeyi bitirdiğinde soruyor - doğum öncesi vitamin reçetesi, demir takviyesi ve bir kadın doğum uzmanı tavsiyesiyle beni baş başa bırakıyor.

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Eğer bebeği doğurmak istemiyorsan..."

Onun sözleri üzerine elim korumacı bir tavırla karnıma gitti. Büyürken annem beni bir kez bile korumadı. Etrafında olduğum her gün beni korkunç durumlara soktu ve ölümünde bile beni tehlikeye attı. Sienna bana bakıp korumasaydı, hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Onu dinlemediğimde ve kendimi tehlikeye attığımda bile, beni kurtarmak için kelimenin tam anlamıyla her şeyi riske attı.

"Bu bebek planlanmamış olabilir ama benim tarafımdan sevilecek ve korunacak," diyorum ona. "Kendisini önemseyen ve onun için her şeyi yapabilecek bir anneye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilerek büyüyecek. Mükemmel olmayabilirim ama ona bakacak param ve imkanlarım var ve onu her şeyimle seveceğim."

O... Bir oğlum olacak. Cinsiyet kan tahlilinde ortaya çıktı ve ben de bilmek istedim. Ne kadar hazırlıklı olursam o kadar iyi.

Raelyn, "Sürekli hakkında konuştuğunu duyuyorum ama bir kez bile babandan bahsetmedin," diyor. "Bu artık eve gidip ona aradığı kadın olduğunu söylemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Başımı sallıyorum, kalbim bu düşünceye batıyor. "Bunu yapamam," diyorum ona. "Eninde sonunda ona söyleyeceğim. Onu asla oğlundan ayırmak istemezdim ama çok fena batırdım ve bu şekilde eve dönemem. Kendisinin

doğum kontrol hapı kullanan bir kulüp üyesiyle seks yapmış. Birlikte olduğu kadına güveniyordu ve kadın bu güveni kırdı. *Ben* o güveni kırdım."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Mezun olacağım ve yazı burada geçireceğim. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bulmak için Kasım sonuna kadar vaktim var. Ama Lincoln'ü bu bebeğin hayatına girmeye zorlamayacağım. Bunu o istemedi ve benim seçimlerim yüzünden cezalandırılmamalı."

"Keşke kalabilseydim," diyor usulca, "ama-"

"Dur, mezun olduğumuzda seni bekleyen harika bir iş var." Ailesinin yaşadığı Chicago'da prestijli bir dans şirketi tarafından işe alındı. Bu tam anlamıyla onun hayalindeki iş. "Gitmek zorundasın. Anlıyorum. Neyse ki yaşadığımız apartman dairesi bana ait olduğu için istediğim kadar kalabilirim."

Biyolojik babam -Eleazar- öldüğünde, tüm serveti bana miras kaldı. Her şeyi sattıktan ve tüm kan parasını bağışladıktan sonra, bana iki yüz milyon doların biraz üzerinde bir para kaldı. Beni tanıyanlar neden üniversiteye gitme zahmetine girdiğimi anlamıyorlar. Başlangıçta dans terapisi alanında uzmanlaşmak , ancak buraya geldiğimde, beni insan davranışlarını analiz etmeye zorlayacak dersleri almak için doğru zihniyette değildim - özellikle de iyi bir günde kendimi zar zor idare edebildiğim için - bu yüzden bölümümü dans olarak değiştirdim ve son dört yılımı geçmişimden ve evimden saklanırken okulda dans ederek geçirdim.

"Ama ona söyleyeceksin, değil mi?" Raelyn bastırıyor. "Ona seçim şansı vereceksin."

"Elbette," diyorum ona. "Sadece onun dünyasını nasıl dağıtacağımı bulmak için biraz zamana ihtiyacım var."

DOKUZUNCU BÖLÜM

LINCOLN

"ONU BULAMIYORUM." AYLARCA BU KADINI ARADIM, AMA Sanki hiç var olmamış gibi. Sevgililer Günü'ndeki maskeli baloya katılan Liz ve Elizabeth isimli üyelerden başlayarak kulübün tüm üyelerini gözden geçirdim. Tüm üyelerin kartları girip çıktıklarında taranıyor, yani hepsi zaman damgalı. Normalde onun kartı da arka oda için taranırdı ama her şeye erişimim olduğu için onun kartını sormadım. İsteseydim, şu an olduğum yerde olmazdım: ne yapacağımı bilemezdim. Çünkü her lanet üyeyi taradıktan sonra bile onu hala bulamıyorum, bu da adı hakkında yalan söylemediği sürece hiçbir anlam ifade etmiyor.

Micah ofisimdeki ziyaretçi koltuğundan, "Belki de peşinde olduğun o değildir," diyor. Her şeye elektronik ortamda erişebildiğimiz için, işlerimizin çoğunu Tesoro şehir merkezinde bulunan Alexander Enterprises'da yapıyoruz. "Belki onunla birlikte olmak kurmaya hazır olduğunu fark etmeni sağlamıştır ama aslında istediğin o değil." Ona sert bir bakış fırlattığımda iç geçirdi. "Birkaç randevuya çık ve nasıl gittiğini gör."

"Bir kadını yemeğe götürmek benim gizemli kadınımın içinde olmakla nasıl kıyaslanacak?"

"Tamam, zaman başka birini becer ve aynı derecede iyi olup olmadığını gör."

"Olmayacak," diyorum ona. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama henüz pes etmeye hazır değilim. Belki de seks yaptığım son kişi olduğu içindir, ama kremsi etinin ne kadar pürüzsüz hissettirdiğini hala hatırlayabiliyorum, vanilya kokusunu hala alabiliyorum. Gözlerimi kapattığımda, vücudunun benimkiyle nasıl mükemmel bir uyum içinde olduğunu hissedebiliyorum.

Benimkini. Tadını. Her zaman prezervatif kullanırım -her zaman- ama o gece onun tarafından o kadar büyülenmiştim ki, her seferinde çiğ girdim. Prezervatifsiz gitmek değildi ama pişman olduğumu söyleyemem çünkü her boşaldığında sıcacık, daracık amının sikimi nasıl sardığını hâlâ hatırlayabiliyorum. Evet, buna değerdı. Neyse ki, daha sonra gidip test yaptırdığımda, bana temiz bir sağlık faturası verildi.

"Siz ikiniz ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?" Sienna içeri girerek soruyor.

"Erkekler dedikodu yapmaz, tartışır," diye düzeltiyor Micah, kız gözlerini devirirken eğilip onu dudaklarından öpüyor. Kız geri çekilmeye çalışsa da Micah onu kucağına çekerek ciyaklamasına neden oluyor ve ben de ne kadar mutlu olduklarına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Geceyi gizemli kadınıam Liz, nam-ı diğer Kitten ile geçirmeden önce, onların sahip olduklarına sahip olmak için acele etmiyordum. Fiziksel ilişkilerimden memnundum ama şimdi daha fazlasını istiyorum. Yakınlık, sohbet, aile istiyorum ve bunu *onunla* istiyorum.

"Benim hatam," diye şaka yapıyor Sienna. "Siz ikiniz ne?"

"Kocan sadece sevişmemi ve onun amının benim gizemli kadınıam kadar iyi olup olmadığını görmemi söylüyordu," diyorum, ağabeyimi otobüsün altına attığını bilerek.

Sienna'nın nefesi kesildiği anda onun da gözleri açılıyor. "Micah!"

"Ne?" diyor omuz silkerek, geçiştirerek. "Bu kadına kafayı takmış ve küçük bir kız gibi sızlanıyor. Bir şeylerin değişmesi lazım. Onun ruh hali benim havamı bozuyor."

Sienna şakacı bir şekilde onun göğsünü tokatladığında kıkırdıyorum. "Kukumu değiştirebilir misin?" diye gülerek sorarken telefonu çalmaya başlıyor ve almak için cebine uzanıyor.

Micah bu tuzağa düşmeyerek hemen "Siktir et, hayır," diyor.

"Kesinlikle," diye katılıyorum. "Ben *onu* istiyorum. Ucuz bir taklit değil."

"Ama sen onun kim olduğunu bilmiyorsun," diye belirtiyor Micah. "Yani, hayatının geri kalanında bekar kalmak istemiyorsan, oraya geri dönmen gerekecek. Ve senin huysuzluğundan bıktım artık. Birileriyle yatman gerek."

ONUNCU BÖLÜM

ELLIE

BUNU YAPACAĞIM. KIZ KARDEŞİME SÖYLEYECEĞİM. BANA MESAJ ATTİ.

Doğum günümde evde olup olmayacağımı ya da mezuniyetim için geldiklerinde erken kutlama yapıp yapmayacağımızı soruyorlar. Hamile olduğumu öğreneli bir aydan fazla oldu ve o zamandan beri vücudum değişmeye başladı bile. Göğüslerim daha dolgun ve biraz hassas, biraz sabah bulantım var, ama neyse ki demir takviyesi ve doğum öncesi vitaminler baş dönmesi nöbetlerini uzak tutuyor ve karnım biraz şişmeye başladı. Çok büyük değil, ama küçük olduğum için vücudumdaki değişiklikleri daha belirgin hale getiriyor.

Sınavlar ve sergi nedeniyle oraya istediğim gibi uçamadım, bu yüzden telefonla görüşmek zorundayım. Ne kadar beklersem o kadar zor olacak. Gelecek hafta mezuniyetim için buraya gelecekler ve Sienna'nın ben ona söylemeden hamile olduğumu öğrenmesi isteyeceğim son şey.

Kendimi bundan vazgeçiremeden arama tuşuna basıyorum ve birkaç kez çaldıktan sonra Sienna telefonu açıyor, gülerek konuşuyor.

"Hey, abla, nasıl gidiyor?"

"Tamam," diyorum belli belirsiz. "Sen nasılsın?"

"Oh, ben iyiyim," diyor kıkırdayarak. "Ama Lincoln yeni geldi ve görünüşe göre aleti kırık."

"Ne? Neden?" Nefes nefese kaldım, ne olduğunu merak ediyordum, oysa birkaç ay önce gayet iyi çalıştığını biliyordum.

"Gizemli kadını bulmayı takıntı haline getirmiş" diyor. "Bu yüzden Micah ona başka kadınlarla çıkmasını söyledi."

"Bana başka kadınlarla *yatmamı* söyledi!" Lincolns telefonda bağıyor ve onun sesiyle bir an için dikkatim dağılıyor. Ne olursa olsun, her zaman gülümsüyor ve gülüyor. Sesi erkeksi ve derin olsa da sürekli mutlulukla dolu. Onun konuşmasını dinlemek bile beni rahatlatıyor... Ta ki söylediği sözleri düşünene kadar.

Başka kadınlarla seks yapıyor... Devam ediyor. Bu iyi bir şey. En iyisi bu. Başka birini bulursa, ne yaptığımı öğrendiğinde sinirlenemeyecek kadar dikkati dağılır.

Evet, Lincoln'ün yoluna devam etmesi kesinlikle iyi bir şey.

Sienna kayıtsızca, "Her neyse," diyor. "Diğer kadınların canı *cehenneme*. Huysuz olduğu için Micah ona başka birini bulmasını söyledi, böylece her zamanki mutlu haline geri dönecekti. Ama surat asmasına bakılırsa, pek de iyi gittiğini sanmıyorum."

"Hiç gitmedi," diyor Lincoln. "Kırıldım. Sikimi kırdı."

Aman Tanrım. Bu hiç iyi değil. Onu kıranın ben olduğumu öğrenince çok kızacak. Kız kardeşim çok kızacak. Micah kızacak.

"Hey, Sienna," diye . "Gitmem gerek." "Ne?

Az önce aradın," diyor.

"Biliyorum, ama... gitmem gerek. Seni sonra ararım."

Tartışmaya başlamadan önce aramayı bitir tuşuna basıp telefonumu kapatıyorum. Kafamı ellerimin arasına almış çıldırıyordum ki Raelyn içeri girip yatağa uzandı.

" oluyor?" diye soruyor.

Başımı kaldırdım ve iç çektim. Sonra ona Sienna'yı aradığımda neler olduğunu anlatıyorum. Bitirdiğimde, "Belki de bu bir işarettir." dedi.

"Bir işaret mi? Ne için? Ülkeyi terk etmem için mi?"

"Hayır." Bir kahkaha attı. "Seni affedeceğine dair bir işaret. Belli ki bu gizemli kadını şiddetle istiyor."

"Evet, gizemli kadın. Ben değilim."

"Belki de sonunda gizemli kadının kim olduğunu öğrendiği için çok mutlu olacak, her şeyin nasıl olup bittiğini ve onun sen olduğunu görmezden gelecek."

"Asla olmaz." Başımı yastığıma geri koyup tavana bakıyorum. "Onun ben olduğumu öğrendiğinde, kendini kaybedecek. Yaptığım şeyi asla yapmamalıydım..."

Ama bu sözleri söylerken bile, birlikte geçirdiğimiz gecenin görüntüleri gözümün önüne geliyor, vücudumu nasıl çalıştırdığı ve bana sadece zevk hissettirdiği. Saatlerce

Arada konuşuyorduk. Biriyle hiç bu kadar derin bir bağ kurmamıştım.

Düşüncelerim hastanede bebeğimin kalp atışlarını duyduğuma, ekranda onun minik bedenini gördüğüme gidiyor... ve az önce söylediğim sözleri kastetmediğimi biliyorum. O gece hayatımı pek çok yönden değiştirdi, taşıdığım bebeği bana vermek de dahil. O sadece kısa bir süre için benim bir parçam oldu ama onu şimdiden çok seviyorum.

Raelyn, "Sen yanlış bir şey yapmadın," diyor.

"Üyesi olmadığım seks kulübüne gizlice girdim ve Lincoln ile doğum kontrolü olmadan seks yaptım. Üye olmak için gerekli olan bir şey. Sonra da hamile kaldım. Bunun neresi yanlış değil?" Aynı konuşmayı sayamayacağım kadar çok kez yapmışız gibi hissediyorum ve eminim benimle konuşmaktan bıkmıştır, ancak her çıldırdığımda ve Lincoln ile kız kardeşime söyleyip söylememem gerektiğini tartıştığımda beni desteklemeye devam etmesini takdir ediyorum. Raelyn gerçek bir en iyi arkadaşın tanımıdır ve hayatımda o olmadan ne yapardım bilmiyorum.

"Tamam, her şeyden önce, doğum kontrolü kullanıyor olsaydın bile yüzde yüz etkili değil, yani yine de bu durumda olabilirdin." Omuz silkiyor. "Ve sen kimseyi incitmek için yola çıkmadın. Sadece kendini yeniden bir bütün olarak hissetmek istedin ve Lincoln da bozuk olanı düzeltmek için güvendiğin biriydi. Bir de iyi tarafından bak." Gözleri kocaman oldu. "İşe yaradı!"

"İşe yaradı mı? İşe yaradı mı?" Tekrar doğrulup otururken sıçradım. "Odaklandığın şey bu mu, Rae? Lincoln'ün bebeğine hamileyim." Gömleğimi kaldırıyorum ve ona kanıt olarak minik yumruyu gösteriyorum. "Ve ailem öğrendiğinde benden nefret edecekler."

"Dur," diye azarlıyor. "Kız kardeşin senden asla nefret edemez. O seni seviyor. Ve bunu onlara bir an önce söylemelisin çünkü önümüzdeki hafta mezun oluyoruz ve senin bir daha dönmek üzere Tesoro'ya taşınman gerekiyor."

"Ya da belki geri taşınmam," diyorum. "Onlara bir işim çıktığını ve mezuniyete yetişemeyeceğimi ve eve geri taşınmayacağımı söyleyebilirim. Onlara beklenmedik bir işe girdiğimi söyleyebilirim."

"Yani şimdi onlara yalan mı söylüyorsun?" Raelyn kaşlarını kaldırıyor. "Ona söylemeden edemezsin ve yalan söylemek durumu daha da kötüleştirecek. Ayrıca, o gece tamamen kendin olduğunu zaten kabul ettin, bu da Lincoln'ün aşık olduğu kadının sen olduğu anlamına geliyor. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

"Yani benim yaptığımı öğrenince çok kızacak." Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Kahretsin, bunu için daha fazla zamana ihtiyacım var. Belki de bu

Burada kalmam en iyisi. Bu ona gizemli kadını unutması için tanıyacak, böylece gerçeği öğrendiğinde bu bebeğin hayatının bir parçası olmak için kendini baskı altında hissetmeyecek."

Raelyn başını sallar. "Neye karar verirsen ver arkanı kollayacağımı biliyorsun."

Geceyi ne yapacağımı düşünerek dönüp durarak geçirdim. Ertesi sabah notlar kapanıyor ve kazandığım kredilerle resmen bir üniversite mezunu oluyorum.

Öğleden sonra üç aylık kontrolüme gidiyorum ve kalp atışlarını tekrar duyuyorum, bu da beni oğluma daha da aşık ediyor. Vınlama sesini dinlerken, annemin bana hamileyken benim hissettiğim sevginin bir zerresini hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Ve cevabı düşündüğümde, elimdeki konuyla ilgili bir sonuca varıyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde Raelyn'e "Ben burada kalıyorum," dedim.

"Lincoln bunu istemedi ve istediğim son şey onu babalığa zorlamak." "Ne demek istediğini anlıyorum," diyor, "ama bence bunu ona bırakın."

Annemin bana nasıl davrandığını hatırlayarak küçük yumruğumun üzerine koruyucu bir el koyuyorum. "Ben bir hataydım Rae ve annem bunu asla unutmamamı sağladı. Bebeğimi aynı duruma sokmayacağım, ona annemin bana baktığı gibi bakılması riskini almayacağım - pişmanlıkla."

Telefonumu çıkarıp Sienna'ya bir mesaj gönderiyorum. Bunun onu inciteceğini biliyorum ama en iyisi bu.

ELLIE

Selam kardeşim! Bunu yaptığım için üzgünüm ama harika bir iş fırsatı yakaladım ve kabul etmek zorunda kaldım. Ne yazık ki bu mezuniyete katılamayacağım anlamına geliyor ve tüm yaz boyunca olduğu için eve gelemeyeceğim. Seni yakında ararım. xo

Saniyeler içinde cevap veriyor:

SIENNA

Mezuniyetini görmeyi ve doğum gününü seninle geçirmeyi dört gözle bekliyordum ama anlıyorum. Sadece mutlu olmanı istiyorum. Bir değişiklik olursa bize haber ver, ilk uçakla. İşini duymak için sabırsızlanıyorum ve bil ki, fikrini değiştirirsen burası her zaman senin evin olacak. Seni seviyorum.

"Ne dedi?" Raelyn soruyor.

"Anlıyor," diye mırıldanıyorum. Tartışmadığı ya da soru sormadığı için minnettar olmalıyım ama bir şekilde beni anlaması kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor.

Bir Hafta Sonra

"I KEŞKE SEN VARDI BURADA," DIYOR RAELYN FACETIME ÜZERİNDEN. BUGÜN Ama Sienna'ya gelemeyeceğimi söylediğim için gitmemin bir anlamı yok. O seyirciler arasında olmadan sahnede yürümek aynı olmayacak.

"En azından parti sonrasına gelecek misin?" Suratını asıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Hamileyim, Rae. Yorgunum, hormonlarım var ve kıyafetlerimin yarısına sığmıyorum. Gideceğim tek yer, bir oturuşta bütün bir çikolatalı pastayı yemiş gibi hissettirmeyen bir kot pantolon almak için alışveriş merkezi." Mmm... çikolatalı pasta. Belki de yolda pastaneye uğrayıp bir dilim almalıyım.

"Peki," diye razı olur Raelyn. "Ama yarın bizim günümüz. Cumartesi toplanmam gerekiyor çünkü Pazar günü eve dönüyorum."

"Tamamdır," dedim ona. "İyi vakit geçir. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Bana bir öpücük konduruyor ve video görüşmesini sonlandırıyor.

Telefonumu çantama atıp omzuma asıyorum ve ön kapıyı açıyorum, buradan çıkıp üzerime uyan kıyafetler ve bir dilim çikolatalı kek almaya hazırım.

Ancak dışarı çıktığımda, kayınbiraderim tarafından engellendim. Şok içinde ona bakıp neden burada olduğunu anlamaya çalışırken, üzerimde minicik bir pamuklu şort ve daha da minicik bir atlet olduğu gerçeğini düşünmüyorum. Burası sadece cehennem gibi sıcak değil, aynı zamanda kıyafetlerimin uymadığını söylerken şaka yapıyordum. Sadece üç aydan biraz fazla hamileyim ama karnım şimdiden fark edilir bir şişliğe sahip ve bu da hamile kalmadan önce üzerime eldiven gibi oturan kıyafetlerimi giymemi zorlaştırıyor. Gözleri göbeğimde durduğu anda, işlerin ciddiye bindiğini anlıyorum.

Lafı hiç dolandırmadan, ikimizin de aklından geçtiğini bildiğimiz şeyi soruyor. "Hamile misin?"

Elim içgüdüsel olarak çıkıntı yapan karnıma giderken endişeyle yutkunuyorum. İnkâr etmeli, ona deli olduğunu söylemeli ve kapıyı suratına çarpmalıyım ama kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yok.

"Kız kardeşin biliyor mu?" diye soruyor ben sözlü olarak onaylamayınca. "Kimi kandırıyorum ki? Tabii ki bilmiyor," diye ekleyerek kendi sorusuna cevap veriyor. "Eğer bilseydi, tepene binerdi... İşte bu yüzden ona söylemedin. Mezuniyet ziyaretimizi neden iptal ettin ve bu yaz burada işe gireceğini söyledin. Lanet olsun," diye nefes alıyor. "Ona söylemeyi planlamıyordun, değil mi? Bunu ondan saklayacaktın." Başını sallıyor ve onun bariz hayal kırıklığı karşısında midem bulanıyor.

"Babası kim?" diye soruyor.

Sorusu paniklememe neden oldu. Sorguya çekilmeyi planlamıyordum. Ve beni kimin hamile bıraktığını ona söyleyemeyeceğimden eminim.

"Ellie!" Micah havlıyor, belli ki sessizliğimden bıkmış. "Seni kim hamile bıraktı?" Eğer ona gerçeği söylemeyi düşünseydim, gözlerindeki çılgınlık beni olduğum yerde durdururdu.

"Tam olarak resmin içinde değil," diyorum ona, gerçeğin etrafında konuşarak.

Birkaç saniye bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Eve geliyorsun."

Oh, . Siktir. "Ne?" Kalbim hızlandıkça söylüyorum. "Hayır... Yapamam.

I-"

"Dur," diyerek sözümü kesti. "Ne haltlar bilmiyorum ama artık senin yarım yamalak yalanlarını dinlemeyeceğim. Okulun bitti ve yaz işi de yok. Şimdi benimle eve geliyorsun, ailenin olduğu yere ve bununla birlikte başa çıkacağız."

"Hayır." Başımı sallıyorum, kanım o kadar hızlı pompalanıyor ki hafifçe başım dönüyor. "Yapamam. Sienna üzülecek." Hafifçe geri çekiliyorum. "Her şeyi berbat ettim ama o hamile ve strese girmemeli." Gözlerimle ona yalvarıyorum, nafile olsa da bunu yapmaması için yalvarıyorum. "Lütfen, Micah. Beni görmemiş gibi davran. Lütfen. Eve gidemem. Herkes benden nefret edecek."

"İmkansız. Sen ailedensin. Her şeyin üstesinden birlikte geliriz. Bunu tek başına halletmeye çalışmanın, kardeşinden saklamanın stresi ne sana ne de o bebeğe iyi gelir. Yeterince uzun süredir yoksun. Eve dönme vakti geldi." Elini uzattı, sessizce tutmamı söyledi.

"Bekle," dedim ona. "Eşyalarım... İhtiyacım var-"

"İçin birine para vereceğiz. Şimdi gidiyoruz. Hadi gidelim."

Havaalanına gidiş garip bir şekilde sessiz ve özel uçaktaki uzun uçuş da öyle. Uyumadığım zamanı bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı düşünerek geçiriyorum. Raelyn'e olanları bildirmek için mesaj atıyorum ve gitmeden önce onu göremeyeceğim için özür diliyorum. Tabii ki tek endişesi benim için ve bir şeye ihtiyacım olursa ona haber vermemi söylüyor.

Kapıdan içeri girer girmez Sienna kollarını bana doluyor, beni gördüğüne çok seviniyor. "Burada ne işin var?" diye soruyor, geri gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. Birkaç aylık hamile olduğundan, güzel çiçekli sundress elbisesinin altında çok sevimli bir şişlik var.

Tam cevap verecektim ki gözleri tıpkı kocasının gibi yumruğuma kaydı. "Kahretsin," diye nefes alıyor. "Sen... sen hamile misin?"

Gözlerindeki duygu beni mahvediyor ve ne yaptığımı düşünemedim, "Evet, hamileyim... Lincoln'ün bebeğine." diye ağzımdan geçiriyorum. Sienna ve Micah soluk soluğa kaldılar ama konuşmayı kesmedim, onlar çıldırmadan önce her şeyi anlatmam gerekiyordu. "Çok özür dilerim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama yemin ederim bunun olmasını istememiştım ve ondan hiçbir şey beklemiyorum. Bu yüzden eve gelmeyecektim. Kendini sorumlu hissetmesini istemedim. Bu onun hatası değil-"

"Sanki o sorumlu değil," diye bağıyor Micah.

Kendimi toparlamam bir saniye sürdü ve Lincoln'ün benimle yattığını bildiğini varsaydığı için kızgın olduğunu fark ettim. Tanrım, açıklamam gerek. Her şey çok karışık.

Ama ben bunu yapamadan Micah hışım la çatı katından çıkıyor, kapı öyle sert açılıyor ki neredeyse menteşelerinden düşecek.

"Nereye gidiyor?" Ve sonra aklıma geldi. Lincoln! Lanet olsun.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LINCOLN

"ROSA BEKLENMEDİK BİR ŞEKİLDE AYRILMAK ZORUNDA KALDIĞI İÇİN içine bak-"

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. "Lincoln, aç şu lanet kapıyı!"

"Seni sonra ararım," diyorum ve Lisa'nın cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıyorum - tek endişem, kardeşim.

"Her şey yolunda mı?" Kapıyı açarak soruyorum. Ağabeyim yumruğunu geri çekip çeneme vurarak beni geriye doğru sendelemeye zorlamadan önce sorumu zar zor söyleyebildim.

"Ne oluyor be!" Şaşkınlık ve öfke arasında kalmış bir halde bağıyorum. Micah hayatım boyunca en iyi arkadaşım oldu ve anlaşmazlıklarımız olsa da ikimiz de birbirimize asla el kaldırmadık.

"Onu becerdin mi? Aklından ne geçiyordu?" Bana doğru yaklaşıyor ve yakamdan tutup beni duvara çarpıyor. Bu sefer bana yumruk atmaya kalktığında hazırdım ve yumruğu yüzüme değmeden hemen önce eğildim.

"Dur!" Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadan bağıyorum. "Neden bahsediyorsun sen? Kimi becerdim?"

"Micah, dur!" diye bağıyor kadınsı bir ses. "Lütfen, bunu yapma." Kardeşimin etrafına bakıyorum ve Ellie'nin yüz hatlarına kazınmış acı dolu bir ifadeyle orada durduğunu görüyorum. "Lütfen, açıklamama izin ver."

"Neyi açıklayacaksın?" Neler olup bittiğine dair kafam çok karışmış bir halde soruyorum. Şehre döndüğünü bile bilmiyordum. Son duyduğumda en azından yaz boyunca Kaliforniya'da kalacaktı.

"Onu becerdin," tükürdü Micah, "ve şimdi hamile." "Kim?"

Tekrar soruyorum.

"O!" diye bağırarak parmağıyla Ellie'yi işaret ediyor.

Esprili olmayan bir kahkaha atıyorum, çünkü bu bir tür şaka olmalı, ancak Micah'nın yüzündeki ifade bana son derece ciddi olduğunu söylüyor.

"Abi," diyorum yavaşça, başımı sallayarak. "Neler olduğunu bilmiyorum ama Ellie'ye hiç dokunmadım." Ona kısa bir süre bakıyorum. "Söyle ona. Ona sana hiç dokunmadığımı söyle."

Onu on dört yaşından beri tanıyorum ve evet, her zaman iyi bir ilişkimiz oldu ve ona değer veriyorum ama hiçbir zaman böyle olmadı. Benden on dört yaş küçük.

"Lincoln," diye iç geçiriyor, yeşil gözleri yaşlarla doluyor. "I..."

Yüzündeki pişmanlık beni şaşırtıyor. "Ellie, neler oluyor?" "Lincoln, aptalı oynamayı bırak," diyor Micah. "Ellie'yi tutmak istemeyebilir. Ama sen bundan daha iyi yetiştirildin. O hamile ve sen de babasısın ve hoşuna gitse de gitmese de erkek gibi davranacaksın."

"Ne?" Tekrar Ellie'ye baktım. "Anlamıyorum." Kollarını kendine dolamış, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Ellie'nin yanına gidiyorum.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyor. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Ne?" Dikkatlice sordum. "Gel ve otur." Elini elime alıp onu kanepeye götürüyorum. Micah'nın söyledikleri doğruysa ve hamileyse -benden değil- bu kadar stresli olması onun için iyi olamaz.

"Çok özür dilerim," diyor tekrar, elleriyle yüzünü kapatarak.

"Ne için?" Nazikçe soruyorum. "Ellie..." Bana bakmak zorunda kalsın diye çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ne oldu? Her ne olsun, arkanı kollayacağımı biliyorsun." Küçükken sırrını açtığı biriydim; okula, kız kardeşine, ona zaman ayırmayı hak etmeyen pislik heriflere, annesine... Hatta onu biyolojik babasıyla yaşadığı boktan bir durumdan kurtaran kişiydim. Ama o günden sonra - esir tutulduğu ve neredeyse öldürüldüğü günden sonra - herkesi dışlamaya başladı. Onun yanında olmaya çalıştım, ama taşındığında ve artık aynı otelde aynı katta yaşamadığımızda, gerçekten iletişim kurmadık.

"Hamileyim," diye mırıldanıyor, sıvı duygu göz kapaklarını dolduruyor, "ve bebek senin."

Donup kaldım, bunu neden söylediğinden emin değildim. Hiç mantıklı gelmiyor. Bu kadınla daha önce hiç birlikte olmadım ama yine de bu iddiada ısrar ediyor.

"Ellie, bunu neden söylüyorsun?" Öfkemi sesimden uzak tutmaya çalışarak soruyorum. Belli ki bebeğinin babası olduğum konusunda yalan söyleyecek kadar ileri gitmesinde bir yanlışlık var ama bunu söyleyerek ailemle aramda bir sorun fırtınasına yol açtığını da biliyor olmalı. "Yattığın adamla bir şey mi oldu? Sana zarar verdi mi?" Eğer yaptıysa, Micah ve ben şüphesiz onu öldürmek için bir sonraki uçağa olacağız.

sallıyor ve eli karnına gidiyor. "Bebek senin.

"Sevgililer Günü'nde seks yaptık."

Bebek benim.

Seks yaptık.

Sevgililer Günü'nde.

Söylediklerini kafamda birkaç kez tekrarlıyor, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Ama hiç mantıklı gelmiyor çünkü Sevgililer Günü'nde ben...

Yeşil gözlü.

Karamel röfleli kahverengi saç. Hayır.

Hayır. Hayır. Bu . Adı Liz'di, Eliza değil.

Ellerim kenetleniyor ve ter avuçlarımı ıslatıyor. Bu mümkün değil. Yapmaz... Yapamaz.

Düşünmeye çalışıyorum... Gizemli kadının o olmasına imkan yok.

Sonra kamerada gördüğüm dövmeyi hatırladım. Ellie'nin sol bileğini tuttum ve iç tarafında, yazıyla 'Survivor' yazıyordu.

Bileğinde bir dövme var, tıpkı benim gizemli kadının gibi.

Hay sikeyim. Hayır. Bu bir tesadüf olmalı. Hastalıklı, çarpık bir şaka.

Ama onun suçluluk ve pişmanlıkla delik deşik olmuş yüzüne ve yakınımında durup bana doğru hançer gibi bakan Micah'ya baktığımda, ikisinin de bunun komik olduğunu düşünmediği açık.

Ayağa kalktım ve geri çekildim, boşluğa ihtiyacım vardı. Düşünmeye ihtiyacım var. Bu doğru olamaz. Ellie'yle yattığımı bilmemin imkanı yok. Değil mi?

Ama ona bakıp özelliklerini -son üç aydır hayalini kurduğum kadının özelliklerini- değerlendirirken gerçeği itiraf etmekten başka çarem kalmıyor. "Bilmiyordum," diyorum yüksek sesle. "O olduğunu bilmiyordum."

Micah'nın gözleri öfkeyle parlıyor. "Nasıl olur-?"

"Dur!" Ellie yalvarıyor. "Doğruyu söylüyor. O bilmiyordu. Bu yüzden eve gelmek istemedim. Her şeyi berbat ettim ve bu onun suçu değil."

Ben bilmiyordum ama o biliyordu, bu da demek oluyor ki... "Kulübüme nasıl girdin lan?"

Ellie irkilir. "Sienna gibi davrandım."

Tanrım, ellerimi yüzüme sürüyorum. Bu çok berbat. Ama sistemde gizemli kadını neden bulamadığım da anlaşılıyor. Sienna üye değil, aileden biri olduğu için fedai kartını okutmadan onu içeri alırdı.

"Bana kız kardeşin gibi davranarak seks kulübüme gizlice girdiğini, beni aradığını ve kim olduğumu bilerek benimle seks yaptığını mı söylüyorsun?"

Başını sallıyor. "Özür dilerim."

"Üzgün müsün?" Mizahsız bir kahkaha attım. "Üzgün müsün? Bunun komik olduğunu mu düşündün? Bir tür şaka mı?" Yüzüne bakıyorum, vücudum öfkeyle titriyor. "Beni hamile kalma umuduyla mı siktin? Ha? Bunu bilerek mi yaptın?" Göz kapaklarını dolduran yaşlar dökülüyor, ama bana cevap vermiyor ve cevaplara ihtiyacım var çünkü bu kötü, gerçekten çok kötü. "Cevap ver bana! Sen-?"

"Kes şunu!" Sienna aniden ortaya çıktı ve beni geri itti. "Kız kardeşime bağırma kes. Üzgün olduğunu görmüyor musun?"

Bir kahkaha daha atıyorum, acaba rüya mı görüyorum... Hayır, boş ver, kâbus görüyorum. Çünkü bunların hiçbirinin gerçek olmasına imkan yok.

"Onu üzmemden mi endişeleniyorsun?" Sienna'ya ters ters bakarak söylüyorum. "Kulübüme girmek için senmişsin gibi davrandı ve sonra beni baştan çıkardı, böylece kim olduğunu bilmeden onunla seks yapacaktım."

Sienna nefesini tutup Ellie'ye bakıyor. "Bu doğru mu?"

"Hayır," diye hıçkırır Ellie. "Yani, öyle, ama öyle değildi." Ağlamaları daha da sertleşiyor ve kendimi kötü hissetmek istiyorum ama siktir et, bunu o yaptı. Ve şimdi kararlarının sonuçları var. "Sadece seks yapmak istedim," diye ağzından geçiriyor. "Yani..." Hıçkırıklar Ellie'nin bedenini sarıyor, sözcükleri çıkarmaya çalışıyor ama çok zor ağlıyor. Sienna kız kardeşinin yanına oturuyor ve kolunu ona dolayarak onu rahatlatıyor.

"El, konuş bizimle lütfen," diye yalvarıyor Sienna. "Lincoln'ın bebeğine hamile kalmaya mı çalıştın?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle konuştu Ellie. "Ben sadece kendi seçimimle biriyle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istedim. Beni güvende hissettiren biriyle. Güvendiğim biriyle." Bana baktı. "Özür dilerim. Birçok kez başka erkeklerle seks yapmayı denedim, ama yapamadım ve Raelyn bunun nedeninin

onlara güven. Ona inanmadım ama iyi hissetmek için çaresizdim. Görüntüleri ve acıyı uzaklaştırmak için..."

O kendini açıklarken, düşüncelerim birlikte geçirdiğimiz geceye geri dönüyor. Bana söyledikleri... Kötü bir deneyimi iyi bir deneyimle değiştirmek istiyordu. Onu iyi hissettirmemi istiyordu. O zaman, boktan bir seks yaşadığını kastettiğini düşünmüştüm, ama şimdi...

"Tecavüze uğradım," diyor, tam da aynı düşünce bana çarptığında. "Arielle beni aldığında, gardiyanların bana tecavüz etmesine izin verdi." Vücudu titriyor ve yumruklarım yanlarımda sıkılıyor, keşke tüm o piçler hala hayatta olsaydı, böylece onlara yavaşça işkence edip teker teker öldürebilirdim.

"Korkunçtu ve çok acıttı," diye mırıldanıyor Ellie. "Ve ne zaman bir erkek bana dokunsa, anılar yeniden canlanıyor." Gözlerini bana kilitliyor. "Sana kadar."

Sikeyim.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Sienna, kardeşine sarılarak. "Neden bana söylemedin? Bunca yıldır bunu kendine saklıyor muydun?"

"Sana söyleyemezdim," diye mırıldandı Ellie. "Bana gitmememi söyledin ama ben dinlemedim. Bu benim hatamdı ve sen London'a hamileydin ve onu neredeyse kaybediyordun. Kanaman vardı ve benim yüzümden neredeyse ölüyordun. Kendini sorumlu hissedecektin ve bu suçu senin omuzlamana izin veremezdim."

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Ellie'nin onu depodan kurtardığım gün bana sarılma şekli. Oraya tam zamanında vardığımızı sanmıştık ama gerçek şu ki çok geç kalmıştık. Olan olmuştu. Elbette hayattaydılar ve depoyu havaya uçurup olaya karışan herkesi öldürdük ama sadece on beş yaşında olan Ellie'nin tecavüze uğradığından haberimiz yoktu. Kimseye söylememişti.

"Oh, El." Sienna ağlamaya başlar. "Bu yüzden mi taşındınız?"

Ellie kız kardeşinin göğsüne doğru başını sallar. "O günün tüm anılarıyla burada olamazdım... Ve sana söyleyemezdim. Bu yüzden Kaliforniya'ya kaçtım."

Sienna her zaman Ellie'nin o günden sonra neden hiç kimseyle çıkmadığını, neden bu kadar sessiz olduğunu sorgulamış, Batı Yakası'na taşınacağını açıkladığında da bunun nedenini anlamamıştı. Ama şimdi, bulmacanın tüm parçaları birbirine uyuyordu.

"Ama olanların hiçbiri benim yaptıklarımı mazur göstermez." Ellie Sienna'dan uzaklaşıyor ve dikkatini bana odaklıyor. "Her şeyi berbat ettim. Güvenebileceğim, beni incitmeyeceğini, nazik olacağını ve bana doğru davranacağını bildiğim biriyle yakınlaşmak istedim, böylece ilerleyebilirdim. Dürüst olmak gerekirse

Bunun olacağını düşünmemiştim bile ve olduğunda da yollarımızı ayıracığımızı ve senin de bundan hiç haberin olmayacağını düşündüm."

"Sadece sen doğum kontrol hapı kullanmıyordun," diye ekliyorum, "ve biz de korunmuyorduk."

Düşüncelerim o geceye geri dönüyor. Konuşmalar, dokunmalar, öpüşmeler. Prezervatif olmadan onun içinde olmanın ne kadar mükemmel bir his olduğunu. Hiç düşünmeden birkaç kez içine boşaldım.

Başını sallıyor. "Ve hamile kaldım."

"Bana söyleyecek miydin?" Micah'nın sorumluluğu üstlenmem gerektiğini söylediğini hatırlayarak soruyorum, sanki bildiğimi ve Ellie'yle yarattığımız şeyi etmeyeceğimi varsaymış gibi. Lanet olsun, bir bebek yaratmışız. Bunun olduğuna inanamıyorum. Bir dakika önce gizemli kadını bulmak için yanıp tutuşurken, bir dakika sonra onun bebeğime hamile olan Ellie olduğunu keşfediyorum.

"Elbette," diyor. "Sadece her şeyi için biraz zamana ihtiyacım vardı. Beni istemeyen bir anne tarafından büyütüldüm ve Sienna'nın babası da onu istemedi. İstedğim son şey bu bebeğin kendini istenmeyen biri olarak hissetmesi." Ayağa kalkıyor ve parmaklarını karnının üzerinde gezdirdiğinde küçük ama belirgin bir şişlik fark ediyorum. "Bunun benim hatam olduğunu biliyorum," diyor gözyaşlarını geri çekerek. "O odaya benim doğum kontrolü yaptıran bir kulüp üyesi olduğumu düşünerek girdin. Bu bebek senin hatan değil ve seni onun hayatında olmaya zorlamayacağım."

"Onun mu?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Bir sorun vardı ve hastaneye gitmem gerekti..."

"Ne?" Sienna'nın nefesi kesiliyor. "Ne sorunu? Sen iyi misin?"

"Evet," diyor Ellie usulca. "Bende hamilelik anemisi var. Hamile olduğumu bile bilmiyordum. Gösteri için antrenman yaparken başım döndü..."

"İptal edildiğini söylemiştin." Sienna surat asıyor.

"Gelmeni istemedim," diye itiraf ediyor Ellie. "Beni görmeye gelirsen, bana bir kez bakıp hamile olduğumu anlayacağını biliyordum, bu yüzden seni uzak tutmak için yalan söyledim. Vitrin hakkında, iş hakkında, mezuniyete katılamamak hakkında. Çok fazla yalan söyledim ve çok üzgünüm. Her şey kontrolden çıkmış gibi hissediyorum ve hiçbirini nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Sienna iç geçiriyor. "Şimdi iyi misin? Bebek iyi mi?"

"Evet," diyor Ellie ona küçük bir gülümsemeyle. "Doğum öncesi vitaminleri ve demir takviyeleri alıyorum. Ne kadar ilerlemiş olduğumdan dolayı bana cinsiyetimi söyleyebildiler. Küçük bir oğlum olacak."

Sienna gülümsüyor ve kız kardeşine sarılıyor. "Tebrikler! Kaç aylıksın?"

"Üç aydan biraz fazla. "21 Kasım'da doğum yapacağım."

"Eek!" Sienna ciyaklıyor. "Bebeklerimiz arasında sadece üç ay olacak! Açıkçası kız mı erkek mi olacağını henüz bilmiyoruz, çünkü sürprizlerden hoşlanıyoruz ama bunun bir önemi yok. Bebeklerimiz birlikte büyüyecek ve en iyi arkadaşlar olacaklar. Ne kadar havalı değil mi?" Yüzünde hiçbir duygu ifadesi olmayan Micah'ya dönüyor ve birden odadaki fili hatırlayarak gülümsemesini azaltıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Sienna. "Sen hamilesin... Lincoln'ün bebeğine." "Evet, öyle," diye kabul ediyorum, buradan sonra nereye gideceğimizi merak ediyorum.

Ellie'nin zümrüt gözleri benimkilerle buluşuyor -hayalini kurduğum gözlerle- ve birden nefes alamıyorum. Çünkü benden birkaç yaş küçük ve sınırların dışında olabilir, ama bu onu becerdiğim gerçeğini değiştirmiyor... birkaç lanet olası kez. Onun tatlı amını yedim ve mükemmel memeleriyle ziyafet çektim. Ona sarıldım, onunla konuştum ve... Siktir! O benim gizemli kadınımdı. Hayır, *öyleydi* değil. *Öyle*. Aradığım, bulmaya kararlı olduğum kadındı. Lanet olası sikimi kırdı.

"Lincoln," diyor Ellie nazıkçe, dikkatle, canavarı dürtmek istemeyerek. "Ne düşünüyorsun?"

"olduğunu düşündüğüm kadını bulmaya nasıl kararlı olduğumu düşünüyorum. Gizemli kadınımdı. Onu bulabileceğimi hiç düşünmemiştim." Elimi ona doğru sallıyorum. "Sanırım şaka benim üzerimdeydi." Sert bir kahkaha attım. "Çünkü tam karşımda duruyor olsa da, gerçek şu ki, o hiç var olmadı."

Ellie bir şey söylemek için ağzını açıyor -ne, bilmiyorum- ama onunla aynı odada bir an daha kalmaya dayanamıyorum, bu yüzden onu durdurmak için elimi kaldırıyorum ve arkamdan kapıyı çarparak dışarı çıkıyorum.

Asansöre binmek yerine, damarlarımda dolaşan ham duyguları yakma ihtiyacıyla merdivenleri çıkıyorum. Arabama vardığımda hiç düşünmeden Elite'e gidiyorum, aklımda tek bir amaç var: o kadını kafamdan .

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Çünkü oraya vardığımda ve istekli bir katılımcı bulduğumda, aletimin bu kadını istemediğini çok çabuk fark ediyorum.

Yeşil gözlü kadını istiyor. Vanilya gibi kokan.

Çikolata ve karamel saçlı. Ve mükemmel, tatlı göğüsleri.

Ofisimde oturup artık Eliza Bardot olduğunu bildiğim gizemli kadının grenli görüntüsüne bakarken, mahvolduğumu fark ediyorum. Çünkü çok genç olmasına, sınırların çok dışında olmasına ve her şeyi berbat etmesine rağmen, onu hala altımda, üstümde hissetmek istiyorum. Onun tatlı kokusunu içime çekmek, lezzetli amının tadına bakmak istiyorum. Vücuduna gömülmek ve onun içinde kaybolmak.

Ve şimdi, ondan kaçmak yerine, birkaç ay içinde ondan bir bebek sahibi olacağım.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm," diyor Micah, ofisime girip karşıma oturarak. "İyi misin?"

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Ne yapabilirim ki?"

Resmi masanın üzerine bırakıyorum ve ona bakıyorum. "Bana aptal olduğumu söyleyebilirsin."

"Bilmiyordun."

"Hayır, o yüzden değil." "O zaman neden?"

"Çünkü gizemli kadının kim olduğunu bilmeme rağmen onu hâlâ istiyorum." Micah'nın gözleri anlayışla genişliyor. "Siktir."

"Evet," kabul ediyorum. "Siktir."

"Ona sahip olamayacağını biliyorsun, değil mi?" diyor ve bana Ellieyle birlikte olmanın tartışmaya kapalı belirten bir bakış atıyor. Tartışmak istediğim ama yapamayacağımı bildiğim bir bakış çünkü o Sienna'nın küçük kız kardeşi, Micah'nın baldızı. Ve o da benim kardeşim. Ama bundan da öte, o benim en iyi arkadaşım ve ilişkimizi bozacak hiçbir şey yapmam. Bu da demek oluyor ki, Ellie tamamen yasak bölge.

"Evet, biliyorum," diyorum ellerimi yüzümde ovuşturarak. "O sınırların dışında." Ve bu berbat bir şey değil mi? İstediğim kadının tam orada, elimin altında olduğunu bilmek, onun tadını, kokusunu, hissini bilmek ve aynı zamanda ona bir daha asla sahip olamayacağımı bilmek.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ELLIE

"HER ZAMAN KONUŞMAK İÇİN BURADA OLDUĞUMU BİLİYORSUN," DİYOR SIENNA, OTURARAK kanepede yanımda. "Sadece dinleyecek birine ihtiyacın olsa bile. Seni yargılamayacağım ve ne söylersen söyle üzülmeceğim."

Gerçek bombalarımın herkesin üzerinde patlamasının üzerinden iki gün geçti. Lincoln gitti, Micah onun peşinden gitti ve ağlamak için izin istediğimde Sienna beni yalnız bıraktı.

Yataktan kalkmayı reddettiğimden beri bana yemeklerimi o getiriyor ama bugün Anneler Günü ve Sienna şımartılmayı hak ediyor. Bu yüzden kendimi yerine yeğenlerim Brooklyn ve London ile birlikte erkenden uyandım ve Sienna'ya yatakta kahvaltı hazırladık. Kızlar ona en sevimli kartlar ve ev yapımı hediyelerle sürpriz yaptılar ve Micah ona mücevher aldı.

Normalde brunch için Micah'nın ailesinin evine giderlerdi ama Donna ve Michael Avrupa'da tatilde oldukları için sabahı ve öğleden sonrayı havuz başında geçirdik. Şimdi kızlar uyuyor ve Micah bazı işlerini halletmek için izin alarak Sienna ve beni yalnız bıraktı.

"Biliyorum," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. "Ve bunu takdir ediyorum, ama seni bu karmaşanın ortasına atmak istemiyorum."

"Zaten öyleyim," diyor ve uzanıp elimi nazıkçe sıkıyor. "Biz bir aileyiz ve bunu birlikte atlatacağız. Sana ne oldu..." Gözleri yaşlarla doluyor ama onları çabucak siliyor. "Özür dilerim. Kendime toparlanacağımı söylemiştim ama hayal bile edemiyorum... Biriyle konuştun mu? Bir profesyonelle?"

"Evet, yine de muhtemelen gerektiği kadar tutarlı değil. Sanki bu konuda konuşarak kendimi travmayı yeniden yaşamaya zorluyorum ve tek istediğim hayatıma devam etmek."

"Bunu anlıyorum ama belki de hayatına devam edebilmek için geçmişte başına gelenlerle yüzleşmen gerekiyordur. Seks yapmakla nasıl yüzleştiğin gibi."

Düşüncelerim Lincoln ile geçirdiğim geceye ve ne yaşadığımı bilmemesine rağmen korkularıyla yüzleşmeme nasıl yardımcı olduğuna geri dönüyor. O gece, ilk seferimin hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Dokunma ve okşama şekli ve-

"Aklından neler geçiyor?" Sienna beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"Sanırım haklısın. Seksle ilgili sorunumla yüzleşmek işe yaradı, belki de biriyle konuşmayı bir kez daha denemeliyim." Kendime bunu yapacağımı pek çok kez söyledim ama şimdi gerçekten çaba göstermem gerekiyor. Birkaç ay içinde anne olacağım ve kendimin en iyi versiyonu olmam çok önemli.

"Lafi açılmışken..." Sienna sırtıyor ve biraz daha yaklaşıyor. "Nasıldı?" diye fısıldıyor.

"Ne nasıldı?"

"Biliyorsun." Yanakları hafif bir pembe tonuna bürünüyor ve kaşlarını sallıyor. Bir saniyemi alıyor ama ne sorduğunu anladığımda bir kahkaha .

"Lincoln'ün yatakta nasıl olduğunu mu soruyorsun?"

"Şey, evet." Omuz silkiyor. "Yani, detaylara girmek zorunda değilsin ama bunu kaçırdık. Kız kıza konuşmayı." Gözyaşları göz kapaklarına doluyor ve sulu bir gülümsemeyle gülümsüyor; ben de ona yakın olma ihtiyacıyla sıkıca sarılıyorum. Sienna haklıydı. Olanlar ve benim kaçmam yüzünden çok şey kaçırdık. Ama artık eve ve bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"İyiydi," diye mırıldanıyorum ayrılırken. "Gerçekten çok iyiydi. O kadar iyiydi ki, gelecekte başka biriyle birlikte olup da onu Lincoln'le nasıl kıyaslamayacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

Sienna kıkırdıyor. "Alexander genleri yüzünden. Her şeyde iyiler. Bu gerçekten adil değil."

"Hangi konuda iyiyiz?" Micah oturma odasına girerken soruyor. "Seks." Sienna kıkırdıyor.

Micah'nın çenesi geriliyor, gözleri kararıyor. "Ellie," diyor, ses tonu ciddi. "Lincoln'le aranızdan bir daha hiçbir şey çıkmayacağını biliyorsun, değil mi? O senin için çok yaşlı. Yaptığın şey..." İç geçiriyor ve ifadesi hafifçe yumuşuyor. "Anlıyorum. Olayı ele alış şekline katılmıyorum ama sen gençsin ve çok şey yaşadın-"

"Bir saniye," diye araya giriyor Sienna. "Lincoln ve Ellie'nin birlikte olamayacağını mı söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum," diyor Micah.

"Onun bir yetişkin olduğunun farkındasın, değil mi?" Sienna ters ters bakıyor. "O ve Lincoln isterse-"

Micah, "Öyle değil," diyerek onun sözünü kesiyor. "Bana tamamen katılıyor."

"Neyi kabul ediyorsun?" diye soruyor.

"O Ellie'ye dokunmak yasak," diyor bu konuşmanın bittiğini ifade eden bir ses tonuyla.

"Yapamazsın-"

"Durun," diyorum, kavga etmelerini istemiyorum. İşte tam da bu yüzden eve dönmek istemedim. Herkes öğrendiğinde sınırların çizileceğini biliyordum ve onları bunun ortasına atmak hiç adil değil. Sienna mutlu olmayı hak ediyor ve Micah ile tartışmalarının sebebi ben olmayacağım.

"Katılıyorum," diyorum onlara. "Lincoln'e de söylediğim gibi, eğer bu bebeğin hayatının bir parçası olmak istemiyorsa, olmak zorunda değil. Ve kesinlikle tek dizinin üzerine çöküp evlenme teklif etmesini beklemiyorum." Kırgınlığımı örtmek için garip bir şekilde güldüm. Bizim olma fikrinin bir olasılık olduğunu gerçekten düşünmemiştim ama bu beni dilemekten alıkoymadı...

Micah, "Lincoln'ün bebeğin yanında olamayacağı konusunda endişeleniyorsanız, " diyor. "Şu anda üzgün, olayların gidişatından dolayı şok olmuş durumda ama kendine gelecek ve doğru olanı yapacaktır."

Doğru olanı... Çünkü bu bebek aşktan doğmadı. Yanlış giden tek gecelik bir ilişkiydi. Aynı benim gebe kaldığım gibi.

Hiçbir zaman annem gibi olmak istemediğimi fark ettiğimde midem düğümleniyor - annemin düştüğü duruma düştüm - beni ve bebeğimizi istemeyen bir adam tarafından hamile bırakıldım.

"İzin verirseniz" -ayağa kalkıyorum ve aniden ne kadar hasta hissettiğimi gizlemek için gülümsemeye zorluyorum- "Biraz yorgun hissediyorum."

Lincoln

O YASAK BÖLGE.

Bunu biliyorum, hatta katılıyorum ama kabul etmek zor. Çünkü gözlerimi her kapattığımda onu aklımdan çıkaramıyorum. Vücutlarımızın birbirine mükemmel uyumunu. Sıcak, sıkı amcığının sikimi kavrayışını.

Ama bundan çok daha fazlasıydı. Sohbeti. Daha önce hiç hissetmediğim kadar derin duygular. İlk görüşte aşka inanmam ama aramızdaki kimya inkar edilemezdi.

Başka biri olsaydı, bunu bir işaret olarak kabul ederdim. Aylardır onu düşünüyordum, onu bulacağım günün hayalini kuruyordum. Ve tam umudumu yitirdiğimi düşündüğüm anda, kapımda belirdi.

Ama şaka bana yapılmıştı çünkü gizemli kadını sıradan bir kadın değildi; Sienna'nın çok daha küçük kız kardeşiydi.

Şimdiye kadar yattığım en genç kadın olduğuna şüphe yok. Genç kadınlara karşı olduğumdan değil, ama yaşlı kadınlar ne istediklerini biliyorlar ve çok daha olgunlar. Yapışmazlar. Oyun oynamazlar. Skoru bilirler.

Ama Ellie'de durum farklıydı. Bu kadar genç olduğunu bilmiyordum çünkü oyun oynamıyordu. Ne istediğini biliyordu ve peşinden gitti. Ve o kısa süre içinde daha derin bir bağ kurduk.

Ya da belki o geceye dair hafızam çarpıtılmıştır ve hatırladığım kadar sarsıcı değildir. Belki de Micah'ın dediği gibi uzanıyordum.

Gerçi bunun bir önemi yok çünkü Ellie kesinlikle sınırların dışında ve odaklanmam gereken tek şey onun benim bebeğime hamile olması.

Gerçek şu ki, hamile olduğunu öğrendiğim günden beri başka bir şey düşünmedim.

Ellie'yi genç kızlığından beri tanıyorum ve bu süre zarfında onun gücüne ve cesaretine her zaman hayranlık duydum. Annesinin ona dayattığı her boktan durumu küçük bir baş belası gibi karşıladı ve üstesinden geldi. Kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakıldığı için hızlı büyümekten başka çaresi yoktu.

Ellie, Sienna ile birlikte işe gidiyor ve ödevlerini her gece bir striptiz kulübünün soyunma odasında yapıyordu. Kız kardeşi faturaları ödemek için kışını yırtıyordu ve anneleri hiç yardım etmediğinden, bir bok ödemek için para kalmamıştı. Bu yüzden Ellie okulda iyi notlar alıp burs kazanmak için çok çalıştı ve dans kampına gitmek istediğinde arkamdan iş çevirip Wanderlust'ta - benim centilmenler kulübümde- çalışmaya çalıştı.

gitmek için yeterli parası vardı. Tabii ki Micah bunu öğrendi ve parasını kendisi ödeyerek buna bir son verdi ama asıl mesele Ellie'nin istediği şey için çalışmaya istekli olmasıydı.

Ancak annesi, Doğu Yakası'nın en kirli yeraltı suçlusu olan Eduardo'yu zehirledikten sonra oğlu Eleazar'a Ellie'nin sperm donörü olduğunu söyleyerek onu kurtarmaya çalıştığında da ortalığı kasıp kavurmaya devam etti. Ellie, kendisini Sienna'dan uzaklaştırmasını engellemek için kendi başına onun peşine düştü. Sadece kendi iyiliği için değil, Micah'yı geride bırakıp kaçmak zorunda kalacak olan Sienna'nın iyiliği için de.

Sonra Eleazar'ın karısı Arielle, Sienna ve bebeğine zarar vermeye çalışınca Ellie onu vurarak öldürdü.

Ve yakın zamana kadar kimsenin bilmediği bir şey.

Ellie, Arielle tarafından esir tutulduğu sırada birkaç erkek tarafından tecavüze uğramıştır. Sienna'nın Ellie'ye karşı sorumluluğunu ciddiye aldığını bildiğinden, kız kardeşini gereksiz suçluluk duygusundan kurtarmak için bunu herkesten sakladı. Kısa süre sonra üniversiteye gitti ve diploma aldı. Sonra da cinselliğini kontrol altına alarak, yaklaşabileceği kadar güvendiği bir erkek aramaya başladı. Ve başardı.

Ona kızgın olmak istiyorum. Bağırıp çağırmak ve ona sıcıp batırdığını söylemek istiyorum. Sadece bana kazık atmakla kalmadı, bu süreçte hamile kalmayı da başardı. Yani, evet, kızmak istiyorum ama yaptığı şey Ellie'ye özgü bir şey. Her zaman yaptığı gibi meseleyi kendi eline aldı ve onu -bu durumda sanırım *beni-* kaltağı yaptı.

Ve eğer göndermediysem lanet olsun... Hayır, hayır, oraya gitmiyorum. Hakkını vermek başka bir şey, *oraya* gitmek başka bir şey. Kulübe, arka odaya, hayatımın en iyi seksini yaptığım yere. Hayır, oraya gitmiyorum. Ellie belalı biri olabilir, bende iz bırakmış olabilir, ama hala yasak bölge.

Telefonum annemden gelen bir aramayla çalışıyor ve irkiliyorum. Micah hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermişti, bu yüzden ona ve babama kendim söyleyebilirdim ama Sienna'nın yirmi bir yaşındaki kız kardeşini hamile bırakmam telefonda konuşulacak bir konu değil.

Bugün Anneler Günü olduğu ve onunla konuşmadan edemeyeceğim için kabul tuşuna bastım. "Selam anne. Anneler günün kutlu olsun."

"Teşekkür . Sen nasılsın?"

"İyiyim. Her zamanki gibi meşgulüm."

"Bu şekilde çalışmaya devam edersen asla kimseyle tanışamayacaksın," diye azarlıyor ve ben de bu konuya on metrelik bir sopayla bile dokunmak istemediğimden, seyahatlerini sorarak konuyu hızla değıştiriyorum.

Bana son konuşmamızdan bu yana ziyaret ettikleri yerleri anlattıktan sonra, önümüzdeki birkaç hafta içinde evde olacaklarını söylüyor ve döndüklerinde akşam yemeğine gelmem için bana söz verdiriyor. Telefonu kapattığımızda, sonunda ona yalvardığı torununu verdiğimi, ama bunun evlilik dışı ve aileden biri olarak gördüğü bir kadından olduğunu nasıl söyleyeceğimi merak ediyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLIE

"MUTLU YILLAR, ELLIE TEYZE!" LONDRA VE BROOKLYN DIYE BAĞIRIYOR. benim odama giriyorlar - yani şu anda misafir odası olan ve yeni bebeğin odasına dönüştürülmesi gereken eski odama. Bu da bana kalacak bir yer bulmam gerektiğini hatırlatıyor. Kız kardeşimi seviyorum ama dört yıldır yokken kendimi yabancı gibi hissediyorum. Lincoln eskiden yanıma gelirdi ama ben eve döndüğümünden beri ortalıkta yok, Micah Anneler Günü'nde Lincoln'un beni istemediğini ve asla istemeyeceğini söylediğinden beri sessiz ve Sienna da aşırı nazik ve ilgili davranarak her ikisini de telafi etmeye çalışıyor.

Ayrıca gecenin bir yarısı onları seks yaparken yakaladım... İki kez - bir kez mutfak tezgahının üzerinde, bir kez de masanın üzerinde. Evet, kesinlikle kendi evime çıkmalıyım.

"Vay canına," diyorum ve doğrulup ellerindeki hediyeleri alıyorum. Sienna'nın yazmalarına yardım etmiş olması gereken kartı okuduktan sonra kapıda durmuş, usulca gülümseyerek hediyeyi açmamı izleyen Sienna'ya bakıyorum. Üzerinde sevimli küçük mavi ayak izleri olan beyaz badanalı bir resim çerçevesi ve altında *İlk Görüşte Aşk* yazıyor. İçinde küçük bebeğimin ben hastanedeyken çekilmiş sonogramı var.

Gözlerim yaşarırken parmağım resmin üzerinde geziniyor. Her şeyin ortaya çıktığı ve gittiği günden beri Lincoln'den haber alamadım. Ona mesaj atmayı ve haklarından vazgeçmesi için kağıtlar hazırlayabileceğimi söylemeyi düşündüm ama Micah doğru şeyi yapacağından emin olduğunu söylediği için belki yola gelir diye umut etmeye devam ediyorum.

"Ellie Teyze, iyi misin?" London beni düşüncelerimden sarsarak soruyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerimi siliyorum. "Evet, bu hediyeye için teşekkür ederim. Bu şimdiye kadarki en güzel hediyeye."

"London yeni bebeğimizin onun olduğunu söyledi çünkü o daha büyük," diyor Brooklyn. "Senin bebeğin benimki olabilir mi?"

Sienna kıkırdıyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum. "Sadece onu benimle paylaşırsan," diyorum Brooklyn'e göz kırparak.

"Elbette!" diyor. "Annem paylaşmak önemsemektir der." "Hadi kızlar," diyor Sienna. "Okul için hazırlanmanız gerekiyor." "Ama karnım ağrıyor," diye yakınıyor London.

"Benimki de!" Brooklyn de aynı fikirde.

Sienna, "Muhtemelen ikiniz de aç olduğunuz içindir," diyor.

Kızlar bana son bir kez daha Mutlu Yıllar dileyip odadan çıktıktan sonra Sienna içeriye doğru adım atıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam."

"Bugün kontrolün var, değil mi?"

"Evet." Buraya taşındığımdan beri doktor değiştirmem gerekiyordu, ben de Sienna'nın sevdiği kadın doğum uzmanına gitmeye karar verdim. Bugün onunla tanışacağım ve aynı zamanda kontrolden geçeceğim.

"Eğer gitmemi istiyorsan..."

"Minnettarım ama yalnız gitmekte sorun yok." Bu tek başıma gittiğim ne ilk ne de son sefer olacak. Bu alışmam gereken bir şey. Lincoln gelip bebeğin hayatında olmak istese bile, en fazla ortak ebeveynlik yaparız.

Odaya girip yatağın kenarına oturarak, "Yalnız gitmekte sorun olmadığını biliyorum," diyor, "ama bu zorunda olduğun anlamına gelmiyor. İnsanların içeri girmesine izin verebilirsin."

"Kim gibi? Lincoln gibi mi? Bebeği öğrendiğinden beri benden vebadan kaçır gibi kaçıyor."

"Sanırım hissettiklerini çözmesi için biraz zamana ihtiyacı var. Ama ben buradayım."

"Öyle olduğunu biliyorum." Bunu bana birkaç kez söyledi, ancak Anneler Günü'nde Micah'la benim yüzümden neredeyse tartıştıkları konuşmamızdan beri, onları ortada bırakmak istemediğim için kendimi tutmaya özen gösterdim.

"Ama senin bir ailen var. Kızların ve Micah var ve yakında bu küçük da sahip olacaksın." Karnını hafifçe okşadım. "Ayrıca, dans stüdyon var. Benim için endişelenmeni istemiyorum. Aslında randevumdan sonra ev aramaya çıkmayı planlıyorum."

"El." İç çekiyor. "Bir zamanlar birbirimizin tek ailesi olduğumuz zamanlar vardı. Ve evet, yol boyunca resme birkaç kişi daha ekledim, ama sen hala benim ailemsin. Ve istediğin ya da ihtiyaç duyduğun sürece burada kalabilirsin."

Onun sözleriyle kalbim kabarıyor, böyle harika bir kız kardeşe sahip olduğum için minnettarım. Ancak iyi niyetli olsa da işler değişti ve Micah ile çocuklarına öncelik vermesi gerekiyor.

"Eğer bu Micah'ın söyledikleriyle ilgiliyse..." Ekliyor ama düşüncesini bitirmesine izin vermiyorum.

"Öyle değil. Burada kalmama izin verdiğin için minnettarım ama ikimizin de bebeği olacağı için kendi alanımıza ihtiyacımız olacak." Tartışmak için ağzını açıyor ama ben hemen konuyu değiştiriyorum. "Bu sabah dans stüdyosuna gidecek misin? Haftalardır dans etmedim ve kanımı pompalamak için stüdyoya girmeye can atıyorum."

"Evet, her gün gitmeye çalışıyorum. Ancak Nora ve Paula'nın ben doğum yapana kadar derslerimi devralması ve Samantha'nın da artık ön tarafta çalışmasıyla artık bana ihtiyaç kalmadığını hissediyorum," diyor gülerek.

"İstersen biraz stüdyoya uğrayabilir, sonra da randevuma birlikte gidebiliriz. Belki daha sonra benimle bazı yerlere bakabilirsin."

Sienna'nın yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve doğru şeyi söylediğimi anlıyorum. "Bu harika olur. Doğum günün için öğle yemeği de yiyebiliriz. Kızları okula bırakayım. Sonra seninle stüdyoda buluşuruz." Beni kucakladı. "Mutlu yıllar, El. Sonunda evde olmana çok sevindim."

Üzerimdeki uykuyu atmak için hızlı bir duş aldıktan sonra, hamile atleti ve eşofmanımı giyiyor, doktor randevum için kıyafetlerimi değiştiriyor ve dışarı çıkıyorum.

Asansörün düğmesine basıyorum ki ayak sesleri kulağıma çarpıyor ve gerilmeme neden oluyor. Micah, Sienna ve kızlar çoktan çıkmışlardı, bu da demek oluyor ki... Arkama bakıyorum ve Lincoln'ün asansöre doğru yürüdüğünü görüyorum, başı eğik, telefonuna bakıyor. Yukarı bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Yüzündeki ifade, ben gidene kadar saklanmak için evine dönmek istediğini söylüyor ama artık çok geç.

"Hey," diyorum asansörün kapıları açıldığında ve içeri adım attığımızda. Özel bir asansör, bu yüzden içinde sadece ikimiz varız.

"Hey," diye papağan gibi konuşuyor.

Yara bandını çıkarmaya karar vermeden önce birkaç dakika garip bir sessizlik içinde duruyoruz. "Muhtemelen bebek hakkında konuşmalıyız."

Gözleri şişmiş karnıma iniyor ve başını sallıyor. "Evet, üzgünüm, meşguldüm." İç geçiriyor. "Bunların hepsi çok..."

"Biliyorum," diyorum ona, cümlesini bitirmesine gerek kalmadan. "Gerçekten çok üzgünüm."

Başını sallıyor. "Olan ." Kapılar açıldı ve dışarı çıktık. "Sadece elimizdeki duruma odaklanmamız gerekiyor. Bununla nasıl başa çıkacağımızı bulmalıyız."

'Bununla başa çıkmak' deyişi bana Micah'nın 'doğru olanı yapmak' hakkında söylediklerini hatırlatarak ters geliyor ve kendimi durduramadan ağzımı açıyorum. "Bebeğimiz başa çıkılacak bir şey değil. O bir *erkek*... Ve seilmeyi ve tapılmayı hak ediyor. O yanlış giden bir iş anlaşması ya da bir *durum* değil. İstedığinin bu olmadığını biliyorum ve onun hayatında olmaya zorlamayacağımı zaten söyledim, bu yüzden *doğru şeyi yapma* konusunda endişelenmene gerek yok. Ona uğraşman gereken bir hataymış gibi davranmaktansa çekip gitmeni tercih ederim. Eğer istediğin buysa bana haber ver, bebek doğduktan sonra ebeveynlik haklarının sona erdirilmesi için bir avukata evrak hazırlatabilirim."

Cevap vermesini beklemeden otelin lobisinden çıkıp sokağa çıkıyorum, kalbim hızla atıyor ve kanım kaynıyor. Her şeyi berbat ettiğimi, tüm bunlara benim sebep olduğumu anlıyorum ama o bir iş anlaşmasından bahsetmiyor, bebeğimden, bebeğimizden bahsediyor.

Stüdyo çok uzakta olmadığından, onu tekrar görme riskine girmemek için Uber beklemek yerine oraya gitmeye karar veriyorum.

Yolda telefonumu çıkardım ve indirdiğim uygulamadaki haftalık 'ne beklemeliyim' yazımı okudum. Köşeyi döndüğümde, nereye gittiğime dikkat etmiyorum ve biriyle burun buruna geliyorum.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum. "Nereye bakmıyordum-"

Beyefendi beni tanımadı bile. Onun yerine, ters yönde yürümeye devam etti. Kaba.

dönmek üzereyken bana bakıyor ve bakışları benimkilerle çarpışıyor. Bakışları uzun sürmüyor ama o birkaç kısa saniye boyunca gözlerindeki soğukluk omurgamda bir ürperti yaratmaya yetiyor, buna rağmen

Dışarıı doksın derecenin üzerindeydi. Gözlerindeki bakış bir anımı canlandırıyor ve bu kasabaya geri dnmemin beni etkilemesine izin vermeyerek kendimi kafamın içinden çıkmaya zorluyorum. Sonra konuşacak birini bulmaya karar veriyorum-ASAP.

Oraya vardığımda, dansın içinde kayboluyorum. Bu her zaman benim kaçış yolum olmuştur ve önümüzdeki birkaç saat boyunca sadece bunu yapıyorum - diğerk her şey kaybolup gidiyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LINCOLN

"BEBEĞİM BİR ŞEY DEĞİL... SEVİLDİĞİNİ HİSSETMEYİ HAK EDİYOR

ve tapılan biri. O yanlış giden bir iş alımı değil... Bebek doğduktan sonra ebeveynlik haklarınızı feshetmek için bir avukata evrak hazırlatabilirim."

Ellie'nin sözleri sabahtan beri tekrarlanırken ben de bir şeyler yapmaya çalışıyorum. *Denemek* önemli bir kelime çünkü kim bilir ne kadar zamandır ekranıma bakıyorum ve hiçbir şey yapamadım.

"Hey Lincoln, Micah az önce geldi ve hiç mutlu görünmüyor," diyor sekreterimiz Rita kapı aralığından. Onun sözleri beni düşüncelerimden kopardı ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Kendimi içinde bulduğum durumla nasıl başa çıkacağıma karar verene kadar pek bir şey yapamayacağıma dair bir his var içimde.

Kapıyı çalma zahmetine katlanmadan Micah'nın ofisine girdiğimde, onu telefonda emir yağdırırken buluyorum. Ben Alexander Enterprises'ın eğlence yönüyle ilgilenirken, Micah da pek yasal olmayan işler de dahil olmak üzere işin ticari yönüyle ilgileniyor. Tesoro'nun çoğunluğuna sahip olmanın bir parçası da bazen ellerimizi kirletmemiz gerektiği anlamına geliyor.

"Abi," diyorum, telefonu kapattıktan sonra ziyaretçi koltuğuna çöküyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Ricky'nin iki adamı marinada ölü bulundu..." Ricky yeraltı dünyasında büyük bir oyuncu. Eleazar her şeyi Ellie'ye bırakarak öldüğünde, ortalık diye bölgeyi geçici olarak biz devraldık. Bir sürü adam Eleazar'ın geride bıraktıklarını istedi ama sonunda

Ricky De La Cruz ile bir anlaşma yapıyor. Gutierrez'lerin aksine, kadın kaçırıp ticaretini yapmıyor. Asıl odak noktası uyuşturucu ve silahlar. Eduardo sayesinde Tesoro'nun güney yakası olan Booker Park'ın sokaklarını temizleyeceği güvencesiyle bir tür ortaklık kurduk.

"Bruno da öldürüldü," diye ekliyor Micah, yıllardır bizim için çalışan adamlardan birine atıfta bulunarak.

"Bruno?" Kahretsin, kendini nasıl idare edeceğini biliyor. Dışarı çıkarılmış olması şu anlama geliyor olmalı... "Pusu mu?"

Micah başını sallıyor. "Sevkiyat çalınmış ve cesetleri orada bırakmışlar."

Tesoro'daki herkes Ricky'ye ya da bize bulaşılmayacağını bilir, bu yüzden birinin marınamızda Ricky'den çalmakla kalmayıp cesetleri bulunmaları için bırakması bize tek bir şey söylüyor. "Birileri bir mesaj göndermeye çalışıyor."

"Evet ve kim olduğunu bulana kadar tedbirli olmamız gerekiyor." Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama telefonu çalıyor. "Hellcat, her şey yolunda mı?" diye soruyor telefonu açtığında, karısına taktığı lakabı kullanarak.

Söylediği şey iyi bir şey olmasa gerek çünkü hemen hoparlöre geçiyor. "Sorun ne?" diye soruyor ve sesinin tonu beni alarma geçiriyor. Pusu haberiyle birlikte düşüncelerim olası en kötü sonuçlara atlıyor.

Sienna, "Kızlar hasta," diyor. Micah bana bakıp başını sallıyor, belli ki benimle aynı şeyleri düşünmüş.

"Nesi var bunların?" diye soruyor, telefonu hoparlörde tutarak.

"Bu sabah iyi olduklarını düşünmüştüm. Ellie'ye Mutlu Yıllar dilediler ve ona özel bir hediye verdiler. Gerçi şimdi karınlarının ağrıdığını söylediler ama ben sadece aç olduklarını düşündüm. Stüdyoya giderken okul kliniğinden bir telefon aldım. İkisinin de ateşi varmış ve London kusmuş. Şimdi onları almaya gidiyorum."

"Yanında Ricardo var, değil mi?" Micah, Sienna'nın kişisel korumasını kastederek soruyor. Son birkaç yıldır ortalık sakin olsa da Micah ailesini riske atmıyor. Ricardo uzun zamandır bizimle birlikte ve Sienna ile kızlarını korumak için her şeyi yapar.

Sienna kayıtsızca, "Elbette," diyor.

"Doktordan randevu mu aldın?"

"Hayır, muhtemelen bir çeşit mide rahatsızlığıdır. Ama kendimi kötü hissediyorum çünkü bugün Ellie'nin doğum günü ve onunla stüdyoda buluşup

onunla doğum randevusu. Bugün yeni doktoruyla görüşecek ve bebeği görecek."

Bebekten bahsedilince yerimde kıpırdanmaya başladım. Micah'nın gözlerinin benimkilere takılması da yardımcı olmuyor. "Onunla gidebilmen için eve gelmemi ister misin?" diye soruyor.

"Evet demek istiyorum ama kızlar bu kadar hastayken onları bırakmak istemiyorum ve muhtemelen ben de hastalanırsam diye Ellie'nin etrafında olmak iyi bir fikir değil. Hastalığa çoktan maruz kalmış olabilir ama kalmadıysa da ona birkaç günlüğüne bir oda ayarlamalıyız. Hamile ve hasta olmaktan daha kötü bir şey yoktur."

Alexander Enterprises'ın sahibi olduğu lüks bir otel olan Hotel Blu'nun en üst katında yaşıyoruz. Oteli birkaç yıl önce inşa ederken, en üst katın tamamının bize ait olacağı şekilde tasarladık. Sadece bizim katımıza çıkan özel bir asansörümüz, çatıya erişimimiz, teraslarımızda özel havuzlarımız, ev içi spor salonlarımız, yeraltında özel otoparkımız ve 24 saat güvenliğimiz var. Bundan daha güvenli ya da kullanışlı olamaz.

Micah başını sallar. "Sen hamilesin."

"Biliyorum ama ben bir anneyim. Bu farklı bir şey." Yengemle ilgili sevdiğim şeylerden biri de ne kadar sadık bir anne olduğu. Ailesini bu kadar çok sevmesi bana annemi hatırlatıyor.

Micah, "Ben şimdi gidiyorum ve seninle evde buluşacağım,"

diyor. "Yapmak zorunda değilsin."

"Cehennem Kedisi, yoldayım. Seni seviyorum."

Kadın duygusallıkla karşılık verdikten sonra telefonu kapatıyor ve bana bakıyor. "Lanet kadın çok inatçı."

"Onda sevdiğiniz pek çok şeyden biri de bu."

"Doğru," diye kabul ediyor. "O randevuya gitmelisin."

"Ne-?" Aptal numarası yapmaya başlıyorum ama bana sert bir bakış fırlatınca ağzımı kapatıyorum.

"O senin bebeğinin annesi. Çocuğunuzla hiçbir şey yapmamayı planlamıyorsanız, bu işi çözmeniz gerekiyor." Micah bilmiş bir şekilde kaşlarını çatıyor ve ben de iç çekiyorum.

"Doğum günü için onu daha sonra öğle yemeğine götürebilir misin?" diyerek ayağa kalktı. "Kız kardeşinin günü yalnız geçirmeyeceğini bilmek Sienna'yı daha iyi hissettirir. Ayrıca, bu anları kaçırdığına pişman olacağını söylediğimde bana güven."

BURAYA NASIL GELDİĞİME DAIR HİÇBİR FIKRİM YOK - LIVE, LOVE, DANCE'DE - DANS Ellie yıllar önce Sienna'nın zengin olduğunu öğrendiğinde, ölmüş sperm donörü sayesinde ona bir stüdyo almıştı. Ama ben burada Ellie'nin dans edişini izliyorum. Güçlü ama zarif bir şekilde ritme ayak uyduruyor ve artık yalnız olmadığına dair hiçbir fikri yok.

Geldiğimde Samantha beni görünce şaşırdı, ki bu mantıklı, çünkü buraya sadece yeğenlerim onları izlememi istediğinde geliyorum ve bugün ikisi de burada değil. Ellie'nin nerede olduğunu sorduğumda kafası daha da karıştı - bu da bana Ellie'nin henüz kimseye bebeğinin babası olduğumu söylemediğini gösteriyor.

Siktir, ben birinin bebeğinin babasıyım.

Bana B stüdyosunu işaret etti ve Ellie'yi müziğin ritmine kendini kaptırmış halde buldum.

Gözleri aynada benimkilerle kilitlendiğinde kıpırdamıyor, sonra dönüp kalçasını kaldırıyor, bana bok atmak üzere olduğunu belli eden bir işaret.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, dolgun dudakları seksi bir dudak büküşü oluşturuyor.

Siktir, hayır, seksi değil. Hiç seksi değil. *Ama gerçekten öyle.*

Bana doğru yaklaşırken, bakışlarımı vücudunda gezdirmekten kendimi alamıyorum. Gözleri bugün parlak yeşil ve anlamlı. Dağınık bir topuz yaptığı saçları sayesinde ince boynu açıkta. Ter damlacıkları giydiği küçük spor sütyeninin içine doğru süzülüyor ve düşüncelerim hemen birlikte geçirdiğimiz geceye geri dönüyor. Karanlıkta onu iyi göremiyordum ama üçüncü sevişmemizden sonra tuzlu etinin tadına baktığımı hatırlıyorum. Yorgunluktan bayılmıştı ve onu uyandırmak yerine, uyandığında yollarımızı ayıracağımızı ve muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğimi bilerek vücudunun her santimini ezberlemek için birkaç dakika harcadım.

"Sana bir soru sordum," diye tekrarlıyor. Gözlerim şu anda onun dolgun bacaklarında ve bakışlarım tekrar yüzüne doğru yükselmeye başladığında, minik yumrusunda duruyorum. Bebeğimi taşıdığı için orada olan şişlik. Tutku dolu bir gecede yarattığımız bir bebek.

Sonra aylarca onu aradım.

"Kızlar hasta," diye geveleyerek düşüncelerimden sıyrılıyorum. Ondan ne kadar etkilendiğim önemli değil -tamam, *hâlâ* etkileniyorum- bu Ellie ve

Bebeğime hamile olmasına rağmen onun her zaman yasak bölge olacağını kendime hatırlatmak zorundayım.

"Olamaz," diyor yanımdan geçip telefonunu eline alarak. "Telefonumu sessize almıştım, bu yüzden Sienna'nın aramalarını ve mesajlarını kaçırdım. Birkaç dakika önce bana bir mesaj gönderdi, kızların kustuğunu ve ateşlerinin çıktığını söylüyordu. Zavallı şeyler." Bir yanıt yazdıktan sonra, "Hay aksi, iyi ki sözümü kestin. Randevuma gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Bu kadar uzun süre dans ettiğimi fark etmemiştim."

Eşyalarını topladı ve odadan çıkmak üzereyken benim hâlâ burada durduğumu fark etti. "Kızlar hakkında beni bilgilendirdiğin için teşekkürler."

"Aslında ben de seninle randevuna gelebilirim diye düşünüyordum," dedim. Buraya gelene kadar ne yapacağımdan emin değildim. Evet, bebek benim ama doğana kadar aktif olarak ilgilenmenin gerekli olmadığını düşündüm. Bebeği *ben* taşımıyorum *ki*.

Ama burada durup onu içime çekerken, her şeyin bu kadar berbat olmasına rağmen, bu işe dahil olmak istediğimi fark ediyorum.

"Buna gerek yok," diyor Ellie. "Daha nceki tüm randevularıma yalnız gittim. Her şey yolunda. Söz veriyorum."

"Biliyorum. Güçlü ve bağımsızsın ve kimseye ihtiyaın yok." Bunu alayı bir şekilde söylemek istememiştim ama onun bunu nasıl algıladığını anlayabiliyorum.

Kaşlarını çatarak kalçasını tekrar dışarı çıkartıyor. "Doğru, yleyim. Benim yaşadığım hayatı yaşadığınızda, sahip olduğunuz tek şey kendiniz olursunuz."

"Aslında," diyorum, çok geç olmadan ve aramızda sadece birkaç santim kalmadan önce ne yaptığımın farkına varmadan yaklaşıyorum. Ona bu kadar yakinken vanılya kokusunu alabiliyorum, Elite'teki o gece onun üzerinde kokladığım andan beri hayalini kurduğum bir koku. "Başka insanlar da var. Sadece onları uzaklaştırmayı seçiyorsun, kız kardeşinle başlayarak."

"Evde kızlarıyla birlikte olduğundan oldukça eminim," diye savunuyor. "Olması gerektiği gibi."

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Dört lanet yıldır yoktun, Ellie. Okula gitmeyi sen seçtin. Onu kol mesafesinde tutmayı . Ve şimdi bunu benimle yapıyorsun."

"Ne?" diye alay ediyor. "Nasıl ?"

"zerime attığın bombayı hazmetmeme bile fırsat vermeden, ebeveynlik haklarımı feshetmekle ilgili saçmalamaya başladın.

Her şeyi berbat eden sen olduktan sonra... *Liz*." Evet, bana gerçek adının bir kısmını verdiğini fark ettiğim an yumruğumu duvara vurmak istedim. Geriye dönüp baktığımda, bana doğru yanıp sönen pek çok işaret vardı ama ben onları görmemiştim çünkü Ellie radarımda değildi. "Bil bakalım ne oldu, *Kedicik*? Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. İstedığın kadar beni uzaklaştırmaya çalış ama yerimden kıpırdamayacağım. Taşındığın bebeğin yarısı benim ve bu randevudan başlayarak onun hayatında olmayı planlıyorum."

Gözleri açılıyor, sonra kısa bir an için yumuşar gibi oluyor, sonra tekrar sertleşiyor ve neredeyse ağzından kaçırıldığı duyguyu saklıyor. "Durulanmam lazım," diye mırıldanarak yanımdan geçip gidiyor.

Doktorunun muayenehanesine giderken garip bir sessizlik vardı. Oraya vardığımızda resepsiyon görevlisi onun kaydını yapıyor, bunu yaparken ona mutlu yıllar diliyor ve bana bugünün hangi gün olduğunu ve Ellie'nin yirmi iki yaşına girdiğini hatırlatıyor. Onun yaşındayken ben genellikle arkadaşlarımla parti yapıyor ve sadece Micah ve babam ısrar ettiğinde çalışıyordum. Ellie ise üniversiteden yeni mezun oldu ve bir bebek bekliyor. Ben onun ne kadar genç olduğundan bahsediyorum ama o benim o yaşta olduğumdan çok daha olgun.

Nayloni bir kadının kendini tanıttığı ve bugün ultrasonu kendisinin yapacağını söylediği karanlık bir odaya geri getiriliyoruz.

Ellie arkasına yaslanır ve Nayloni ona birkaç soru sorarak cevaplarını bilgisayara girer. Ellie doğum tarihini söylediğinde, Nayloni "Mutlu Yıllar" diyor.

"Teşekkürler," diyor Ellie usulca. "Bugün küçük blobumu görmekten daha iyi bir hediye düşünemiyorum."

Nayloni kıkırdar. "Blob, ha? Bu yeni bir şey."

Ellie'nin tişörtünü kaldırıyor ve karnına mavi bok fışkırtıyor. Birkaç saniye sonra ekran küçük bir bebeğin siyah beyaz görüntüsüyle doluyor.

"Evet," diyor Ellie, "şimdiye kadarki en iyi hediye."

Ona baktığımda dudaklarının uçları kocaman bir sırıtışla kıvrılmış, bakışları ekrana odaklanmış ve gözlerindeki sevgi kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyor.

"Kalp atışı 148," diyor Nayloni ve dikkatimi Ellie'den alıp ekrana geri veriyor.

"Bu iyi mi?" Bu konuda hiçbir fikrim olmadığı için soruyorum.

"Evet. 120 ile 160 arasında olmalı, yani iyi ve güçlü bir kalp atışı var."

O... Çünkü küçük bir oğlumuz olacak.

Ellie uzanıp ekrana dokunuyor, parmakları adamın vücudunda geziniyor. "Sakızlı bir ayıya benziyor," diyor, gülümsemesi karanlık odayı aydınlatıyor.

"Oh, yani bir blobdan sakızlı ayıya mı terfi etti? Güzel," diyor Nayloni şakacı bir göz kırpmayla. Ellie gülüyor ve melodik ses doğrudan kalbime gidiyor. Birlikte olduğumuz gece birkaç kez güldüğünü duymuştum ve o gittikten sonra hatırlamaya çalışmışım. Ama hafızam bunun hakkını veremedi.

Ve şimdi dinlerken neden fark etmediğimi biliyorum - Ellie neredeyse hiç gülmüyor. Küçükken gülerdi ama o günden sonra, kaçırılıp tecavüze uğradıktan sonra kahkahaları kesildi. Ellie büyüdü, vücudu, sesi ve kişiliği değişti. Kahkahası da değişti ama ben hiç duymadım çünkü hayat acımasızdı ve ona gülecek pek bir şey bırakmamıştı.

Ve neden bilmiyorum ama şu anda onu daha sık güldürmeye yemin ediyorum. Onu gülümsetmeye. Ellie güçlü, dirençli ve hayatta kalmayı başaran biri ama sadece hayatta kalmaktan daha fazlasını hak ediyor... Mutlu olmayı hak ediyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ELLIE

LINCOLN'E BİR GÖZ ATTIM VE ONU BANA BAKARKEN BULDUM.

çözemediğim bir şey. Onu tanıdığımdan beri hep soğukkanlı bir kardeşti, hiçbir şey onu sarsamazdı - benim gibi aptalca bir şey yapıp onunla seks yapmadığınız ve hamile kalmadığınız sürece, o zaman biraz duygusallık gösterirdi. Ama şu anda bana bakarken yüz hatları ham duygularla dolu ve bunun nedeninden emin değilim.

"İyi misin?" Nayloni bebeğin ölçülerini almaya devam ederken soruyorum.

"Evet," diyor Lincoln sıkı bir gülümsemeye. "Her şey çok gerçeküstü. Birkaç ay içinde, her şeyi bize bağlı olan minik, yardıma muhtaç bir bebeğin ebeveynleri olacağımızı düşünmek."

Anlamak için başımı sallıyorum, sözleri karşısında biraz tıkanıyorum. Yaptığım şey için bana kızgın olmasına rağmen, doğru şeyi yapacağını bilmeliydim, bu büyük bir rahatlama. Yine de yaptığım şey yüzünden kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Benim aptallığım onu bu duruma soktu ve ona ya adım atmaktan ya da boktan bir baba olmaktan başka seçenek bırakmadı.

Nayloni, bebeğin ölçülerinin mükemmel olduğunu bildiriyor ve bizim için güncellenmiş resimleri bastıktan sonra, jeli silmem için bana bir dakika veriyor ve ardından bize doktorun kısa süre içinde geleceğini söylediği muayene odasına kadar eşlik ediyor.

Kapı kapanır kapanmaz Lincoln'e "Özür dilerim," dedim. "Yaptığım şey yanlıştı ve sizi bu duruma soktuğum için çok üzgünüm. Tek yönlü bir aklım vardı,

ve sonuçlarını düşünmedim. Tıpkı Sienna bana yapma dedikten sonra Eleazar'la konuşmaya gittiğimde yapmadığım gibi. Ben-"

"Dur," diyor Lincoln nazikçe, avucunu rahatlatıcı bir tavırla yanağıma bastırarak. "Seninle seks yapmayı kabul ettim. Tamamen karşılıklıydı ve gerçek şu ki, prezervatifler konuğa bağlı olsa da, her zaman onları kullanırım. Ama seninle yapmadım ve doğum kontrolü kullanıyor olsaydın bile, hiçbir şey yüzde yüz etkili değildir. İkimiz de kendi kararlarımızı verdik ve birbirimizi suçlamanın ya da pişmanlıklarla yaşamamanın bir anlamı yok."

"Geceyi benimle geçirdiğin için pişman değil misin?" İtirafı karşısında şoke olmuş bir halde

"Keşke diyebilseydim," diye itiraf ediyor Lincoln başını sallayarak. "Ama o gece biriyle daha derin bir bağ kurdum ve o bağ sayesinde bunu yarattık." Sonogram fotoğrafını kaldırıyor. "Sonuç olarak böylesine güzel bir mucize yaratmışken, olanlardan nasıl pişmanlık duyabilirim?"

Vay anasını. Ondan böyle bir şey duyacağımı hiç düşünmemiştim. Hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren, bebeğimizin hayatının bir parçası olması için dua ettim. Küçükken tek istediğim bir aileye sahip olmaktı ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini genç yaşta kabullenmişim ve hamile olduğumu öğrendiğimde yıkılmışım çünkü Lincoln'ün çok kızacağını, bu bebeğe gerçek bir aile verme umudunun kalmayacağını biliyordum - hiç sahip olmadığım bir aile. Ama şimdi... bu mümkün mü?

"Bu bebeği istiyorum," diye devam ediyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Ve seni affediyorum. İkimizin de planladığı gibi olmamış olabilir ama birlikte bir bebolacak ve ben onu seninle birlikte büyütmek istiyorum. Bunu arkadaş olarak yapmamamız için hiçbir neden yok."

Arkadaşlar. Doğru ya. Tabii ya. Ne düşünüyordum ki? Yaptığım şeyden sonra bana olan sonsuz aşkını ilan edeceğini mi? Elbette, o çok iyi bir insan - ki bu yüzden ona güvенеbileceğimi biliyordum - ve beni affetmeye istekli, ama bu beni Ellie Bardot'tan başka bir şey olarak görmediği gerçeğini değiştirmiyor, şimdi birlikte bir bebek büyütmek zorunda kaldığı çok daha küçük baldızı.

Kahretsin, gerçekten batırdım.

"Tak, ," diyor doktor odaya girerken. "Ben Dr. Peterson." Önce benim, sonra da Lincoln'ün elini sıktı.

"Ben Ellie, bu da bebeğin babası Lincoln."

"İkinizle de tanışmak harika. Geçen gün Sienna'nın kontrolünde onunla konuştum ve eve taşındığınızdan ve buraya geleceğinizden bahsetti." Gülümsemesi dostça ve Sienna'nın onu neden sevdiğini hemen anlıyorum.

"Neden muayene masasına oturmuyorsunuz?" diye devam ediyor. "Tansiyonunuzu ölçmek istiyorum."

"Buraya ilk geldiğimde yapılmıştı," diyorum masaya otururken.

"Evet, gördüm. İki kez kontrol etmek istiyorum." Kelepçeyi bana takıyor ve havayı yavaşça boşaltmadan önce iyice sıkılaşıp kadar pompalıyor. Kelepçeyi çıkardıktan sonra iPad'ine bir şeyler yazıyor ve sonra önüme oturuyor.

"Endişeliyim," diyor. "Kan basıncınız biraz yüksek, bu da hamilelik anemisi olan kadınlarda yaygındır. Takviyelerinizi ve demirinizi alıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette," diyorum, endişelenmeye başlamıştım.

Başını sallıyor. "Bir tansiyon aleti almanı istiyorum. Günde üç kez kan basıncınızı ölçün ve bir günlüğe kaydedin. Ayrıca modifiye yatak istirahati önereceğim."

Bekle, ne? "Yatak istirahati" mi? Yani, yataktan çıkamayacak mıyım? Anlamıyorum. Kendimi iyi hissediyorum. Genç ve aktifim ve birkaç aşerme dışında çoğunlukla sağlıklı besleniyorum. Neyi yanlış yapıyorum?"

Dr. Peterson elini benimkinin üzerine koyuyor ve korkmaya başladığımı fark ediyor. "Hamilelik anemisi yüksek tansiyonla birleştiğinde preeklampsinin yanı sıra daha ciddi komplikasyonlara da yol açabilir. Şu anda yatak istirahati yapmanı emretmiyorum ama rahatlamaya çalışmanı, sakın olmanı istiyorum. Bir sonraki randevunuzda tekrar değerlendireceğiz. Daha da kötüleşirse, yatak istirahatinin yanı sıra ilaç tedavisini de düşünmemiz gerekecek."

Yüzüm düştüğünde ve elim karnıma gittiğinde, doktor elimi okşuyor. "Bebek mükemmel. Bazen kontrolümüzde olmayan şeyler olabilir ama yıllar öncesinin aksine artık modern tıp bizim yanımızda. Takviyelerinizi ve vitaminlerinizi almaya devam edin, tansiyonunuzu izleyin ve strese girmeyin." Destek için Lincoln'e bakıyor. "Stres yapmadığından emin olun."

"Tamamdır," diyor Lincoln, bana yaklaşıp elini omzuma koyarak. Hafifçe sıkıyor ve ona baktığımda yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Stres yok."

Yanıt olarak başımı sallıyorum ama ruh halim resmen çökmüş durumda. Elbette, bebeğim şu anda iyi durumda ama düşük demir ve yüksek tansiyon iyi olamaz.

Lincoln'ün arabasına bindiğimizde Google'ı açıyorum ve doktorun bahsettiği terimleri yazıyorum, ancak daha aramayı tıklayamadan telefonum elimden alınıyor.

"Hey!"

"Hayır." Lincoln telefonumu cebine koydu. "Doktor Google hiç kimse için iyi olmaz."

Sinirle ona ters ters bakıyorum ama bu sadece kıkırdamasına neden oluyor.

Eve doğru gitmediğimizi fark ettiğimde, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Bugün senin doğum günün ve son zamanlarda bir şey yemediğin için aç olduğunu tahmin ediyorum. Seni yemeğe götüreceğim, sonra markete gidip sana bir tansiyon aleti ve günlük alacağız, sonra da doktorun dediğini yapacak rahatlayacaksın."

tartışmak istiyorum ama haksız olmadığı için sadece başımı sallıyorum. Kısa bir süre sonra nerede olduğumuzu anlıyorum: Elite. Kalbim göğsümde sıkışıyor ve sessizce neden burada olduğumuzu sorarak ona bakıyorum. Bunu istemesine imkan yok-

"Öğle yemeğini Impulse'ta yiyebiliriz diye düşündüm," diyerek saçma düşüncelerimi yarıda kesti. "Eskiden buranın yemeklerini ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Ben yedim. Yemek yemek için en sevdiğim yerdi ve orada yemek yemenin Lincoln ile vakit geçirmek anlamına gelmesinin de yardımı oldu. Impulse'da son kez Kaliforniya'ya gitmeden önce mezuniyet yemeğimde yemek yemiştik.

Öğle yemeği güzeldi ve Lincoln ve ben yemeği okul, bebek ve eve dönmeyi nasıl sevdiğim hakkında konuşarak geçirdik. Hiç garip değil ve çok derin şeylerden uzak durarak hafif tutuyoruz. Bu bana her şeyin değişmeden önceki halini hatırlatıyor; her şeyin biraz daha basit olduğu zamanları.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, Lincoln bana sürpriz yaparak çok lezzetli bir doğum günü pastası getirdi. Sadece ikimiz olduğumuz için garson kalanını daha sonra yemek üzere kutuluyor. Eczaneye uğradıktan sonra eve gidiyoruz.

Lincoln arabayı Blu'ya doğru sürerken, "Bence kız kardeşinin evine geri dönmemelisin," diyor.

"Ne?" Başımı ona doğru salladım, neden bahsettiğini merak ediyordum.

"Kızlar hasta ve sen zaten yeterince şeyle uğraşıyorsun." Yeni monitörümün ve günlüğümün bulunduğu çantaya doğru başını sallıyor. "İhtiyacın olan son şey her şeyin üstüne bir de hasta olmak."

"Sienna hamile ve-"

"...o onların annesi," diye bitiriyor. "Ve Micah mesaj atarak bu işi hallettiğini söyledi, bu yüzden mümkün olduğunca az maruz kaldı, ama sizin de maruz kalmanız için bir neden yok."

"Evet, bu mantıklı," diye kabul ediyorum. "Onlarla kalmayı ne kadar sevsem de, zaten kendi evimi bulmayı planlıyordum," diye itiraf ediyorum. "Kaldığım oda bebeğin odası olarak ayarlanmıştı. Sienna sorun olmadığını söyledi ama bebek doğduktan ve cinsiyetini öğrendikten sonra orayı dekore edebilmeyi çok istediğini biliyorum. Artı, onları iki kez seks yaparken yakaladım."

Lincoln bir kakhaha attı. "Onları birkaç kez yakaladım." "Evet, iki kere benim için çok fazla. Gitme vakti geldi."

Blu'ya vardığımızda, asansöre gitmek yerine, bir yer kiralamak için resepsiyona gidiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Lincoln beni kenara çekerek soruyor.

"Kendi evimi bulmam gerekiyor ama o zamana kadar burada bir oda kiralamayı düşünüyordum."

"Ya da benimle kalabilirsin," diyerek beni şoke etti. Ben daha itiraz edemeden ekliyor: "Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi. Benim çatım altında olduğunuzu ve sizin iyi olduğunuzdan emin olabileceğimi bilmek beni daha iyi hissettiriyor." "" diyor ama nedense -belki de hormonlar yüzündendir -Tek duyduğum "bebeğimiz".

"Ona bakamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır." Başını sallar. "Yani, tabii ki bebeğimize bakabilirsin. İstesen tüm dünyaya bakabilirsin..."

"O zaman sorun ne?"

"Bazen birinin seninle ilgilenmesine izin vermek de iyidir."

Sözleri beni duraksattı. "Benimle ilgilenmek mi istiyorsun?"

"Ellie," diyor. "Bebeğimize hamilesin. Bu işte beraberiz."

Elbette seninle ilgilenmek istiyorum. Sadece bana izin vermelisin."

SIENNA FACETIME ÜZERİNDEN DUDAK BÜKEREK "ÇOK ÜZGÜNÜM," DIYOR. "BUNDAN NEFRET EDİYORUM."

doğum gününü yalnız geçirdin. Eğer bu mide sana bulaştırmaktan korkmasaydım-"

"Hey, dur," diyorum, rahatlamak için şezlongun üzerinde kayarak. "Lincoln benimle randevuma geldi ve sonrasında doğum günüm için beni yemeğe götürdü. Pasta bile getirtti. Yemin ederim, seninle ve en sevdiğim yeğenlerimle geçirmemiş olsam da güzel bir doğum günü geçirdim."

"Tamam, güzel," diyor Sienna, sonra gözlerini kısıyor. "Hey, neredesin? Burası Lincoln'ün terasına çok benziyor."

"Öyle," diyorum ona. "Onunla kalıyorum. Micah sana söylemedi mi?"

"Hayır, ama uykudan yeni uyandım, o yüzden muhtemelen fırsat bulamamıştır. Yani onun yanına mı taşınyorsun?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

"Hayır, kendi evimi bulacağım. Kızlar hasta olduğu ve doktor dinlenmemi istediği için geçici olarak onunla kalıyorum."

"Neden? Her şey yolunda mı?"

Ona randevumdan bahsettim ve işim bittiğinde, "Yalnız olmayacağına ve Lincoln'ün adım atmasına sevindim. Buradan bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Lincoln çoktan halletti. Sen uyurken gelmiş olmalı."

Lincoln bana evini gezdirip odamı gösterdikten sonra, ofise gitmeden önce eşyalarımı almak için onların evine uğradı. Eve dönerken akşam yemeği alacağını söyledi ve ev bana ait olduğu ve güzel bir gün olduğu için neden bikiyimi giyip Lincoln'ün terasında biraz vakit geçirmeyeyim diye düşündüm. Doktor rahatlamamı söylemişti ve havuz kenarında uzanmaktan daha rahatlatıcı bir şey olamaz.

"Tamam, güzel. Doğum gününün geri kalanının tadını çıkar ve kızlar iyileştiğinde, yeniden yapacağız. Akşam yemeği, pasta, doğum günü işleri."

", kardeşim."

Telefonu kapattıktan sonra örtümü çıkarıyorum ve telefonumu Bluetooth hoparlöre bağıyorum. Güneş parlarken şezlonga uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, tıpkı doktorun emrettiği gibi rahatlamak için biraz zaman ayırıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

LINCOLN

" RITA YANLIŞ MI ANLADI? SİZ EVDEN MI ÇALIŞIYORSUNUZ? süresiz olarak?" Ofisten uzaklaşırken Micah Bluetooth'umdan soruyor, dosyalar yolcu koltuğuma yığılmış.

"Yanlış anlamadı. En azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca evden çalışacağım."

"Ellie seninle kaldığı için mi?"

Çünkü Google'da hamilelik ve yüksek tansiyonu araştırdım. Ellie'ye bunu yapmamasını söyledim ama ofise geldikten sonra yine de yaptım. Ve bulduğum şey beni çok korkuttu. Bu da evden çalışma kararı almama neden oldu. Doktor şu anda risk altında olmadığını düşünüyor, ancak böyle kalmasını sağlamanın tek yolu rahatlaması ve bunu gerçekleştirmenin tek yolu da benim onunla birlikte olmam.

"Çünkü doktor onu yatak istirahatine aldı." Tamam, tam olarak değil, ama bunu önerdi ve önerisini ciddiye almadığımız için bir şey olursa lanetleneceğim. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Ellie'nin sakin, rahat ve stressiz kalmasını sağlamayı kendime görev edindim.

"Oh, kahretsin. O iyi mi?"

Randevuda olanları anlatıyorum ve işim bittiğinde Micah evde kalmamın iyi bir fikir olduğunu kabul ediyor.

"Peki, ailelerimize tekrar büyükanne ve büyükbaba olmak üzere olduklarını ne zaman söyleyeceksin?" Micah soruyor ve onu göremesem de nasıl sırtıttığını tahmin edebiliyorum.

"Bence bu yüz yüze söylenmesi gereken bir şey, o yüzden seyahatlerinden dönmelerini bekleyeceğim. Bebek partiniz için zamanında evde olacaklarından bahsettiler."

Micah bir kahkaha attı. "Tam bir korkaksın."

Haksız değil. "Beni suçlayabilir misin? Annem, tatlı sözde kızı Ellie'yi hamile bıraktığını öğrenince beni öldürecek."

Micah, "Seni öldürmeyecek," diye savunuyor. "Muhtemelen biraz hayal kırıklığına uğrayacak çünkü senin bir yuva kurmanı umuyordu, bu da muhtemelen bir gecelik ilişkinden biraz daha farklı görünüyordu, ama şımartacak başka bir torun sahibi olacağı için çok heyecanlı olacak, bunun alışılmadık bir şekilde gerçekleşmesinin üstesinden gelecektir."

"Siktir," diye mırıldandım. "Bunu atlatamıyorum. Bugün onu ekranda görmek çok gerçeküstüydü."

"Ama yine de güzel," diye ekliyor Micah.

"Gerçekten çok güzel," diye katılıyorum. "Ben sadece... ne yapacağımı şaşırdım," diye itiraf ediyorum. "Annesi Ellie olduğu için mi?"

"Çünkü Ellie benim gizemli kadınımdı."

"Kim sınır dışı?" diyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Geçen sefer yaptığım gibi burada da aynı fikirde olmam gerekiyordu ama sabahı Ellie'yle geçirdikten sonra - Sevgililer Günü'nde dünyamı sarsan ve şimdi çocuğumla şişen kadın - onu Micah'ın tabu olarak gördüğü kişi olarak görmek zor. Yirmi iki yaşında, tamamen büyümüş ve yasal yaşın çok üzerinde. Yaşının ötesinde bilge olduğundan bahsetmiyorum bile. Kadın kendi yaşındaki çoğu insandan daha fazla şey yaşamış. Doğrusu, ikimizin de gerçekten istediği buysa, onunla birlikte olmamamız için hiçbir neden yok.

Ben bir şey söylemeyince Micah dikkatimi çekmek için adımı söylüyor. "O yasak bölge, değil mi?"

Ve yapmak istediğim son şey ailemiz içinde sorun yaratmak olduğu için isteksizce kabul ediyorum. "Evet, tabii ki öyle."

Ama Ellie'nin en sevdiği yemeklerden biri olan Meksika yemeğiyle çatı katına çıktığımda onu şezlongda uzanmış, minicik bir bikiniyle, gözleri kapalı ve göbeği en seksi çıkıntısıyla bulduğumda, bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olacağını biliyorum. Çünkü Ellie'nin bu fazlasıyla yetişkin versiyonuna bakarken, aklım, kalbim ve sikim bana karşı birleşmiş ve onu her şekilde benim yapmamı istiyorlar.

"Hey," diyor Ellie, gözlerini ovuşturarak ve doğrulup oturarak. "Uyuyakalmış olmalıyım. Saat kaç?"

"Neredeyse beş. İşten erken çıktım ve akşam yemeği için Meksika yemeği aldım. Mutfakta."

Kollarını başının üzerine uzatıyor ve neredeyse küçük üçgenlerden dışarı taşacak olan göğüsleri dışarı doğru itiliyor. Bakışlarımı kaçırmaya çalışıyorum, ama gözlerim iki ip tarafından bir arada tutulan ve amını zar zor örten eşit derecede küçük üçgene takıldığında beni daha çok beceriyor. Saatlerce ziyafet çektiğim, tattığım, yaladığım, emdiğim, yuttuğum aynı amcık.

Hay sikeyim! Burada kalmasını önererek ne halt düşünüyordum? Önümüzdeki birkaç hafta boyunca evde çalışmam mı gerekiyordu? Ona bir otel odası tutmalı ve ona bakması için birine para vermeliydim.

"Hey, sen iyi misin?" Ellie kaşları endişeyle çatılmış bir halde soruyor.

"Evet," diye boğuluyorum, havluyu kapıp ona atıyorum. "Belki de havuz kenarında vakit geçireceksen hamile kıyafetlerine bakmalısın."

Başını yana çeviriyor. "Evet, muhtemelen. Ama bu hâlâ uyuyor ve burada bizden başka kimse yok." Havluyu etrafına sararak vücudunu örtüyor ve sonunda sert bir nefes alabiliyorum.

O, üzerimdeki etkisinden tamamen habersiz bir şekilde içeri girerken ben de arkasından takip ediyor, önümüzdeki birkaç haftayı nasıl atlatacağımı merak ediyorum. Ve sonra dank ediyor. Atlatmam gereken sadece birkaç hafta değil. Aylar, hayır, geç, *yıllar*. Ellie'nin hamile olması, hayatımızın geri kalanında bu bebek aracılığıyla bir şekilde birbirimize bağlı olacağımız anlamına geliyor. Ona bir daha asla sahip olamayacağımı bile bile onu her gün görmek zorunda kalacağım. "Bu çok lezzetli kokuyor," diyor poşeti açıp dramatik bir şekilde yemeğin kokusunu içine çekerken. Uzanıp üstteki kabi aldığı anda, kapağı çekip bir parmağını *queso*'ya daldırıyor ve sonra parmağını ağzına sokuyor. Parmağındaki sıvı peyniri emerken gözleri geriye doğru kayıyor ve bana onu defalarca boşaltırken çıkardığı sesleri hatırlatan erotik bir inilti yükseliyor

Tekrar.

Kahretsin, bunu yapamam. Bu lanet olası bir işkence. "Duş almam lazım," diye boğuluyorum odadan çıkıp en-suite banyoma giderken, orada bir tanesini ovmaya devam ediyorum.

Sadece sikimi yumrukladığımda Ellie'nin görüntüleri aklıma geliyordu; altımda kıvranıyor, daha fazlası için bana yalvarıyordu. Onu görememem önemli değil... Onu hissedebiliyordum, tadına bakabiliyordum, kokusunu alabiliyordum...

Duştayken onun görüntüsüyle boşalmayı reddederek şaftımı bırakıyorum ve başımı serin duvara yaslıyorum, ilk kez ne yaptığımı merak etmiyorum.

Mutfağa geri döndüğümde -bedenim rahatlamadığı için gergin- Ellie adanın barında oturmuş yemeğini yiyordu. Başını kaldırıp bakıyor, yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor ve dudaklarının kenarında küçük, emin olmayan bir gülümseme beliriyor. "Sana bir tabak hazırladım."

"Teşekkürler." Yanına oturdum ve telefonundan bir şeyler okuduğunu fark ettim. Küçükken elinde her zaman bir kitap olurdu. Kız kardeşi de aynı şekilde.

"İyi bir şeyler okuyor musun?" Quesadilla'mdan bir ısırık alırken sohbet etmeye çalışarak soruyorum.

"Görünüşe göre doğum yaptığımda sıçma ihtimalim var."

Bunu söylediğinde çiğnemenin ortasındaydım, bu yüzden sadece boğulmakla kalmadım, aynı zamanda yemeğim ağzımdan çıkıp tezgâhın her tarafına uçtu.

"Ne?" Yanlış duyduğuma emin olarak sordum.

Ellie bana iri gözlerle bakarak, "Öyle ," diye cevap veriyor. "Ne okuyorsun sen?"

"*Bebek Beklerken Sizi Neler Bekler.* Ne kadar çok şey bilirim o kadar iyi hazırlanırım diye düşündüm." Sözleri umursamazca geliyor ama içindeki tonu duyabiliyorum; korkuyor. Büyürken hiç annesi olmamış, anne rolünü üstlenen ablası Sienna dışında, ki bu da aynı şey değil. Sienna Ellie'ye bakmak zorunda büyüdüğü için anne olmak onun için doğaldı ama Ellie'nin kendinden başka kimseye bakma deneyimi yok ve bu konuda iyi olamayacağından endişeleniyor.

Eğilip yüzünü avuçluyorum ve bana için başını çeviriyorum. "Bu iş bizde, Kedicik. Bu bebek sevicecek, bakılacak ve hiçbir şey istemeyecek. O zaten seviliyor ve daha dünyaya bile gelmedi."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve ben başparmağımı hareket ettirerek kaçan bir tanesini siliyorum. "Teşekkür ederim," diyor usulca. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama-"

"Bu kadar yeter," diyorum ona, elimi yüzünden çekerek. Kötü bir seçim yapmış olabilir ama bunu kötü niyetle yapmadı. Yeniden hissetmek, biriyle yakınlaşmak için çaresizdi ve bana güveniyordu

Onu asla incitmeyeceğimi bilecek kadar. "Bana gittiğin için memnunum. Başka bir adam senin ipuçlarını anlamayabilirdi."

Kulüpte tanıştığımız andan itibaren ürkek olduğunu ve dikkatle ele alınması gerektiğini söyleyebilirim. Kendime bununla uğraşmak istemediğimi söyleyerek uzaklaşmaya çalıştım, bu yüzden çalışanlarımdan biri bana birinin benimle konuşmak istediğini söylediğinde, bunu bir işaret olarak kabul ettim. Ama sonra kader araya girdi ve dışarı çıkarken onunla karşılaştım. Ve ona ihtiyacım olduğunu biliyordum. Deneyimli olmadığını söyleyebilirdim ve o da yaşadığı küçük deneyimin iyi olmadığını doğruladı, ancak ona musallat olan şeytanların ne kadar derine indiğini bilmiyordum.

"Daha önce de böyle olmuştu," diye itiraf ediyor. "Başka erkeklerle birlikte olmayı denedim. Lisedeyken bir kez, sonra da üniversitede birkaç kez, ama her seferinde çıldırıyordum. Çok kaba, çok bencil oluyorlardı. Neye ihtiyacım olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum çünkü kendimden emin değildim. Sonra Rae güvendiğim birine ihtiyacım olduğunu söyledi ve aklıma gelen tek kişi sendin."

"Peki nasıldı?" Gerçekten bilmek istiyorum ama aynı zamanda merak da ediyorum, çünkü birlikte olduğu tek kişi benim - evet, ona tecavüz eden o pislikleri saymayı reddediyorum.

Ellie'nin yanakları pembenin açık bir tonuna bürünüyor ve hemen birlikte olduğumuz gece de bu renkte olup olmadıklarını merak ediyorum. "Şey, gecemizi karşılaştırabileceğim pek bir şey yok..." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Ama iyiydi... Gerçekten iyiydi aslında. Vibratörümü tamamen utandırdın. Bundan sonra kim gelirse gelsin yaşaması gereken çok şey olacak," diyor gülerek.

Ama ben katılmıyorum çünkü onun başka biriyle birlikte olma düşüncesi hiç de komik değil. Başka bir adamın onu çıplak görmesi fikri - ben bunu bile yapamamışken - ya da onu öpmek, yumuşak, kremsi tenini hissetmek ve sonra zevkle inlerken sıcaklığının içine kaymak, kanımın kaynamasına ve yumruklarımın sıkılmasına neden oluyor.

Siktir et, Ellie benim.

Ne yaptığımı düşünmeden parmaklarımı ensesine doluyor ve yüzünü kendime doğru çekerek ağızlarımızı birleştiriyorum. Dilim giriş istiyor ve o da açılarak bana erişim izni veriyor.

Elim yükseliyor, saçlarının arkasını kavırıyor ve öpüşmeyi derinleştiriyorum, açgözlülükle birbirimizin tadına bakarken dillerimiz birbirine dolaşiyor. Tadı baharatlı ve tamamen ona ait bir şeyin ipucu. Dilini emdiğimde ve ağızımın içinde inlediğinde, anında sertleşiyorum, öpücüğünden daha fazlası için çaresizim.

Onun her lanet parçasına ihtiyacım var. Tadına vardığım ve beni başka bir tat için aç bırakan kısımlarına. Hiç deneyimleyemediğim kısımlarına.

Her zaman. Lanet. Bölüm.

Onu adanın üzerine kaldırıyorum ve bacaklarını ayırıyorum, böylece aralarında durabiliyorum ve sonra havluyu vücudundan çekiyorum. Bir an için geri çekiliyorum, artık ışığa çıktığımız için onu içime çekmek istiyorum, üzerindeki her kıvrımı hatırlamaya ihtiyacım var.

Micah'nın uyarı niteliğindeki sözleri aklımın bir köşesinde dolaşıyor ama gözlerimiz birleştiği ve bana isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şeymişim gibi baktığı anda Micah'nın sözlerini kapıdan dışarı itiyor, o kaltağı çarparak kapatıyor ve kilitliyorum.

Bakışlarımızı ayırdığımızda yanaklarının kızardığını ve dudaklarının öpülmekten şiştiğini fark ediyorum. Parmaklarımla karıştırdığım saçları dağınıktı. Göğsü hızla kabarıyor ve meme uçları bikini üstünün ince kumaşından dışarı fırlıyor. Onu çekmeye devam etmek istiyorum ama susuzluktan ölüyorum ve gerçek bir tada ihtiyacım var.

"Üstünü çıkar," diyorum. Ellie hiç itiraz etmeden geriye uzanıp düğümleri çözdü, kumaş kucağına düştü ve tatlı göğüslerini ortaya çıkardı.

Hiç vakit kaybetmeden birini elime alıp yoğururken, dudaklarım diğerinin etrafını sarıyor. Başparmağım diğer tepesini okşamaya ve okşamaya devam ederken, meme ucunu yalayıp emerken zevk inlemeleri beni teşvik ediyor. Bana karşı kıvrana, bacakları belimin etrafında sıkılaşıp kadar durmuyorum ve sonra geliyor... sadece benim dokunuşumla geliyor. Micah'nın Sienna'nın hamileyken ne kadar hassas olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum ama lanet olsun, bu delilik.

"Aman Tanrım," diye inliyor Ellie, belli ki hızlı orgazmı karşısında benim kadar şok olmuş.
am.

"Bu iyi hissettirdi mi?" Göğüslerinin üzerinde ateşli öpücükler bırakarak soruyorum. Ona dokunmayı bırakmak istiyorum. Bunu yaptığım an, yaptıklarımın gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum.

"Evet," diye nefes alıyor.

"Güzel, çünkü yine boşalmak üzeresin."

Göğsünü hafifçe geriye itiyorum, böylece dirsekleri üzerinde geriye yaslanmak zorunda kalıyor ve bunu yaptığında, karnı dışarı doğru itiliyor ve şişliğini gösteriyor. Hamileliği hiçbir zaman çekici bulmadım, her zaman ağlayan bebekler ve özgürlüğümüzü kaybetmekle ilişkilendirdim, ama şişmiş karnını öperken elimde olmadan

ama duruşumu tekrar gözden geçireceğim. Bu kadın bebeğimi taşıyor, bu çılgın dünyaya girmeye hazır olana kadar onu koruyor ve besliyor. Ve bu seksi değilse, ne seksi bilmiyorum.

Denizinin üstüne bir öpücük konduruyorum ve Sienna'nın hamileliğinden bir şey hatırlıyorum. "Onu hissedebiliyor musun?" Ellie'ye bakarak soruyorum.

"Henüz değil. Yirmi hafta civarında okudum."

Bunu zihnime not ediyorum ve kalçalarının her iki yanını öperek keşiflerime devam ediyorum. Amını örten materyale ağzımı açarak bir öpücük kondurduğumda, dudaklarım onun uyarılmışlığından ıslanıyor. O kadar tahrik olmuş ki bikinisinin altını ıslatmış.

Çıkarttırmak yerine ipleri kendim çekiyorum ve öndeki üçgenin aşağı doğru inerek düzgünce kesilmiş amını ortaya çıkarmasını izliyorum.

"Ayaklarını tezgaha koy."

Dediğimi yapıyor ve dudakları hafifçe aralanıyor, uyarılmışlığı ışıktan parlıyor.

"Siktir, . Damlatıyorsun."

Sözlerim onu utandırmış olmalı çünkü bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum. "Açık tut," diye emrediyorum. "Bu amcığı yemek üzereyim ve işim bittiğinde lanet bir su birikintisinin içinde oturuyor olacaksın."

"Oh, Tanrım," diye inliyor, bronzlaşmış bacaklarını daha da açıyor ve bana yüzümü bacaklarının arasına sokup onu yiyebilmem için mükemmel bir açıklık sağlıyor.

Kolayca klitorisine odaklanabilir ve onu hızla doruğa çıkarabilirdim, ama bunun yerine ona ziyafet çekiyorum, sularını emiyorum, onu harekete geçirecek nokta hariç her yeri yalıyorum. İnliyor ve yalvarıyor, ama parmakları saçlarıma gömülüp onu boşaltmamı isteyene kadar sonunda ona arzuladığı şeyi veriyorum. Dilimin düz kısmını klitorisine yerleşene kadar ortasına doğru kaydırıyorum, dilimin üzerine boşalana kadar yavaş dairelerle masaj yapıyorum, suları aşağı kayıyor ve tahmin ettiğim gibi tezgahı kaplıyor.

Kafasının güzel olmasını beklemeden -çünkü hemen şimdi onun içinde olmalıyım- eşofmanlarımı indiriyorum, sonra onu kendime doğru çekiyorum, böylece kıcı tezgâhın üzerinde duruyor. Gözleri açılıyor, vücudu geriliyor ve geçmişini hatırlayarak yerimde duruyorum.

"Hey," diyorum, etkileyici yeşil gözlerinin bana bakmasını sağlayarak, "burada benimlesin. Çatı katımda, mutfak tezgâhımın üzerinde, sikimin üzerine üçüncü kez boşalana kadar sikilmek üzeresin."

Başını sallayarak onaylıyor, vücudu anında gevşiyor ve ben de bunu işaret kabul ederek sert şaftımı yavaşça deliğine sokuyorum. Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişken, eğilip onu usulca öpüyorum, sonra dudaklarına doğru mırıldanıyorum, "Kollarını ve bacaklarını etrafıma sar." Birlikte olduğumuz gece bunu hiç söylememişti ama üstte ve kontrolde olmayı tercih ettiğini söyleyebilirdim. Ve şimdi onun neler yaşadığını bildiğim için, bu mantıklı geliyor.

Vücutlarımız aynı hizaya geldiğinde, onu kaldırıp kanepeye taşıyorum ve aletim hala içindeyken üzerine oturuyorum. Bu pozisyon beni daha derine inmeye zorluyor ve Ellie zevkle iniyor.

"Bu iyi geldi mi?" İçindeki ben olduğumu ve yıllar önceki piçlerden biri olmadığımı pekiştirerek soruyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, "çok iyi." Şimdi tamamen rahatlamış durumda ve şüphelerimi doğruluyor. O şerefsizler ona tecavüz ettiğinde hiçbir kontrolü yoktu, ama bu şekilde üstteyken, tüm güç ondaymış gibi hissediyor ve bu benim için tamamen sorun değil.

"Hazır olduğunda hareket etmeni istiyorum," diyorum ona, kalçalarının kıvrımlarını nazikçe sıkarak. "Neyin iyi hissettirdiğini bul."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve birkaç saniye sonra hareket etmeye başlıyor. İşini yapmasına izin verirken, dikkatimi pembe meme uçlarına odaklıyorum, öne eğilip onları yalıyorum. Dudaklarım sertleşmiş tepenin etrafını sardığında ve ısırıldığında, duvarları geriliyor, bana yakın olduğunu söylüyor - ki bu iyi bir şey, çünkü onunla birlikte olduğumdan beri seks yapmadım, yani daha uzun süre dayanamayacağım.

"Ben... Ben yapamam," diye sızlanıyor, kalçaları yuvarlanıyor ve gıcırıyor. Bu işte yeniydi ve neyin iyi hissettirdiğini biliyordu ama oraya ulaşmak her zaman kolay değildi, özellikle de bu şekilde.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyorum, alttan devralıyorum ve onun tatlı noktasını . İnleyip durmamam için yalvardığında bulduğumu anlıyorum. Devam ediyorum, adımı haykırana kadar noktaya vuruyorum, duvarları bir mengene gibi horozumu boğuyor ve beni onunla birlikte kenara gönderiyor.

İkimiz de nefesimizi tuttuğumuzda ve o üzerimden kalkmaya çalıştığında - döllerimizin karışımı ondan dışarı, aletimden ve taşaklarımdan aşağı kayıyor -Az önce yaptığımız şey beni vurdu ve daha da kötüsü, bunun gerçekleşmesi için benimle kalması sadece birkaç saat sürdü.

"Ben gidip temizleneceğim," diyerek sesini yükseltiyor.

Ben bir şey , mermer zeminde ilerliyor ve koridorda kaybolup odasına gidiyor, kapının çarparak kapanma sesi arkasında yankılanıyor.

İyi olduğundan emin olmak için peşinden gitmeliyim ama olduğum yerde donup kaldım ve ilk kez ne halt ettiğimi merak etmiyorum.

Onu yedim.

Onu becerdim.

Ona üç lanet orgazm yaşattı.

Çok iyiydi. Hayır, siktir et... Harikaydı. Tıpkı onunla hatırladığım gibi. Bu sefer daha iyiydi çünkü onu görebiliyordum.

Bu yeterli değildi. Onu tekrar istiyorum. Bağımlıyım. Ve bu berbat çünkü bir daha olamaz.

Çünkü o yasak bölge.

Sikeyim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ELLIE

BİR AN, LINCOLN'ÜN GETİRDİĞİ MEKSIKA YEMEKLERİNİ MİDEYE İNDİRİYORDUM. ve bir sonraki adımda onun tarafından yutuluyordum. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum, ama sanırım nasıl olduğu gerçekten önemli değil. Oldu ve Elite'te birlikte geçirdiğimiz geceden bile daha muhteşemdi. Sadece onu hissetmek, tatmak ve koklamakla kalmadım, aynı zamanda açlıktan ölüyormuş gibi beni öpmesini, tüketmesini ve yutmasını izleyebildim ve açlığını doyurabilecek tek şey bendim.

Tüm gün mümkün olan en iyi şekilde rotadan tamamen çıktı. Uyandığımda sabahı dans ederek geçireceğimi, ardından bebeğimi göreceğim randevuma gideceğimi ve ardından Sienna ve ailesiyle akşam yemeği yiyeceğimi düşünmüştüm.

Ama bunun yerine, Lincoln sadece ortaya çıkıp bebeğimizin hayatının bir parçası olmak istediğini açıkça belirtmekle kalmadı, aynı zamanda benimle doktor randevuma gitti ve ardından doğum günüm için beni doğum günü pastasıyla birlikte öğle yemeğine götürdü. Öğleden sonrayı havuz kenarında uzanıp dinlenerek geçirdikten sonra doğum günümü Lincoln'ün tadına bakarak ve nefis quesadillalar yiyerek sonlandırdım.

Ama tabii ki kötü olmadan iyiye sahip olamazsınız, değil mi? Kendini dengelemek zorunda, bu yüzden oturma odasında tek başıma oturmuş televizyona bakıyorum. Lincoln ve ben orgazmdan çıktıktan sonra temizlendik ve adada yemek yedik. En azından çok garipleştirmedim, bunun yerine randevudan, bir sonraki randevunun ne zaman olduğundan, tansiyonumu kontrol edip etmediğimden bahsetti... Ama hızlıca yedi ve sonra

Oradan hızla uzaklaşmadan ve akşamın geri kalanında ofisine kapanmadan önce yapması gereken işler vardı.

Muhtemelen bu gecelik bu kadar yeter demeliyim ama uyursam uyanmaktan ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan korkuyorum. Onun yerine kanepede oturup akılsızca televizyon izliyorum ve Lincoln'ün çıkıp bana bunun ne anlama geldiğine dair bir işaret vermesini umuyorum. En azından bundan sonra nereye gideceğimi bilirim.

Elite'te takıldığımız gece, seks yaptıktan sonra Lincoln'ün işinin biteceğini düşünmüştüm ama onun yerine beni kollarına aldı ve bana sarıldı. Birbirimize bağlandık. Ve sanırım bunun tekrar olmasını umuyordum. Ama kendini kapatması beni her şeyi sorgulamaya itti: Bu bir hata mıydı? Olanlardan pişman mı? Seksten sonra insanların kendi yollarına gitmesi normal mi? Bunu fazla mı düşünüyorum?

Sienna'ya sormak istiyorum ama büyük bir kırmızı bayrak ortaya çıkacak ve aile dinamiklerimizi daha da garip hale getirmek isteyeceğim son şey.

Bir dizi diğerine karışıyor... Raelyn arayıp doğum günümü kutluyor ve ben ona olanları anlatmaktan kaçınıyorum. Başka bir program ve Sienna günümün geri kalanının nasıl geçtiğini öğrenmek için arıyor. Yine basit tutuyorum ve o da bana kızlar ve mide rahatsızlıkları hakkında bilgi veriyor. Micah evden çalışıyor ve hepsi çatı katında karantinaya alınıyor. London'ın doğum günü partisi hepsi sağlığına kavuşana kadar ertelendi.

Üçüncü şov sırasında uyuyakalıyorum ve beni odama taşıyıp yatağıma yatırırken viski ve Lincoln'e ait bir şeyin dumanlı kokusuyla uyanıyorum. Zaten pijamalarımı giydiğim için battaniyeyi açıyor ve üzerime örtüyor.

"İyi geceler, Kedicik," diye mırıldanıyor, uyuduğumu düşünerek eğilip alnımdan öperken.

"Bekle," diyorum, o gitmeden önce bileğine yapışıyorum. "I..." Bugünün ne anlama geldiğini sormak istiyorum, ama gözlerimi açtığımda yüz hatlarının şaşkınlık ve acının karışımı olduğunu görüyorum, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi, sorma cesaretimi kaybediyorum, cevabının ne olabileceğinden korkuyorum. Bunun ne anlama geldiğine dair bir etiket yapıştırmaya çalışırsam, bana vereceği etiketi beğenmeyeceğimden korkuyorum.

Bunun yerine, *cehalet mutluluktur* zihniyetiyle hareket ediyorum ve kaşlarını kaldırıp sessizce söylemem gereken şeye devam etmemi istediğinde yönümü değiştiriyorum. "Seni istiyorum," diyorum yüzüzce, dizlerimin üzerine oturuyorum, böylece neredeyse göz hizasına geliyoruz. Endişeyle yutkunuyor ve hafifçe irkiliyor, sonra birkaç saniye boyunca bana bakıyor, sanki

Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi anlamaya çalışıyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süre hareketsiz kaldığında, bana hayır diyeceğini varsayıyorum ve o zaman zaten sormaya korktuğum soruya cevabımı almış olacağım.

Ama bunun yerine, yüzümün yan tarafını kavrayıp ağzı yüzüme indiğinde beni şok ediyor. Daha önceki çılgınca öpüşmenin aksine, bu seferki yumuşak ve şehvetli. Önce üst dudağımı öpüyor, sonra alt dudağıma geçiyor ve öpücüğü derinleştirmeden önce onu ağzına alıyor. Dudakları dudaklarıma değerken, beni nazikçe sırtüstü yatırıyor ve bacaklarımı açıyor, böylece üzerimde duruyor, kolları beni koruyucu bir koza gibi sarıyor.

"Bunu yapmamalıyız," diye mırıldanıyor, sesi acı dolu, "ama seni istemekten vazgeçemiyorum." Yenilgiye uğramış ses tonuyla gözlerini kapatıyor ve buna bir son verip vermem gerektiğini düşünüyor. Ne de olsa bunu başlatan bendim.

Ama ben öyle ya da böyle karar veremedim, Lincoln dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırarak bizim için bir karar veriyor. Tadı viski ve biraz da Lincoln gibi ve keşke bunu bir şişeye koyup, aletiyle düşünmeyi bırakıp tüm bunlara bir son vereceği ve bana sadece birlikte geçirdiğimiz zamanların anısı zamana saklayabilseydim.

Üzgün olacağım ve bunu özleyeceğim - bu şekilde yakınlaştığımızda hissettiğim kimyayı ve bağı - ama aynı zamanda bana kendimden bir parçayı geri vermesine yardımcı olduğu için ona her zaman minnettar olacağım. Kin tutabilirdi ama tutmadı. Ve bana o gece Elite'te verdiğiinden daha fazlasını vermesini hiç beklemedim, bu yüzden bana her biraz daha fazlasını verdiğinde, bana verilen ekstra hediyenin tadını çıkarıyorum.

Dudakları dudaklarımda oyalanırken, sıcaklık bedenime yayılıyor. Sonra öpücüğü kesiyor ve dudaklarını çenemin kıvrımından kulağıma doğru götürüyor. "Vanilya benim yeni favori kokum," diye fısıldıyor ve sıcaklığın bir cehenneme dönüşmesine neden oluyor. "O geceden sonra aylarca bu kokunun hayalini kurdum... Fantezisini kurdum. Ama lanet olsun, Kitten, hakkını veremediler."

Burnunun ucunu boynumda gezdiriyor, kokumu içine çekiyor ve kısa bir süre içimdeki ateş kontrolden çıkıp kalbimi tutuşturmadan önce alevleri şimdi söndürsem mi diye düşünüyorum. Ama hayatın kısa ve öngörülemez olduğunu öğrendim ve yapabileceğimiz tek şey şu anı yaşamak çünkü yarın olmayabilir. Ben de öyle yapacağım, Lincoln'le anı yaşayacağım.

Yarın beni istemeyebilir. Uyanabilir ve yaptığımız her şeyden pişmanlık duyabilir. Bir adım geri atıp

Önümüzde birlikte ebeveynlik yapacağımız yıllar var. Ama bugün, Lincoln beni istiyor. Ve yıllarca arzulanan ama korkan biri için Lincoln ile yakınlaşmak, onun beni istemesi ve benim onu itmemem oldukça iyi hissettiriyor.

"Çıkar şunu," diye emrediyor, kalçalarının üzerine oturuyor ve yatarken giydiğim küçük atleti kaldırmama yardım ediyor. Sütyensiz olduğum için göğüslerim hemen ortaya çıkıyor ve Lincoln hiç vakit kaybetmeden birini eline alıp dudaklarını meme ucuma doluyor. Sertleşmiş tepeyi yalayıp emiyor ve ben zevkle inliyorum. Biriyle yakınlaşmanın ne kadar iyi olabileceğini hiç bilmiyordum. Bana tecavüz eden erkekler canımı yakmıştı ve daha sonra birlikte olmaya çalıştığım erkekler belli ki ne bir kadının vücudunu tanıyorlardı ne de bir kadından nasıl zevk alınacağını biliyorlardı. Lincoln'e kadar kendimi parçalanmış hissediyordum ama o yavaş yavaş beni bir araya getiriyor.

Lincoln'ün gövdemde gezinen dili beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve ben onun vücudumu öpüp yalamasına odaklanıyorum. Pamuklu şortumu ve külotumu çıkardığında, kalçalarımı hafifçe aralıyor ve göğsüme doğru kaldırıyor. Ne yaptığından emin değilim ama ona güvendiğim için, dili büzüşmüş deliğime inene ve o günden geriye dönüşler en güçlü, beklenmedik dalga gibi bana çarpıp beni geriye savurup tuzlu suda boğulmama neden olana kadar bunu sorgulamıyorum.

Kuvvet.

Acı.

Yırtılma.

Kan.

Çılgılık

atıyor.

Dilencilik.

Ağlıyor.

"Dur, lütfen!" Boğuluyorum, anılar beni öyle derinden vuruyor ki nefesimi kesiyorlar. Siyahlık görüş alanımı daraltıyor. Beyaz gürültü işitme duyumu tıkıyor. Ve sonra bir ışık düğmesi gibi her şey kapanıyor. Ve sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELLIE

"İŞTE " DIYOR LINCOLN, GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA VE ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Yatağımın başucunda oturuyor ve ben de kucağında yatıyorum. Aşağı bakıyorum ve giyinik olduğumu görüyorum ve sonra her şey aklıma geliyor. Olanlardan utanarak Lincoln'ün üstünden kalkmaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor.

"Dur," diyor nazikçe, beni kendine doğru daha sıkı tutuyor ve yüzümün yan tarafını avuçluyor. "Konuş benimle. Ne oldu?"

Geçmişe dönüşlerin beni tekrar vurmasından korkarak ona cevap vermekte tereddüt ediyorum ama çenemi çimdikleyip yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırdığında vücudum anında rahatlıyor. Bu Lincoln. Ona güvenebilirim. Henüz ondan korkmadığım için bunun asla olmayacağını beklemek aptalcaydı.

Konuşurken gözlerimi Lincoln'den ayırmıyorum, kendime burada onun yanında ve güvende olduğumu hatırlatmam gerekiyor. "Tecavüze uğradığımda, bunu yaptılar... her delikte. Ama en kötüsü *şu* delikte arkadan yapmalarıydı."

Lincoln'ün gözleri anlayışla kararır. "Şimdi değil, ama bir noktada bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bunu yapamam. Lütfen..."

"Bugün yaşananların bir daha yaşanmamasını sağlamanın tek yolu bu," diye açıklıyor ve söyledikleri mantıklı olsa da, yaptıklarını dile getirme düşüncesi midemi bulandırıyor. Olayın üzerinden yıllar geçmiş olması önemli değil. Bunu her düşündüğümde, sanki yeni olmuş gibi hissediyorum.

"Yaptığımız her şey harikaydı," diye fısıldıyorum. "Sadece bunu beklemiyordum. Ama bir dahaki sefere iyi olacağım."

"Kedicik..." Lincoln beni yatağa yatırıyor ve en rahatlatıcı battaniye gibi etrafımı sararak bacaklarımı kendi bacaklarına hapsediyor. Bir kolunu başımın altından geçiriyor ve diğer kolunu belimden geçirerek kalçama koyuyor. "Bana güvendiğin için benimle birlikte olmak istediğini söylemiştin, değil mi?"

Başımı salladım. "Sana herkesten daha çok güveniyorum."

"O halde olanlar konusunda bana güvenmeniz gerekiyor. Kulüp üyelerinin limitleriyle ilgili bir form doldurmalarının gerekmesinin nedeni bu. Yapman gereken bir şeydi. Neyse ki o gece yaptığım hiçbir şey seni tetiklemedi ama tetikleyebilirdi. Seni sistemde taramadan sana asla dokunmamalıydım, böylece sınırlarını bilebilirdim."

"Eğer bunu yapmış olsaydın, asla birlikte olamazdık," diye mırıldanıyorum. "Muhtemelen," diye itiraf ediyor, "ama Elite'in sahibi olmak, benim ve o gece yaptığım şey sorumsuzcaydı ve bir şeyler ciddi şekilde yanlış gidebilirdi."

"Neden beni taramadınız?" Merakla sordum.

"Sana çok bağlanmıştım. Kadınlardan payıma düşeni aldığım bir sır değil..." Onun bu itirafı karşısında suratımı astığımda Lincoln kıkırdadı. "Düşündüğün kadar çok değil."

"Kaç tane?"

"Çetele tutmuyorum ve sana vereceğim sayı ne olursa olsun bir fark yaratmayacak. Ama anlatmaya çalıştığım şey, başka kadınlarla birlikte olmuş olsam da sende farklı bir şeyler hissettiğim. Seni barda gördüğüm andan itibaren aramızdaki kimya alışılmışın dışındaydı ve sana verdiğim tepki beni o kadar şaşırttı ki tüm sağduyumu bir kenara ittim."

Lincoln'ün hissettiği bağı gizemli bir kadınla değil de *aramızda* olduğunu itiraf etmesiyle yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. O gece benim için çok şey ifade ediyordu ve onun için de bir şey ifade etmesi kalbimi ısıtıyor.

"İyi ki " diyorum ona dürüstçe. "Bunu söylememin yanlış olabileceğini biliyorum ama erkeklerle kaç kez yakınlaşmaya çalıştığımı tahmin bile edemezsin. Bunun asla gerçekleşmeyeceğinden korkuyordum."

"İşte bu yüzden ortağın olarak neler bilmem gerekiyor. Sadece senin için değil, kendim için de, böylece seni neyin tetikleyebileceği konusunda kafamda endişelenmek zorunda kalmam."

"Beni öyle biri olarak görmeni istemiyorum," diyorum gözlerimi kapatarak. "Bana bakışını seviyorum. Ve korkarım ne yaptıklarını öğrenirsen... *Bana ne yaptırdıklarını*, bana bakışın değişecek."

Lincoln yüzümün yan tarafını avuçlayarak, "Bir şeyi çok açıklığa kavuşturmama izin ver," diyor. Gözlerimi açıyorum ve bakışlarımız kilitleniyor. "O pisliklerin sana yapabileceği hiçbir şey seni daha az istememe neden olamaz. Sana baktığımda tek gördüğüm, başka hiçbir kadının yapamadığını yapan ve beni daha fazlasını istemeye iten güzel, seksi kadın." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve sonra aramızdaki bağı çok çabuk koparıyor. "Bir gün bana tüm olanları anlatacaksın ve söyleyeceğin hiçbir şey seni nasıl gördüğümle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecek, ama şimdilik bana sadece şunu söyle: Ne istiyorsun?"

"Sen," diyorum tereddüt etmeden.

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Peki benden ne istiyorsun?"

Kollarımı boynuna dolamadan ve yüzünü kendime doğru çekip onu içimdeki her şeyle öpmeden hemen önce ona "Her şey," diyorum.

Ben hafifçe geri çekilmeden önce dudaklarımız birkaç saniye boyunca birbirini okşuyor. "Onların kazanmasını istemiyorum," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Yaptıklarının beni tanımlamasını istemiyorum. Mümkün olan her şekilde seninle birlikte olmak istiyorum, yarattığımız her anının içimde yaktıklarının yerini almasını istiyorum."

Lincoln anlayışla başını sallıyor ve sonra ağzını tekrar benimkine dayıyor, beni vücudumda ve bacaklarımda tepesinde elektrik akımları gönderen bir tutkuyla öpüyor. Gömleğini başından çekmek için bağlantımızı koparıyorum ve o da aynısını bana yapıyor, şortumu ve külotumu da çıkarıyor.

Çıplak kaldığımda nazikçe üstüme çıkıyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Daha önce yaptığım şeyi yapacağım," diyor. "Gözlerini açık tutmanı ve bana bakmanı istiyorum ve eğer bununla başa çıkamazsan, bana söylemelisin. Tamam mı?"

"Tamam," diye nefes alıyorum, gerginlik ve heyecanın karışımı kalbimin aşırı hızlanmasına neden oluyor. Anal oyunun iyi hissettirebileceğini duymuştum, ama deneyimim acının ötesinde olduğu için öğrenmeyi hiç planlamamıştım. Şimdi, Lincoln'le birlikte, bunun ne kadar iyi olabileceğini görmek istiyorum. Şimdiye kadar yaptığımız her şey bana sadece en iyi zevk türünü getirdi ve hiç şüphem yok, bunu da iyi yapacak. Sadece onunla o anda kalabilmeyi ummak zorundayım.

"Bana odaklan," diyor, zaten kendi kafamın içinde kaybolduğumu fark ederek. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan vücudumu öpüyor ve sonra kalçalarımı . Geçen sefer yaptığı gibi popoma gitmek yerine

amıma odaklanıyor, ben ıslanana ve serbest bırakılmak için yalvarana kadar ona dikkat ediyor. Sonra, klitorisime masaj yaparken iki parmağını ekliyor ve ben en şaşırtıcı mutluluk bulutunun üzerinde uçuyorum.

Yüksekten aşağı inmeden, bacaklarım geri itiliyor, tıpkı geçen seferki gibi - sadece bunu yaparken gözlerim Lincoln'ünkilerde, bu yüzden geldiğini biliyorum, bu odada, bu yatakta, onunla birlikte kalmama izin veriyor.

Bakışları benimkinden hiç ayrılmadan çenesini eğiyor ve aşağıya damlayan suları yalama gösterisi yapıyor, dili kırımın dibinden süzülüyor ve amıma ulaştığında duruyor. İçgüdüsel olarak anüsümü sıkıyorum, bu yabancı bir his ama korkmuyorum.

Lincoln beni aşağıdan yukarıya doğru yalamaya devam ediyor, dili deliğimi okşuyor ve masaj yapıyor ve sonra klitorisime doğru ilerliyor. Dili her yükseldiğinde alt bedenimi aşağı doğru kaydırıyor ve dili indiğinde yukarı doğru kayarak bir ritim yaratıyor.

Yukarı. Kaydır. Yala. Em. Aşağı. Masaj yap. Tekrarla.

Yavaş yavaş, geçmişin yerini şimdiki zaman alır.

Acı. Zevk.

Çığlıklar. İnlemeler.

Korku. Güven.

" bu," diye mırıldanıyor. "Orgazmını hissedebiliyorum. Benim için gel, Kedicik." Başka bir kaydırma. Başka bir Yala. Bir emme daha. Ve vücudum patlıyor.

Orgazm o kadar güçlü ki, kalçalarım yataktan kalkıyor ve bacaklarım titriyor. Lincoln beni ayakta tutuyor ve sonunda nefesimi toplayıp doğrulduğumda geçmişime karşı bir savaş daha kazanmış gibi hissediyorum.

Temizlenmek için geri çekildiğimde, çarşafın üzerinde kocaman ıslak bir daire dikkatimi çekiyor. Oh, Tanrım. Ben mi...?

Lincoln sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "Bu idrar değil," diyor. "Bu senin iki kez gelmenden kaynaklanıyor." Bana bunu yaptırdığı için kendisiyle bariz bir şekilde mutlu olarak sırtıyor ve ben utanmayı reddediyorum.

"Duş almam gerek," diyorum ona, lekeden kaçınarak yataktan kayıyorum - bununla temizlendikten sonra ilgileneceğim.

Lincoln bana katılmak için harekete geçmeyince, elini elime alıp onu yataktan çekmeye çalışıyorum ama başını sallıyor, kıpırdamıyor. "Seni oturma odasında bulmadan önce duş aldım bile."

"İyi o zaman." Sertleşmiş olan kasıklarını tutuyorum. "Sadece seni kirletmem gerekecek, böylece benimle temizlenmeye daha meyilli olacaksın."

Ela gözleri açılıyor, henüz ona oral yapmadığım için hazırlıksız yakalanıyor. Gerçek şu ki, hiç kimseye kafa vermedim. Hiç istemedim.

"Ellie," diyor Lincoln usulca, beni doğru çekerek. O oturduğu ve ben ayakta olduğum için ona bakmak zorunda kalıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Eğer seninle duş almamı istiyorsan, bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

"Daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyorum. "Ama yapmak istiyorum, bu yüzden bana yardım etmen gerekecek çünkü nasıl sevdiğini tam olarak bildiğinden eminim."

Gözlerimde gerçeği arıyor ve gergin olmama rağmen gerçekten ciddi olduğumu görünce bir iç çekip başını sallıyor. "Tamam, ama eğer herhangi bir noktada-"

"Durup sana söyleyeceğim," diye bitiriyorum.

Lincoln arkasına yaslanır ve bacaklarını hafifçe açar. "Tamamen seninim," diyor gözlerinde muzip bir pırıltıyla. "Sadece ısırma ve iyi olacağız."

Ürktüğümde gözleri ince yarıklara dönüşüyor. "Konuş benimle."

"Tecavüze uğradığımda tekmelemeyi ve çığlık atmayı hiç bırakmadım. Bana yaptıklarını kabul etmeyi reddettim. Bir adam neredeyse boğazıma kadar soktu ve ağzımı sikmeye başladı, ama bana yaptıklarını kabul etmeyi reddettim, bu yüzden ısırdım ve kan aktı. Bana öyle sert bir tokat attı ki odanın diğer ucuna savruldu ama en azından ondan sonra başka kimse denemedi."

Lincoln'ün çenesi geriliyor ve başıma gelen her şeyi duymak istediğini söylemesine rağmen, hiçbir şey söylememem gerektiğinden endişeleniyorum.

"Güzel," diyor, sesi karanlık. "Eğer o pislikler hala hayatta olsalardı ölmek için yalvarana kadar işkence ettiler."

"Onların öldüğünü bilmek birçok geceyi atlatmamı sağladı." Ona doğru bir adım atıyorum ve uzanıp avucumu kalbine bastırıyorum. Vücudu bir sanat eseri gibi; biçimli, sıkı ve mükemmel bronzlukta. "Onları düşünmek istemiyorum. Unutmak istiyorum. İlerlemek ve en iyi hayatımı seninle yaşamak istiyorum" -hâlâ çıplak olduğum için diğer elimi karnımın kıvrımlarına bastırıyorum- "ve bebeğimizle. Kırık parçalarımın iyileşmesi için yıllarca mücadele ettim ve senin sayende sonunda iyileşiyorlar."

Elimi karın kaslarının sert çıkıntılarından aşağı kaydırıyorum ve mutlu izinin pantolonunun bel bandıyla buluştuğu yerde duruyorum. "Tıpkı senin beni tattığın gibi ben de seni tatmak istiyorum." Pantolonunu aşağı çekiyorum ve o da hafifçe kalkarak pantolonunu kaslı kalçalarından aşağı itmeme yardım ediyor. "Bana hissettirdiğin kadar iyi hissetmeni istiyorum." Bacaklarının arasına diz çöküyorum. "Başka bir korkunç anıyı iyi bir anıyla değiştirmek istiyorum."

Parmaklarımı şaftının etrafına sarıyorum, kadifemsi pürüzsüz cildi hissediyorum ve sonra hafifçe eğilip kafasına tereddütlü, açık ağızlı bir öpücük veriyorum.

Lincoln'den dudaklarıma çarpan alçak bir hırıltı titreştiğinde, tekrar yapıyorum, bu sefer dilimi ucundan kaydırıyorum, böylece onu tadabiliyorum, tuzlu sıvı tat tomurcuklarıma çarpıyor.

"Tanrım, Kedicik," diye inliyor Lincoln, "beni yavaşça öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Sözleri beni teşvik etti. Dudaklarımı ayırarak, ağzımı tüm uzunluğu boyunca kaydırıyorum, başı boğazımın arkasına çarpmadan hemen önce duruyorum ve sonra geri gelip tepesinde duruyorum. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda ve erimiş arzuyla dolu olduklarını gördüğümde, kendime güvenim artıyor ve onu tekrar ağzıma alıyorum, bu sefer dudaklarımı şaftının etrafına emiyorum.

Başımı sallayıp tükürüğümle sürtünme yaratırken "Evet amina koyayım" diye inliyor. Yüz hatlarındaki zevki görmek için başımı kaldırdığımda, Lincoln benimkilerle göz göze geliyor. "Çok iyi gidiyorsun... Mükemmel."

Övgüleri üzerine onu daha derine çekiyorum, daha sert emiyorum ve boşalacağı konusunda beni uyarana kadar durmuyorum. Ama uyarısını görmezden geliyorum, son damlasına kadar yutmak istiyorum.

Onu yalayıp temizledikten sonra beni yukarı çekiyor, böylece onun yanına sokuluyorum, başım göğsüne yaslanıyor. Birkaç dakika bu şekilde sessizce uzanıyoruz ve uyuyup uyumadığını merak etmeye başlıyorum, ama sonra uzanıp çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Ellie, ben..." diye başlıyor ve ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için nefesimi tutuyorum. Birkaç saniye boyunca düşüncesini tamamlamıyor ama gözlerindeki kargaşa midemin bulanmasına neden oluyor ve bunun bir daha olamayacağını söylememesi için dua ediyorum.

"Öyle mi?" Hemen soruyorum, meraktan neredeyse midem ekşiyor.

"Duş almalıyız." Sahte bir gülümseme takınıyor ve sonra yataktan kayarak banyoya doğru ilerliyor. Gerçekten ne söylemek istediğini merak ettiğim ama sormaya korktuğum için peşinden gitmediğimde arkasına bakıyor. "Hadi, pis kız. Seni temizlemem gerek." Bana şakacı bir göz kırptıyor ve kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum çünkü kalbim söylemek üzere olduğu şeyi kaldıramayabilir.

Cehalet mutluluktur, değil mi?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LINCOLN

LEZZETLİ KIVRIMLAR.

Vanilya kokusu.

Hafifçe ayrılmış dolgun dudaklar.

Yumuşak horlama.

Uyurken onu izlemeden duramıyorum. Dün hiç yaşanmamalıydı. Eliza Bardot alınmaya müsait değil, en azından benim tarafımdan. Bunu biliyordum, ama bu onu oturma odamdaki lanet olası kanepede, sonra misafir odamda ve tekrar duşta almamı engellemedi.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca gizemli kadınımı düşündüm ve dürüst olmak gerekirse, belki de aramızdaki bağlantıyı sadece hayal ettiğimi düşündüm. Onu bulduğumda ve onunla tekrar birlikte olduğumda, bunu tipik bir tek gecelik ilişkiden daha fazlası haline getirdiğimi fark edecektim - birçok kez yaptığım ve asla iki kez düşünmediğim bir şey.

Yine de yanılmışım. O geceye dair hatıralarım aramızdaki kimyanın hakkını vermiyordu. Daha derin, daha güçlü ve tamamen mahvolmuş durumdayım çünkü Ellie'yle o çizgiyi kaç kez aşmış olursam olayım, Micah'ya baldızının bana her zaman yasak bölge olarak kalacağına dair söz vermiştim.

Ellie keskin bir nefes alıyor ve sonra hafifçe sırt üstü dönerek bir iç çekiyor.

Bakışlarımı, giydiği küçük atletin gizlediği, meme uçları kumaşın arasından fırlayan diri göğüslerinden aşağı kaydırıyorum ve şişmiş karnında.

Bebeğime hamile. Dün kalp atışlarını duyduk ki bu gerçeküstü bir şeydi. Micah'ın Sienna'nın hamilelikleri hakkında konuşmasını dinledim ama

Ultrasonu kendim deneyimlemek, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Ellie'nin gözleri fal taşı gibi açılırken elim karnına gidiyor ve avucumu hafifçe bebeğin yumrularına yaslıyorum. Bakışları elimin durduğu yere inmeden önce birkaç kez göz kırpmıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, geri çekilerek. "Seni uyandırmak istememiştim." "Uykum hafiftir," diye mırıldanıyor hıçkır hıçkır.

Birbirimize birkaç saniye bakıyoruz ve söylemek çok şey var ama duygularım yüzünden kafam karıştı ve nereden başlayacağımı bile bilemiyorum. Benim yaşadığım dünyada, bir şey istediğinde, onun peşinden gidersin. Babam Micah'ı ve beni çok çalışmamız için yetiştirdi ve ben Micah'tan biraz daha kaygısız olsam da, yine de istediğim hayatı yaratmak için her gün kıcımları yırtıyorum.

Yine de, işte buradayım, duyduğum, bebeğimi taşıyan, dokunma mesafesinde olan bir kadınla yatakta yatıyorum ve ona sahip olmayı ne kadar istesem de yapamayacağımı biliyorum. Dün gece, ne kadar harika olursa olsun, asla yaşanmamalıydı ve bu yataktan çıktığımızda, bunun bir daha yaşanmamasını sağlamam gerekiyor. Ve bunu Ellie'nin tam olarak anlamasına ihtiyacım var. Ama önce, içgüdülerime yenik düştüğüm için özür dilemeliyim. Açıkça daha iyisini bildiğim halde sorumlu davranmadığım için beni affetmesi için yalvarmalıyım. O genç, hamile ve savunmasız ve ben bundan faydalandım.

"Ne düşünüyorsun?" Ellie yaklaşıp yüzümün yan tarafını avuçlayarak soruyor. Dokunuşu irkilmeme neden oluyor ve dudaklarının köşesi kaşlarını çatarak karşılık veriyor.

"Yapmam gereken çok iş var," diye cevap veriyorum.

Anlayışla başını sallıyor ve geri çekiliyor. "Muhtemelen stüdyoya gitmeliyim..." Sözleri yarım kalıyor ve başını sallayarak iç geçiriyor. "Kahretsin, ağırdan almam gerekiyordu, değil mi?" Mizahsızca gülüyor. "Sanırım stüdyo yok... Sienna da karantinada, yani ne onu ne de yeğenlerimi görebiliyorum." Her geçen saniye daha da sinirlenerek suratını asıyor. "Sanırım duş alıp internette kalacak bir yer aramaya başlayacağım." Omuz silkiyor ve yataktan kayıyor, beni burada yatarken bırakıyor, bütün gece sevişmekten ve uyurken ona sarılmamdan, yaşamak için bir yer aramaya nasıl gittiğimizi merak ediyorum.

Doğru ya. Buraya nasıl geldiğimizi biliyorum: Ben... Çünkü ben sahip olmamam gereken bir kadına aşık olan bir piçim.

"BABA OLACAKLAR GÜNÜN KUTLU OLSUN." ELLIE BANA KARE BİR KUTU UZATTI. gümüş kağıda hediye paketi yapılmış. Birkaç saniye boyunca kutuya baktım, neden bahsettiğini merak ediyordum, ta ki aklıma gelene kadar - bugün Babalar Günü. Ve ben bir baba adayıyım. Sonra kendimi bok gibi hissettim çünkü Anneler Günü'nde Ellie'nin anne adayı olduğunu kabul etmemiştim. Kendimi savunmam gerekirse, hamile olduğunu yeni öğrenmiştim ve böyle şeyleri düşünecek zihniyette değildim. Anneme ve Sienna'ya Anneler Günü'nü kutladım - Micah hatırlattıktan sonra - ve diğer herkesten kaçtım, kendi kafamın içinde kayboldum.

Hediyeyi ondan aldım ve paketini açtım. İçinde siyah bir kitap var. Açtığımda, altında tarihleri yazılı olan birkaç sonogram fotoğrafı buluyorum. Geri kalan sayfalar boş.

"Bu bir bebek defteri," diyor Ellie. "Kadınların daha şirin olanları var ama siyahın daha çok senin tarzın olduğunu düşündüm. Bebek büyüdükçe ve oğlumuz doğduktan sonra daha fazlasını ekleyebilirsin. London'ı beklerken Micah'ya da bir tane almıştım, işyerinde masasının üzerinde duruyor. Senin de hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Oğlumuz.

Ellie ve benim bir oğlumuz olacak.

"Bu harika," diyorum ona, eğilip yanağından öperken, bir yandan da Ellie'ye karşı serbest kalmakla tehdit eden duygularıyla savaşmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

Ellie ile yatakta uyandığımdan ve kendime güvenli bir mesafeyi korumam gerektiğini hatırlattığımdan beri zor birkaç gün geçirdim. Evinizde yaşayan ve daha derin bir düzeyde ilgi duyduğunuz bir kadından kaçınmak, bir erkeğin kısıtlamasını başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde test eder. Duşta kaç kez mastürbasyon yaptığımı sayamıyorum bile. Muhtemelen temiz olma konusunda bir çeşit OKB'm olduğunu düşünüyordur.

"Rica ederim," diyor küçük bir gülümsemeyle, sabah çayını hazırlamak için mutfığa gitmeden önce. Her gün çay ve kahvaltıyla başlıyor, ardından yogaya ve duşa geçiyor. Oradan sonra gününü televizyonda sörf yaparak, havuz kenarında uzanarak ve okuyarak geçiriyor - Ellie'den kaçmak dikkatimi vermeyi bıraktığım anlamına gelmiyor.

"NASIL GIDIYOR?" MICAH SORUYOR.

İncelediğim planlara bir göz atıyorum ve telefona bakarak iç geçiriyorum. "Gidiyor..." Eğer gitmek, kahverengi saçlı, yeşil gözlü bir kadını aklımdan çıkaramadığım için lanet olası şeyi beş kez okumak anlamına geliyorsa. Onunla yaşamak oldukça dikkat dağıtıcı olmaya başladı, özellikle de zamanımın çoğunu sahip olmak isteyip de olamadığım şeylerin hayalini kurarak geçirdiğim için.

"Çocuklar ve Sienna nihayet yüzde yüz iyileşti, bu yüzden Pazar günü Londra'nın partisini yapmayı planlıyoruz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ellie nasıl? Sienna biraz sessiz olduğunu söyledi. Onunla yüz yüze görüşemediği için görüntülü sohbet etmeye çalışmış ama pek konuşkan değilmiş."

Muhtemelen onu pazar gününe kadar yedi şekilde becerdiğim, geceyi onun yatağında geçirdiğim ve sonra onu ittiğim içindir. Ve "Yemek siparişi veriyorum." gibi gerekli sorular dışında. "Bir şey ister misin?" ya da "Tansiyonun nasıl?" Ondan vebadan kaçır gibi kaçırıyordum. O da bunu fark etti, ne zaman karşılaşsak bana ters ters bakıyor.

"Ağırdan alıyor," diyorum ona dürüstçe. "Eminim Sienna onu şahsen gördüğünde bu yeniden bağlantı kurmalarına yardımcı olacaktır."

"Evet, umarım öyledir. En azından artık Ellie buraya geri taşınabilir ve senin alanından çık."

"Evet," diye gönülsüzce kabul ediyorum, Ellie'nin artık benim çatım altında uyumayacağı düşüncesi midemi sıkıştırıyor. Her gün her saniye istediğim bir kadınla yaşamak benim için bir test oldu ama üstesinden geliyorum ve bebek doğduğunda birlikte ebeveynlik yapmamızı istiyorum. Kendi evine çıkmaktan bahsetti ama ben onun yerine benimle yaşamayı düşünceğini umuyordum.

Midem gurulduyor ve bana sabahdan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor. "Dinle, bir şeyler atıştırıp otel ve kumarhane için plan revizyonlarını mimara göndermem gerekiyor. Londra'nın doğum günü için takvim davetiyesini mesaj at ki unutmayayım."

Telefonu kapattık ve ben açlıktan ölmek üzereyken buzdolabında yiyecek bir şeyler olduğunu umarak ofisimden çıktım. Dün akşam İtalyan yemeği sipariş etmişim ve buzdolabında tavuk fettucine kaldığından oldukça eminim... Ancak ofisimden dışarı çıktığımda dar taytlar giymiş ve göğüsleri neredeyse üstünden taşıyacak kadar küçük bir spor sütyeni takmış Ellie'yi gördüğümde aniden acıktığım tek şey o oluyor.

Minderinin üzerinde, dört ayak üzerinde. Yüzü tavana dönük ve gözleri kapalı. Sırtı kavisli ve yuvarlak poposu havaya kalkmış durumda. Çevresel seste çalan müzikle, bir izleyicisi olduğunun farkında değil ve gerinirken nefes alıp verişini izlerken tek düşüncem, arkasında dizlerimin üzerine çökmenin, pantolonunu bacaklarından aşağı yırtmanın ve arkadan amını ve kıcını yemenin ne kadar kolay olacağı.

Aletim, açıkça aynı sayfada, heyecanla şişmeye başlıyor ve eğer buradan cehennemden çıkmazsam, tekrar pişman olacağım bir şey biliyorum.

Ama ben ayaklarımı hareket ettiremeden -biraz daha saklanmak için ofisime mi döneceğim yoksa ön kapıdan kaçacak mıyım bilmiyorum- Ellie'nin yüzü yana dönerken alçalıyor, gözleri açılıyor ve benimkilerle birleşiyor. Ve bir gün geriye dönüp baktığımda, bunu tamamen mahvolduğumu anladığım an olarak hatırlayacağım çünkü bu kadınla birlikte olma ihtiyacım, ondan uzak durarak doğru şeyi yapma yeteneğimden daha ağır basıyor.

"Saklandığın yerden çıkman ne güzel," diyor, esneme hareketini bitirip ayağa kalkarken. Boynunda ve göğsünde parlayan ter, göğüslerinin kabarıklığına doğru iniyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıp etindeki tuzlu sıvıyı yalamamak için her şeyimi vermem gerekiyor. Tüm banka hesabım üzerine bahse girerim ki ter ve vanilyanın mükemmel karışımı gibi kokuyor.

"Acıktım."

Birkaç saniye bana bakıyor, yüz ifadesi bir şey söylemek ister gibi, ama bunun yerine sadece başını sallıyor ve uzaklaşıyor, giderken kıcı sallanıyor. Koridorda gözden kaybolana ve kapısı arkasından kapanana kadar büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum.

Ve sonra bakmaya devam ediyorum çünkü koşulların farklı olmasını dilemekten kendimi alamıyorum, böylece onu benim yapabilirdim.

Kendime yiyecek bir şeyler hazırlamak için kendimi mutfığa gitmeye zorladıktan sonra, Ellie'nin odasından yüksek bir çığlık geldiğinde bazı artıkları ısıtmanın ortasındaydım. Yaptığım işi bıraktım ve kapıyı çalmadan içeri daldım. Tek düşüncem Ellie'ye ulaşmam gerektiği idi. Ona ya da bebeğe bir şey olmuş olabilir. Ya ayağı kaydıysa?

Ama odasına girdiğimde, o da aynı anda banyodan fırlıyor ve çarpışıyoruz; ıslak, çıplak vücudu kollarıma doğru koşuyor ve tüm önümü ıslatıyor.

"Sen iyi misin?" Boğulurcasına konuşuyorum, damlayan ıslak bedeninin bana doğru bastırmasına değil de ona odaklanmaya çalışıyorum.

"Orada kocaman bir örümcek var, kafam kadar.
Ve bebekleri olduğuna eminim."

"Ne?"

"Bir örümcek! Lincoln, git öldür onu!" Temasımızı kesiyor ve beni banyo kapısına doğru itiyor. "Git, lütfen!"

Kahkahalarımı bastırarak dediğini yapıyorum ve o arkamdan gelirken banyoya giriyorum. Duşun köşesindeki örümceği hemen fark ediyorum ve tuvalet kağıdını top haline getirip parçalayarak tuvalete atıyorum ve sifonu çekiyorum.

Gittiği anda Ellie rahat bir nefes aldı. Sonra, panik anında dışarı çıplak çıktığını aniden fark etmiş gibi, önce kendine sonra da bana bakıyor, yanakları kızarmış ve gözleri büyümüş.

Elinden geldiğince göğüslerini ve amını kapatmaya çalışıyor ama artık çok geç. Onu çoktan gördüm. Ve eğer onu istemiyorsam lanet olsun. Hâlâ sırlıslık ve tek düşünebildiğim dilimle onu santim santim kurutmak.

Beynim kaçmamı söylüyor ama diğer her parçam kalmam için yalvarıyor. Hangi yöne gideceğimden emin değilim, ta ki Ellie alt dudağını ağzına götürürken kapüşonlu zümrüt gözleri üst bedenime yapışan ıslak gömleğimi tarayana kadar. Kararımı verdim.

Fikrimi değiştirmek için kendime zaman tanımadan aramızdaki boşluğu dolduruyorum ama fazla uzağa gitmeme gerek yok çünkü Ellie de aynısını yapıyor ve benimle yarı yolda buluşuyor. Vücutlarımız ve ağızlarımız çarpışıyor ve onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum, ayrılmış kalçalarının arasına giriyorum, onu bu banyoda yutmaya hazırım.

Ve sonra kapı zili çatı katında çalıyor. *Hay sikeyim.*

"Gidip şunu alsam iyi olacak," diye mırıldanıyorum, geri adım atıyorum ve yasak olması gereken ama yine de neredeyse tekrar becerdiğim kadınla göz teması kurmayı reddediyorum.

Onun cevap vermesini beklemeden banyodan çıkıp doğruca kapıya yöneldim ve nasıl görünebileceğimi düşünmeden kapıyı açtım.

Geriye baktığımda, bunu düşünmeliydim çünkü kapı açıldığında, diğer tarafta duran Michael ve Donna Alexander'dan başkası değildi, ailem.

"Neden sırlıslıksın?" Babam etrafımda dolanarak soruyor.

"Kızarmış görünüyorsun tatlım," diyor annem, avucunu yanağıma bastırarak. "Kızların kaptığı şu böcekten mi kaptın?"

"Ne? Hayır, ben iyiyim," diyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Koridora bakıp Ellie'nin ben onlara ondan bahsedinceye kadar odasında kalması için dua ediyorum. Çünkü şişmiş karnına bir kez bakarlarsa aileden gördükleri kadını hamile bıraktığımı anlayacaklar.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Annemin kaşlarını çatmasına neden olacak şekilde pat diye söyledim. "Birkaç hafta daha eve gelmeyeceğinizi sanıyordum."

"Londra'daki partiye yetişmek için eve uçmaya karar ," diyor annem kanepeye otururken. "Bu sabah bindik."

"Ve doğruca buraya mı geldin?"

"Tuhaf davranıyorsun," diyor babam. "Annen endişeli." "Ben-"

Bir patlama ve ardından bir "Kahretsin! Ow, ow, ow!" Hiç düşünmeden doğruca Ellie'nin odasına koştum, onun -ya da bebeğin- yaralandığından endişelendim.

"Neyin var?" Onu yatakta otururken bulduğumda soruyorum, yüzü acı içinde ve neyse ki giyinik. Eliyle yan tarafını tutuyor ve gözlerinde yaşlar var.

"Ayağım takıldı ve yan tarafımı şifonyerin köşesine çarptım." Önünde diz çöküp üstünü kaldırıyorum ve yan tarafında zaten morarmış olan bölgeyi ortaya çıkarıyorum.

"Hastaneye gidelim mi?" diye sordum.

"Hayır, sadece çok kötü acıyor."

"Ellie, burada ne işin var?" diye soruyor annem.

Şoktan ikimiz de aynı anda ayağa kalktık ve gömleğini yukarı kaldırdığım için yuvarlak karnı hala görünüyordu.

"Aman Tanrım!" Annemin nefesi kesildi. "Hamile misin?"

Babam odaya giriyor, annemin yanında, bakışları Ellie'den bana doğru kayıyor. "Oğlum, sakın söyleme..."

"Bu yüzden mi bu kadar garip davranıyorsun?" Annem dedi. "Ellie seninle mi kalıyor?"

Lanet olsun.

Babamın yüzündeki ifade bana parçaları birleştirdiğini söylüyor. Annem... Pek değil.

"Lincoln," diye bağıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ne?" Annem şaşkınlıkla bizden babama bakıyor. "Ne soruyorsun, Michael?"

"Ellie'nin bebeğinin babası olup olmadığımı soruyor ve cevabım evet."

Annemin gözleri kocaman oldu. "Oh," nefes alıyor, bakışları benimle yerinde donmuş bir şekilde duran ve bu tren enkazını izleyen Ellie arasında gidip geliyor

sohbet doruğa ulaştı. "Peki, siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu bir kazaydı."

Annemin gözleri yuvalarından fırlıyor, babamınkiler ince yarıklara dönüşüyor ve Ellie başını eğerek benim gördüğüm kaşlarını daha o saklayamadan gizliyor.

"Anlamıyorum," diyor annem. "Ellie'yle öylesine mi yattın? Birlikte olabileceğin onca kadın varken..." Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimizi sanıyordum."

"Karmaşık bir durum," diyorum aileme, bunun yeterli bir açıklama olmadığını bilsem de Ellie'yi otobüsün altına atmak istemiyorum ve gerçekten... Yalan söylemiyorum. Karışık bir durum.

"Donna," diye araya girdi Ellie. "Bu Lincoln'ün hatası değildi." "Ellie," diye uyarıyorum, başımı sallayarak.

"Hayır, sana öyle bakmalarına izin vermeyeceğim," diyor. "Bu benim hatam." Koruyucu bir elini karnının üzerine koyuyor. "Elite'e gittim ve Sevgililer Günü'nde Lincoln'ü aradım. Ben olduğumu bilmiyordu çünkü maskeli balo partisi için maske takmıştım. Geceyi birlikte geçirdik ama öncesinde doğum kontrolü hakkında düşünmeyi ihmal ettim. Hamile kalmayı planlamamıştım ama sorumsuzluğum yüzünden hamileyim. Lincoln değil."

Gözyaşlarını burnundan çekiyor. "Lincoln bu bebekle hiçbir şey yapmak istemeseydi onu suçlamazdım. Bunu o istemedi. Ama siz onu doğru yetiştirdiniz, o da bebeğin hayatının bir parçası olmayı kabul etti. Çok üzgünüm," diyor gözyaşlarını silerek. "Ailen bana ve kız kardeşime karşı çok iyiydi ve ben her şeyi berbat ettim. Ama lütfen Lincoln'ü suçlamayın. Hepsi benim suçum."

"Bu ikimizin de suçu," diyorum, tüm suçu onun üstlenmesine izin vermeyi reddederek. "Ellie'nin kim olduğunu bilmiyor olabilirdim ama kulüpte onunla seks yapmaya tamamen hazırdım. Ve korunmamak da benim suçumdu."

"Peki, şimdi ne olacak?" Babam soruyor.

"Şimdi, Kasım ayında doğacak oğlumuz için hazırlanmaya başlayarak her günü teker teker ele alıyoruz."

"Oğlun mu?" Annem soruyor. "Küçük bir mu olacak?"

Ellie başını sallıyor, yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Onu ultrasonda gördük. Çok tatlı bir ayıcığa benziyor." Sonra, sanki ailem üzgün olduğu için mutlu olmaması gerektiğini unutmuş gibi, yüz hatlarını düzeltiyor. "Gerçekten çok üzgünüm," diyor aileme. "Nasıl bir karmaşa yarattığımı biliyorum."

"Ah, tatlım." Annem Ellie'yi kollarının arasına aldı. "Her şey yoluna girecek. Her şeyin bir nedeni olduğuna inananlardanım." Annemin gözleri

ve usulca gülümseyerek bana sessizce artık üzgün olmadığını söylüyor. Omuzlarım rahatlayarak çöküyor. ne getireceğini bilmiyorum ama bildiğim tek şey ailemize yanınızda ihtiyacımız olacağı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ELLIE

"AMAN TANRIM. O ÇOK DEĞERLİ." SIENNA SONOGRAMIN ÜZERİNE CIVILDIYOR Sadece bir annenin siyah beyaz grenli bir fotoğrafa bakarken yapabileceği şekilde.

"Sakızlı ayıya benziyor, değil mi?"

Görüntüye dikkatle bakıyor ve sonra bir kahkaha atıyor. "Kesinlikle öyle." Resmi adaya bırakıyor ve bana bakıyor. "Sen nasılsın?"

Bugün Cuma ve ben haftayı Lincoln'de geçirdim çünkü yüksek tansiyonum nedeniyle bana göz kulak olabilmesi için onunla kalmam konusunda ısrar etti - ki tansiyonum daha iyi durumda. Buzdolabının dolu olduğundan emin olsa da ve birkaç kez birlikte yemek yesek de benden uzak duruyor.

"Ben iyiyim." Omuz silkiyorum. "Yaşayacak bir yer bulmam lazım." İçimi çektim ve Sienna hissettiğim huzursuzluğu anlayarak başını yana çevirdi.

"Belli ki bir ev alabilecek paranız var, sorun ne?"

"Burada olmak geçmişte bırakmak istediğim eski anıları canlandırıyor," diye itiraf ediyorum. "Tek bir olayın hayatımın tüm akışını değiştirmemesi gerektiğini biliyorum, özellikle de olaya karışan insanların hepsi ölmüşken, ama bu kasabanın lekeli olduğunu hissetmekten alamıyorum. En azından Kaliforniya'da inkâr ederek yaşayabiliyordum. Burada o kadar da değil."

Sienna anlayışla başını sallıyor. "Birkaç yıl boyunca, deponun olduğu yerden arabayla geçmeyi reddettim. Orası bir alışveriş merkezine dönüştürüldü ama ne zaman oradan geçsem tek gördüğüm o gün oluyor."

"Eleazar'ı görmeye hiç gitmemeliydim."

"Bizi korumaya çalışıyordun," diyor elini benimkinin üzerine koyarak. "Kaçacaktık ve ben Micah'yı geride bırakmak zorunda kalacaktım ve senin tek istediğin bunun olmasını engellemekti. Biz her zaman birbirimizin arkasını kolladık, El. Micah'ya ve bana benden önce inandın ve o deli psikopat kadının ne yapacağını bilmen mümkün değildi. Hiçbirimiz seni suçlamıyoruz. Sen olmasaydın, sahip olduğum aileye sahip olamazdım."

Kendimi suçluyorum... Ve her zaman da suçlayacağım. Ama tartışmak anlamsız. Sienna benim içimdeki iyiliği görüyor.

"Londra'daki parti için her şey hazır mı?" Pazar günü kapalı su parkında gerçekleşecek ve Lincoln ile aynı çevrede olmak zorunda olmama rağmen, iyi su kaydıraklarından aşağı inemesem bile günü yeğenlerimle suda geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

"Evet. Çok heyecanlı."

Odadan bir bip sesi geliyor ve bir saniye sonra ön kapı açılıyor ve Micah ile Lincoln iş konuşarak içeri giriyorlar.

Micah, Sienna ve benim mutfakta oturduğumuzu görünce, "İşte benim güzel karım," diyor. Sienna'nın yanağını avuçlayıp ona uygunsuz sayılabilecek bir öpücük veriyor ve ben de ilk defa kız kardeşim gibi sevmeyi ve ona hayran olmayı dilemekten kendimi alamıyorum.

Onları yalnız bırakmak için başımı çeviriyorum ve gözlerim köşede duran, bakışlarında sıcaklık ve şehvet karışımıyla bana bakan Lincoln'e takılıyor.

Eve döndüğümünden ve bebeğine hamile olduğumu öğrendiğinden beri bir sıcak bir soğuk davranıyor. Önce haftalarca beni görmezden geldi. Sonra doğum günümde benimle doktora gitmek ve beni öğle yemeğine çıkarmak gibi tatlı bir tavırdan, beni tezgâha, kanepeye ve tekrar duşa götürmeye başladı. Ertesi sabah yine soğuktu, belli ki bir gece önce aramızda geçenlerden pişman olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, bunun olmasına izin vermesine çok şaşırmıştım. Ama Sienna'nın bana anlattığına göre, ben olduğumu bilmediği zamanlarda gizemli kadını *Liz*'den çok etkilenmiş. Sevgililer Günü, doğum günü gecem ve geçen gün banyoda beni neredeyse tezgâhın üzerine çıkarması arasında, Lincoln'ün beni istediği açık, ama ondan çok daha genç olduğum için beni istemiyor ve bunun geçmemesi gereken kesin bir çizgi olduğuna inanıyor.

Ve hamile kalarak bu garip durumu yaratan ben olduğum için, dayanacak bir ayağım yokmuş gibi hissediyorum. Ama aynı zamanda, onun paspası olmaya da niyetim yok.

İşte bu yüzden kendi evimi bulmam gerekiyor, böylece ayartma ortadan kalkacak ve birlikte ebeveynlik yapmaya odaklanabileceğiz çünkü en önemli şey bu - karnımdaki küçük sakızlı ayının iki sevgi dolu ebeveyne ve benim sahip olduğumdan daha iyi bir hayata sahip olmasını sağlamaya kararlıyım.

Sienna kıkırdarak, "Micah, dur," diyor. "Ellie'yle kahve içiyorum. Git imparatorluğunu yönet."

Micah kıkırdar. "Seni doğruca yatağa götürmeyi tercih ederim."

"Ah, çok sevimsiz." Sienna başını sallıyor. "Git de kız kıza vakit geçirelim."

"Aslında," diyorum, ayağa kalkıp boğazımı temizleyerek. "Zaten gitmem gerekiyor." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bugün ev aramaya başlıyorum." Aslında planlanmış bir randevum ya da tutulmuş bir emlakçım yok, ama bana satılık birkaç yer gösterecek birini bulmak ne kadar zor olabilir ki?

Sienna suratını asıyor ama itiraz etmiyor. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?

Gidebilirim." "Hayır, böyle iyiyim. Ama hoşuma giden bir şey bulursam, söz veriyorum

önce onay."

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Micah'ya garip bir şekilde gülümsüyorum ve kardeşiyle seks yapıp hamile kaldığımdan beri aramızın asla eskisi gibi olmayacağından nefret ediyorum.

Lincoln'e ikinci bir bakış atmadan dışarı çıktım. Ama o Micah'la kalmak yerine beni takip etti ve koridordan geçerek kendi evine döndü.

İçeri girdiğimizde "Burada kalabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi. "Birlikte bir bebeğimiz olacak..."

"Ve farklı evlerde birlikte ebeveynlik yapabiliriz," diye bitiriyorum. "Kızlar hastayken burada kalmama izin verdiğin ve bana göz kulak olmak için evden çalışmayı ayarladığın için minnettarım ama tansiyonum düzeliyor. Bir ev bulmam biraz zaman alacak, umarım doktor o zamana kadar bana izin verir ve ben de bebek gelmeden önce yeni evime taşınıp yerleşebilirim."

Lincoln başını sallıyor, ama çatık kaşları ve büzülmüş dudakları söylediklerime katılmadığını gösteriyor, ben de ona anlayacağı şekilde açıklıyorum.

"Linc, uzun süre birlikte yaşamak asla işe yaramaz. Bir gün sen ya da ben biriyle çıkmak isteyeceğiz, sonra ne olacak? Onları buraya mı getireceğiz? Karşımızdakini seks yaptığımız konusunda uyarmak için kapı koluna bir toka mı takacağız? Yıllarca bir erkekle cinsel yakınlık kurma korkusuyla yaşadım ve şimdi bunun ne kadar iyi hissettirebileceğini deneyimlediğim için bunu istiyorum."

"Hamileyken mi?" Lincoln gözlerimi devirmemi sağlayarak klip çekti.

"Tabii ki hamileyken değil. Ama doğum yaptıktan sonra Anne olup da birileriyle çıkmaya devam edememem için hiçbir neden yok. Oğlumun hayatına girebilecek iyi olduğuna emin olana kadar hiçbir erkeği oğlumun yanına yaklaştırmaya niyetim yok ama gencim ve..." Endişeyle yutkunuyorum. "Micah ve Sienna'nın sahip olduğu şeyi istiyorum. Aşık olmak istiyorum. Ayaklarımı yerden kesecek ve beni sevmeyi hak ettiğim şekilde sevecek bir adamla tanışmak istiyorum. Ve burada kalırsam bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum."

Lincoln iç çeker. "Sen her zaman romantik biriydin."

"Benimki gibi bir dünyada büyüdüğünüzde, sahip olduğunuz tek şey daha iyi bir şey umududur. Bu yüzden gençken sana tutundum. Çok fazla kötülükle dolu bir dünyada sen iyiydin. Ama ben senin faydalandım ve bunun için her zaman üzgün olacağım."

"Sana zaten söyledim-"

"Biliyorum, biliyorum." Hafifçe gülüyorum. "Beni affediyorsun. Ama bundan daha fazlası var. Hiçbir zaman annem gibi olmak istemedim ama işte buradayım, tek gecelik bir ilişkiden hamileyim."

Karnımı ovuyorum, bebeğimin de benim ona duyduğum sevgiyi hissetmesini umuyorum. "Onun sahip olmadığı paraya sahibim ve bu konuda bu kadar iyi olduğun için ona iki sevgi dolu ebeveyn vereceğiz. Ama bir gün biriyle tanışmak istiyorum. Evin sevgi ve mutlulukla dolmasını istiyorum. Filmlerde gördüğümüz mükemmel Noeller ve aile yemekleri gibi şeyler istiyorum. Sienna buna sahip olmayı hiç hayal etmedi ama işte en iyi hayatını yaşıyor ve ben de bunu istiyorum. Ama buna seninle sahip olamam. Bu yüzden şimdi taşınmayı ve kendim ve bebeğim için istediğim hayatı yaratmak için çalışmaya başlamayı tercih ederim."

"Bebeğimiz," diye araya giriyor.

"Bebeğimiz," diye kabul ediyorum. "En azından önümüzdeki on sekiz yıl boyunca birlikte büyüteceğimiz bir bebek."

Lincoln başıyla onaylıyor.

"Düşünüyordum da..." Ona içimi dökerken aklımdan geçen bu düşünceden nefret ederek kalın bir şekilde yutkunuyorum, ama eğer

Bu ebeveynlik olayını birlikte atlatma şansımız varsa, bu muhtemelen olması gereken bir şey. "Bence arkadaş olmayı kabul etmeliyiz."

"Biz her zaman arkadaştık," diyor Lincoln, yüz hatlarında şaşkınlık okunuyor.

"Eh." Başımı yana eğiyorum ve omzumu silkiyorum. "Sanırım daha çok 'ben senin yürüdüğün zemine tapıyordum, sen de benim ergenlikteki tek taraflı karasevdamla uğraşıyordun' türünden bir ilişkiydi, ama buna arkadaşlık diyemem."

Lincoln kıkırdar ve başını sallar. "İnanın bana, son olaylarda bu sevdaya fazlasıyla karşılık verildi."

"Ama sadece ben olduğumu bilmediğin için," diyorum, hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Ee, arkadaşlar?"

Lincoln bu fikre pek sıcak bakmıyor ve içimden bir ses bunun nedeninin hala karasevdasının devam etmesi ve daha fazlasını istemesi mi, yoksa benimle arkadaş olmak mı olduğunu sormak istiyor. Ama aslında bir önemi yok çünkü ne olursa olsun, Lincoln benimle bir gelecek görmüyor ve ikimiz de hayatlarımızı birlikte geçirmek istediğimiz kişiyi bulmayı hak ediyoruz."

"Arkadaşlar," diyor sonunda.

"Güzel." Bir gün gerçek olacağını umduğum bir gülümsemeyi yapıştırıyorum. "Şimdi ev aramaya başlamam gerekiyor. Bana şans dile, *dostum*." Ve şakacı bir göz kırpmayla, bir emlakçı bulmak için odamda kayboluyorum.

"BİR YER BULABILDINIZ MI?" SIENNA SORUYOR, BİZ

Su parkındaki havuzda yüzmek. İçeride olduğu için mükemmel seksen derecede tutuyorlar. İkimiz de sırt üstü yüzüyoruz, ellerimizde bakire bir daiquiri ile rahatlıyoruz.

"Bu hafta birkaç yeri görmek için randevum var." İçkimden bir yudum alıyorum ve kardeşi ve babasıyla sohbet eden Lincoln'e bakıyorum. Her zamanki işadamı kıyafetlerinin aksine, bugün kalçalarına kadar inen bir şort giymiş ve tişört giymemiş.

"Lincoln seninle birlikte yaşamak istediğini söyledi."

"Evet ama sağlıklı düşünemiyor. Birbirimizle aynı odada bile zar zor bulunabiliyoruz..." Sienna ayağa kalkmak için çabalayıp içkisi suya düşerken hatamı çok geç fark ederek ağzımı kapatıyorum.

"Ne yaptın?" diye tıslıyor, bakışları benimle Lincoln arasında gidip geliyor. "Hiçbir şey," diye boğuk bir ses çıkardım, ben de ayağa kalktım. "Hiçbir şey." Tekrar ediyorum.

"El, seni duydum," diye fısıldıyor. "Lütfen bana yalan söyleme."

"I-" Kaşlarını çatarak yalan söylemem için beni cesaretlendiriyor, ben de vites değiştiriyorum. "Sana yalan söylemek istediğimden değil," diyorum, duymadıklarından emin olmak için çocuklara bakarak. "Ama Micah senin kocan ve sen sır tutmazsın."

"Sen benim kız kardeşimsin," diyor. "Ne söylersen söyle, kalacak."

"Seni o duruma sokmak istemiyorum."

"Söylemiyorsun. Micah'ya her şeyi anlatmıyorum. Tehlikede falan olmadığın sürece bana anlattığın her şeyi ona anlatmam. Sen benim sadece kız kardeşim değil, aynı zamanda en iyi arkadaşımsın ve son birkaç yıldır seni çok özledim. Benimle konuşabilmeni istiyorum. Bana her şeyi anlatabileceğine güvenmeni istiyorum. Lütfen, artık sır yok." Yüzündeki acı beni yenilgiye uğrattı.

"Peki, tamam. Siz karantinadayken, Lincoln ve ben..." Boğazımı temizledim. "Seks yaptık."

Gözleri kocaman açıldı. "Ne yani? Birlikte misiniz?"

"Hayır, mesele de bu. Kafasında benim yasak bölge olduğuma dair bir düşünce var, bu yüzden daha sonra pişman oldu ve benden uzak durmaya başladı."

"Micah yüzünden," diyor kaşlarını çatarak. "Lincoln'e senin çok genç olduğunu ve seninle birlikte olamayacağını söyledi Sen de oradaydın."

"Evet, biliyorum ama bu Micah'nın sözünün kanun olması gerektiği anlamına gelmez." "Hayır, ama sen ondan birkaç yaş daha gençsin."

İnsanların yaşını bu kadar ciddiye almasından nefret ederek gözlerimi deviriyorum. "Yaş sadece bir sayıdır," diye belirtiyorum. "Ama bunun bir önemi yok çünkü Lincoln belli ki Micah ile aynı fikirde. Ve onun sürekli bir sıcak bir soğuk saçmalıklarından sonra, sonunda canıma tak etti ve eğer birlikte ebeveynlik yapmak istiyorsak arkadaş olmamız gerektiğini söyledim. Dolayısıyla yaşayacak bir yer bulmam gerekiyor."

Lincoln'e bakıyorum ve onu bana bakarken buluyorum, gözlerini bikinili vücudumda gezdirirken bakışları arzuyla yanıyor. Hamileliklerini gizleyen bazı kadınların aksine ben karnımı seviyorum ve onu sergilemekte bir sakınca görmüyorum.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Sienna. "Gözleriyle seni resmen soyuyor."

Çünkü o haklı ve bana olan bariz şehvetini daha iyi saklamadığı için Lincoln'ün suçu, inkar etme zahmetine girmiyorum. "İşte bu yüzden taşınmam gerekiyor. Beni yasak bölge olarak görüyor olabilir ama aleti aynı fikirde değil."

BÖLÜM YIRMI BİR

ELLIE

"AÇLIKTAN ÖLÜYORUM. YOL ÜSTÜNDEKİ MEKSİKA LOKANTASINA UĞRAMA ŞANSIMIZ VAR MI? Eve giderken mi? Ya da suşi dükkanına. Mmm...Ya da Thai."

Lincoln sürücü tarafından kıkırdıyor. Su parkı biraz uzakta olduğu için ortak araba kullandık çünkü henüz kendi aracımı alma şansım olmadı. Sienna gibi bir tür anne arabası almak zorunda kalacağımı bildiğim için bunu erteliyorum. Benim sadece bir bebeğim olacağı ve onun üçüncüsünü doğurmak üzere olduğu için belki annelik gibi değil. "Hangisi?"

"Ha?"

"Hangi yer?" diye soruyor Lincoln. "Meksika mı, suşi mi, Tayland mı?" "Ah, doğru. Üçü de mi?"

Kirpiklerimi şakacı bir şekilde kırıpıyorum ve o da başını sallıyor.

"Peki, tamam. Meksika...Hayır, Tayland...Hayır, suşi. Aslında! Kesinlikle ne yapmalıyız biliyor musun?"

Onun da bana katılmasını bekliyorum ve beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Ne yapmalıyız?"

"Akşam yemeği için dondurma al!"

Lincoln bir kahkaha attı. "Partide daha yeni pasta ve dondurma yedik."

Ona *ne olmuş yani* der gibi baktığımda kıkırdadı. "Dondurma, o zaman."

Dondurma banana split'e dönüşüyor ve en iyisini yapmak için ihtiyacımız olan her şeyi aldıktan sonra eve gidiyoruz.

Ben dükkânı hazırlarken Lincoln adada oturuyor ve konuşuyoruz, her şey olup beri pek yapmadığımız bir şey. Tabii ki,

Birkaç kez seviştik ama gerçek bir sohbetimiz olmadı.

"Bebek doğduktan sonra ne yapmak istediğinizi düşündünüz mü?" soruyor.

"Çalışmak ya da evde kalmak gibi mi?" Muzları kesip kaselelere yerleştiriyorum.

"Evet."

"Bir süre onunla evde kalmak istiyorum." Seçeneklerimi tartmak, üzerinde çok düşündüğüm bir şeydi. Ama sonuçta kararım tek bir şeye bağlıydı. "Hayatımın çoğunu evde yalnız geçirdim," diyorum ona dondurma kaplarını açıp kaşıklarken. "Bebeğim için bunu istemiyorum. Sahip olduğum paraya sahip olmasaydım, çalışmam gerekli olsaydı, bu bir şey olurdu, ama evde olmayı karşılayabildiğim için, onun için orada olmak istiyorum. Ve eğer stüdyoya gitmeyi seçersem, onu her zaman yanımda götürebilirim."

Kafamı kaldırdığımda Lincoln'un usulca gülümsediğini görüyorum. "Eğer paran olmasaydı, evde kalmanı sağlardım."

"Annen evde oturan bir anne olduğu için mi?" Sanırım, bir bakıma hala öyle. Yoksa evde oturan bir eş mi? Hayatında bir gün bile çalışmadı ve bundan memnun görünüyor. Bir anne ve eş olarak hayatını seviyor.

"Hayır, çalışmak isteseydin bu kararını da desteklerdim. Ama bana asıl istediğinin çocuğumuzla evde kalmak olduğunu söylüyorsun ve ne pahasına olursa olsun, senin ve oğlumuzun istediğiniz ve ihtiyaç duyduğunuz her şeye sahip olmanızı sağlayacağım."

Sözleri boğazımın düğümlenmesine neden oluyor ve dondurmayı göz temasından kaçınmak için bir bahane olarak kullanarak başka tarafa bakıyorum. Yüksek sesle burnumu çektim, Lincoln sorunun ne olduğunu soruyor.

"Bu bebeği seninle doğuracağım için çok mutluyum. Bir sürü kötü adamın etrafında büyüdüm ve sen ve Micah'la tanışana kadar hepsinin böyle olduğunu düşündüm." Gözyaşlarımı burnumdan çekiyorum. "Siz nadir bulunan bir tursünüz."

Lincoln anlayışla başını sallıyor ama neyse ki konuyu değiştirerek bunu geçiriyor. "Demek evde kalmayı planlıyorsun. Stüdyo ne olacak?"

"Oh, bu iş sayılmaz," diyorum çikolata şurubunu üstüne dökerken. "Oğlumuz orada kuzenleri ve teyzesiyle birlikte büyüyecek." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ve eğer ona nasıl dans edileceğini öğretmeyi planladığım için bana bok atmayı düşünüyorsan..."

Lincoln teslim olmak için ellerini kaldırır. "Hiç aklımdan geçmedi. Oğlumuzun futbol oynamak, dans etmek ya da satranç kulübüne katılmak istemesi umurumda değil. Sağlıklı ve mutlu olduğu sürece ne yaptığı umurumda değil."

"Güzel, o zaman aynı ." krem şantiyi sıkıyorum ve kasesini ona verip yanına oturuyorum.

İkimiz de bir ısırik alıyoruz, birlikte inliyoruz, bu da ikimizi de güldürüyor.

"Şimdi sıra zorlu tartışmada," diyor bana bakarak. "Bebek isimleri."

"Ugh." Yemeğimden bir ısırik daha alıyorum. "Oraya gitmeden önce biraz daha şekere ihtiyacım olacak."

Lincoln gülüyor. İkimiz de bir ısırik daha alıyoruz. Ve akşamımızı böyle geçiriyoruz. Konuşarak ve dondurma yiyerek. Bu yaptığımız en normal şey ve bana gençliğimi, aramızdaki şeylerin basit olduğu zamanları hatırlatıyor. Aramızdaki yaş farkına rağmen arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum. Ve her şeyden çok bunu özlüyorum. Lincoln her zaman konuşabileceğim biriydi ve umudum bir gün buna geri dönebilmemiz.

"GÜNAYDIN, UYKUCU."

Ayaklarımı sürüyerek mutfığa giriyorum ve bar taburesine oturuyorum. "Sanırım akşamdan kalmayım."

Lincoln güler. "Bundan şüphem yok. Sana üçüncü kassenin çok fazla olduğunu söylemiştim ama dinlemedin."

"Evet, evet. İhtiyacım var-" Ben cümlemi tamamlayamadan Lincoln önüme bir tabak yumurta, kızarmış ekmek, pastırma ve meyveyle birlikte bir fincan kahve koydu.

"Yarım kafeinsiz," diye açıklıyor, sabah kahveme ihtiyacım olduğunu ve onu sevdiğimi biliyorum, ama hamile olduğum için artık onu sadece yarım kafeinle alıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum önümdeki yiyecek ve içeceklerin görüntüsü ve kokusu karşısında. "Sen gelmiş geçmiş en iyi babasın."

Lincoln bir kakhaha attı. "Oğlumuz için hangi ismi istediğimi söylediğimde bunu hatırla."

"Hayır," diyorum kulaklarımı kapatarak. Çiftlerin en büyük tartışmalarının bebeklerinin ismi konusunda olduğunu okudum ve çocuğunuza ne isim vereceğiniz çok önemli olduğu için bunu istemiyorum. Örneğin benim adımla ele alalım-

Eliza, psikopat biyolojik babamın adı. Ya da ebeveynlerinin aşık olduğu ve yeminlerini yenilediği yerlerin isimlerini taşıyan London ve Brooklyn. Çocuğumuza isim vermek gerçekten büyük bir mesele olduğu için, Lincoln mükemmel isme sahip olduğunu düşünse de henüz bunu tartışmaya hazır değilim. Ben bir ruh hali okuyucusuyum, bir ruh hali dansçısıyım, bir ruh hali karar vericisiyim. Eğer doğru ruh halinde değilsem, bu isim meselesi her iki tarafa da gidebilir.

"İyi," diyor kuru bir sesle. "Yemeğini ye. Bu arada" -sırıttıyor- "şu mangoyu görüyor musun?" Tabağımdaki önceden kesilmiş meyveye doğru başını sallıyor. "Bir araya getirildiğinde bebeğimizin boyu kadar oluyor."

Ona bakıyorum, sonra bir kahkaha atıyorum. "Bunu nereden öğrendiğini bilmek bile istemiyorum."

"Araştırdım. Görünüşe göre, bebek boyutlarını meyve ya da sebzelerle karşılaştıran hamilelik büyüme çizelgeleri var. Meyve tablosuna göre, gelecek hafta bir muz büyüklüğünde olacak."

Ona bakıyorum, bebeğimizle ilgili bir şeyler araştırmasından garip bir şekilde etkileniyorum ve insanların onları yiyeceklerle karşılaştırmamasından biraz rahatsız oluyorum.

"Bu bilgi için teşekkürler. Karpuz büyüklüğüne geldiğinde bana haber ver. En sevdiğim meyvedir."

"Bir süre daha olmayacak," diyor omuz silkerek. "Karpuz oyunun sonu. O boyuta geldiğinde ortaya çıkmaya hazır olacak." Birden aklına bir şey gelmiş gibi gözleri komik bir şekilde açılıyor.

"Sorun nedir?" Lezzetli pastırmamdan bir ısırık alarak soruyorum. "Hiçbir şey... Sadece..." Boğazını temizliyor. "Nasıl olur da bir Bir kadının deliğinden karpuz büyüklüğünde bir bebek çıkar mı? Yani, bazı kadınların gevşek olduğunu biliyorum... Ama mesela seni ele alalım. Bir limondan daha büyük olamazsın. İkinize de büyük zarar vermeden bir karpuzun bir limonun içine nasıl sığıdığını anlamıyorum."

Bunu söylediğinde kahvemi içmenin ortasındaydım, bu yüzden içeceğim ağzımdan fırlayıp her yere saçıldı.

"Aman Tanrım, Lincoln! Görsel için teşekkürler," diye sırıyorum ve ağzımı silmek için bir peçete kapıyorum. "Delik bebeği yerleştirmek için genişler. Bazen yırtılma olur ve dikiş atılması gerekir ama çoğunlukla kadının vücudu bebek için esneyerek açılır."

Lincoln bana biraz şaşkınlık biraz da travmayla bakıyor ve ben de doğum yaparken onu alt tarafıma yaklaştırmamaya dikkat ediyorum.

"Bugün için bir planın var mı?" diye soruyor birkaç sessiz dakikadan sonra. Gözlerimi deviriyorum. "Dinlenmem gerektiğini biliyorsun."

"Doğru," diye kabul ediyor. "Bu yüzden sana bunu aldım."

Adanın öbür ucuna bir kâğıt itiyor, ben de alıp okuyorum. "Hamilelik spa günü mü?" diye sordum. "Ne için?"

"Rahatlaman için." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Bunu gecikmiş bir Anneler Günü hediyesi olarak düşün."

"Buradaki spayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun." Teknik olarak, Lincoln ve Micah otelin sahibi oldukları için spa da onların, ama uzun zaman önce öğrendim ki, otelin sahibi olmanız herkes gibi sizin de ödeme yapmak zorunda olmadığınız anlamına gelmiyor. Ama maliyet bir yana, Lincoln'ün bu davranışı çok düşünceliydi.

"Evet," diye kabul ediyor. "Hem senin hem de kız kardeşin için rezervasyon yaptırdım, böylece de bir kız günü geçirmeyeli uzun zaman olduğunu düşünürsek, bir kız günü geçirebilirsiniz. Sienna zaten biliyor ve heyecanlı. Yaz boyunca okulda olmadıkları için bugün Brooklyn ve London'la annem ilgilenecek." "Teşekkür !" Ayağa kalkıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tekrar oturuyorum. yemeye devam edeceğim çünkü açlıktan ölüyorum. Belki de tüm bu arkadaşlık olayı o kadar da kötü değildir.

"EN SON NE ZAMAN BU KADAR UZUN SAATLER GEÇİRDİĞİMİ HATIRLAMİYORUM. Şımartıldık," diyor Sienna birkaç saat sonra spadan çıkarken, ikimiz de gördüğümüz muameleden dolayı bulutların üzerindeydik. Sadece manikür, pedikür, yüz bakımı ve hamilelik masajı yaptırmakla kalmadık, aynı zamanda saçlarımızı kestirdik ve boyattık. Kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum.

"Aynen. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Yine de, sakın hissetmeme rağmen biraz kestirmem garip değil mi?"

Sienna gülüyor. "Bebek yüzünden. İçinizdeki her şeyi emiyorlar: güzellik, enerji, cinsel dürtü. Uyuyabilirim ve bebek doğduğunda uyanabilirim."

Başımı sallayarak onaylıyorum, ona güzelliği ve enerjiyi derin bir seviyede hissettiğimi söyleme zahmetine girmiyorum, ama cinsel dürtü... Eh, bu tamamen başka bir hikaye. Belki de cinsel olarak daha yeni aktif olduğum içindir, ama her zaman bunu arzuluyorum. Neredeyse beş aylık hamile olduğumdan ve Lincoln bir seçenek olmadığından, yakın zamanda satın aldığım pille çalışan oyuncağa başvurmak zorunda kalıyorum.

Katımıza çıktığımızda Sienna bana sarılıyor, harika bir gün geçirdiğini söylüyor ve sonra yollarımızı ayırıyoruz. Sienna'yı çok sevmeyebilirim.

Tesoro'ya geri dönmek, ama kız kardeşimle yeniden yakın olmak hoşuma gidiyor ve her şeyin açıkta olması çok iyi hissettiriyor.

Kapıdan içeri girer girmez Meksika yemeklerinin kokusunu alıyorum ve midem beklentiyle gurulduyor.

"Mükemmel zamanlama," diyor Lincoln, bana en sevdiklerimle dolu bir tabak uzatırken. "Acıkmışsındır diye düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün." Bar taburesine oturdum ve yemeye başladım. "Tanrım, bu çok güzel. Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Bana iki kez teşekkür edecek kadar iyi misin?" diyor gülerek yanıma otururken.

"Kendim ve bebeğim için sana teşekkür ediyorum. İnan bana, o da en az benim kadar mutlu."

Lincoln kıkırdıyor ve elini uzatıp yumruğumu okşuyor. "Bu doğru mu ufaklık? Meksika'yı annen kadar seviyor musun?"

Onun bebekle konuşması, bana anne demesi ve karnıma dokunması beni bu kadar etkilememeli ama kalbimin göğüs kafesine çarpmasına, karnımın sıkışmasına ve bacaklarımın arasının zonklamasına engel olamıyorum. İçin hamilelik hormonlarını suçluyorum çünkü aynı anda hem duygulara boğulup hem de tahrik olmanın normal olmasına imkan yok.

Evet, hemen taşınmalıyım çünkü Lincoln'le yaşamaya daha fazla nasıl dayanacağımı bilemiyorum.

"PASLANMAZ ÇELİK ALETLER, MERMER ZEMİNLER..." FRANCO'NUN

Bütün öğleden sonra bana yer gösteren emlakçı, artık dikkatimi vermediğimi fark etti; bunun yerine Tesoro şehir merkezinin manzarasına odaklanmıştı.

-Saçmalamayla bırakıp yanıma geldi. "Senin de aradığın bu değil mi?"

Başımı iki yana sallıyorum ve kollarımı karnıma doluyorum. Franco bana birkaç güzel, pahalı, lüks yer gösterdi ama hiçbirisi evim gibi hissettirmiyor. Yine de evin nasıl hissettirmesi gerektiğinden emin değilim. Hayatım boyunca tek bir *gerçek* evim oldu, o da Sienna ve Micah ile yaşadığım zamandı. Orada kendimi güvende ve rahat hissediyordum. Dış dünyada ne ters giderse gitsin, bir kere

onların çatısı altında, onların dört duvarı arasında iyi olurdum. Bebeğimin de böyle hissetmesini istiyorum. Ama bugün gördüğüm evlerin hiçbiri bana aynı hissi vermiyor. Ben hissetmezsem bebeğim nasıl hissedecek?

"Sen değilsin," diye başlıyorum ve Franco bir kahkaha atıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Beni terk etmeye hazırlanan eski kız arkadaşım gibi konuşuyorsun."

Ne dediğimi düşünüyorum ve kafama dank edince ben de gülüyorum. "Demek istediğim bu değildi. Sadece aklımda belli bir yer var... Hayır, daha çok belli bir *hissi* arıyorum ve bu evlerin hiçbiri henüz evim gibi hissettirmedi."

Franco bana bakıyor ve usulca gülümsüyor. "O yeri bulabiliriz. Tesoro'da varsa, bulabiliriz. Neden ofisime dönüp yeniden toplanmıyoruz? Gördüğümüz yerlerde neleri beğenip neleri beğenmediğinizi gözden geçirip oradan devam edebiliriz?"

"Ya da" diyorum, karnım homurdanarak itiraz ettiğinde, "bunu akşam yemeğinde yapabiliriz çünkü çok açım. Bebeğim de aynı fikirde."

Franco kıkırdar. "Bunu yapabiliriz."

BÖLÜM YIRMI İKİ

LINCOLN

"SELAM, RITA. BRODY FIELDS'LA OTELİ GÖRÜŞMEK İÇİN BULUŞACAĞIM.

kumarhane yatırım teklifi ve ben ayrıldım-" Alexander Enterprises'ın sahip olduğu birçok restorandan biri olan Catch 52'nin girişine en yakın kabinde oturan Ellie'ye gözlerim takılınca sözlerim yarıda kesiliyor. Başını kahkahalarla arkaya atmış, eliyle karnını kapatıyor; sanki ona bir şey olacağından endişeleniyormuş ve içgüdüsel olarak onu korumak istiyormuş gibi farkında olmadan sık sık yaptığı bir şey. Nefes kesici görünüyor ve ona sahip olamayacağımı bilmek beni öldürüyor. Her gün ona bakmak zorundayım ama dokunamıyorum.

Buluşmadan önce bir merhaba diyeyim diye düşünerek masasına doğru bir adım atıyorum - dostça yapılacak şey bu, değil mi? Onu güldüren kişi. Bir adam.

"Bay Alexander," diyor Rita, neden cümlenin ortasında konuşmayı kestiğime şaşırmış bir halde.

"Seni sonra ararım." Aramayı sonlandır tuşuna basıyorum ve Ellie ile adamın etraflarındaki herkesten habersiz, kendi küçük dünyalarında kaybolmuş gibi konuşup gülüşmelerini izliyorum. Adamın sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum ama Ellie'nin gözleri mutluluktan parlıyor, bu onda nadiren gördüğüm bir şey ve bende bir şeyi yumruklama isteği uyandırıyor - tercihen . Çünkü onu mutlu eden kişi o olmamalıydı. Ben olmalıyım. Ama Ellie yasak bölge olduğu için olamaz. *Kahretsin, bu kelimelerden çok sıkıldım.*

Ve sonra aklıma geldi: Biriyle randevusu var.

Bunu sadece beni kıskandırmak için yaptığını, dikkatimi çekmek için oyunlar oynadığını söylemek isterdim. Ama burada olacağımdan haberi yoktu. Bu toplantı son dakikada yeniden planlandı, yeri otuz dakika önce bile değiştirilmedi.

Birkaç müşterinin ona doğru bakmasına neden olan melodik bir kahkaha atıyor ve onu o masadan çekip buradan götürmemek için her şeyimi harcıyorum.

Ve sonra, sanki aramızdaki elektrik akımı çok güçlüymüş gibi, bakışları bana yöneliyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. Yanındaki adama bir şeyler söylüyor, ona küçük bir gülümseme sunuyor ve sonra benimle konuşmak için kabinden dışarı kayıyor.

Bana doğru yürürken, onu tamamen içime alıyorum. Giydiği çiçekli mini elbisenin üst kısmı aşağıya doğru iniyor ve zaten güzel olan göğüsleri - hamileliği sayesinde katlanarak büyümüş- dışarı taşıyor. Tek hayal edebildiğim dudaklarımı göğüslerinin kabarıklıklarına yerleştirmek ve kremsetini öpüp yalamak.

Topuklu ayakkabılar giyiyor ve bu da bronzlaşmış, tonlanmış bacaklarını daha da seksi yapıyor. O bacakları bana doladığını, ben onu duvara karşı becerirken topuklarının sırtıma battığını hayal ediyorum.

"Linc," diyor Ellie, önüme geçtiğinde. "Burada ne işin var?"

Gözlerim pembe parlatıcıyla kaplı dolgun dudaklarına takılıyor ve beynim onun bu dudakları sikimin etrafına sardığını hayal ettiğinde, kaybediyorum. Bundan sonra ne yapacağımın tek açıklaması bu.

Sorusunu yanıtlamadan elini tutuyorum - onu omzuma atmak istesem de hamile olduğu için bu mümkün değil

-Ve onu özel bir ofis olduğunu bildiğim arka tarafa doğru sürüklüyorum.

İçeri girdiğimizde müdür masanın arkasında oturuyor ve sahibinin habersiz gelmesinden dolayı telaş içinde duruyor. "Bay Alexander-"

"Dışarı! Hemen!" diye bağıriyorum.

Hemen harekete geçip, kışını ofisten dışarı çıkarıyor.

Ben Ellie'yi duvara doğru itmeden önce kapı zar zor kapandı. "Hamileyken kimseyle çıkmayacağını söylemiştin."

Dudakları büzülüyor ve kaşları çatılıyor ama ben cevap beklemeden "benim" diye hırliyorum ve kadın tarafından ele geçirilmiş lanet bir hayvan gibi ağzına saldırmaya başliyorum. Tadı pembe gibi tatlı

limonata ve sadece ona ait bir şey, ağzını sikerken tadına doyamadığım bir tat.

Bir saniye sürüyor ama sonra o da beni benim onu öptüğüm kadar şiddetle öpmeye başlıyor. Kıyafetleri , sırada benimkiler var. Sonra onu masanın üzerine taşıyor, yere yatırıyor ve kalçalarını açıyorum. "O seksi topukluları belime dolasan iyi olur, Kedicik," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Çünkü sana kime ait olduğunu göstermek üzereyim."

Dediğimi yapıyor ve hiç vakit kaybetmeden, Tanrı'ya yemin ederim ki sadece benim için yaratılmış olan sıcak amcığına sokuyorum. Tamamen içine girdiğimde zevkle inliyor ve ben de bana verdiği her şeyi almak ve saklamak isteyerek yutuyorum.

Çok heyecanlıyım ve uzun süre dayanamayacağımı çok iyi biliyorum, bu yüzden aramıza uzanıp şişmiş memesini daire içine alıyorum, onu boşaltmaya kararlıyım. Doruk noktası hızla yükseliyor ve yaklaştığında, uçurumun üzerinde sallanırken, ağzını serbest bırakıyorum ve meme ucunu dudaklarımın arasına çekiyorum, kenardan düşene kadar sertleşmiş zirveyi emiyorum, beni de onunla birlikte götürüyorum.

Nefes almak için bir an durduğumuzda, ikimiz de hareket etmiyoruz - bacakları belime sarılmış, topukları sırtımı kazıyor ve ben hala onun içindeyim. Ve sonra beni iterek beni şok etti.

"Ne oluyor lan?" Geri tökezlediğimde, ıslak sikim her yere sızarken soruyorum.

"Bunu sana benim sormam gerekirdi!" Ellie oturduğu yerden kalkıp masanın üzerinden atlıyor, giysilerini toplayıp parça parça üzerine geçiriyor. "Bir saniye önce emlakçımın toplantıdayım ve bir saniye sonra beni masanın üzerinde beceriyorsun." Elbisesini tekrar giyiyor ve bana doğru bakıyor.

"Emlakçınız mı?" Kahretsin, durumu tamamen yanlış anlamışım. "Randevuda olduğunuzu sanıyordum."

Ellie bir kahkaha atıyor, sonra yüz hatlarını düzeltiyor. "Vay be." Başını sallıyor. "Yani bu"-parmağını aramızda ileri geri sallıyor -"kıskançlık sikişinden başka bir şey değildi."

Ona doğru bir adım atıyorum ama o geri çekiliyor ve ben hâlâ çıplak olduğum için kapıdan dışarı çıktığında onu takip edemiyorum. Çabucak giyiniyorum, ama lobiye çıktığımda Ellie hiçbir yerde yok ve Brody Fields toplantımız için gelmiş.

"Hey, ben de sana ulaşmaya çalışıyordum," diyor.

"Üzgünüm, biraz acil bir durum vardı."

"Her şey yolunda mı?"

"Eh, pek sayılmaz." Omuz silkiyorum. Brody bir aile babası, bu yüzden ona doğruyu söylüyorum. "Kadınlarla ilgili bazı sorunlarım var."

Brody kıkırdar. "Bunu biliyorum. Eğer yeniden planlamanız gerekirse..."

"Emin misin? Genelde böyle iş yapmam."

"Her şey . Ama yeniden planladığımızda, benim bölgame geliyor." "

Elini uzattı, ben de tuttum.

"Teşekkür . O hamile ve..." "Başka bir

şey söyleme. İyi şanslar, dostum."

"Teşekkürler." Brody adımı seslendiğinde dışarı çıkmaya

başlıyorum. "Ona tatlı al. Hamile kadınlar tatlıya bayılır."

Onun tavsiyesine uydum ve eve dönerken fırına uğradım. Oraya vardığımda Ellie'yi hiçbir yerde bulamadım ama Oscar dışarıda güvenlik görevinde olduğu için bana Ellie'nin bir süre önce geldiğini ve gözle görülür şekilde üzgün olduğunu söyledi.

Kapısı kapalıydı, ben de kapıyı çaldım ama tabii ki beni duymazdan geldi.

"Ellie, lütfen beni içeri al."

Sessizlik.

Düğmeyi deniyorum ama kilitli. "Hadi,

lütfen. Özür dilemek istiyorum." Cırcır

böcekleri.

Elimdeki poşete bakıyorum. "Duble çikolatalı pastam var."

Hiçbir şey... Sonra kapı açılıyor, Ellie çantayı benden kapıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. "Hey!" diye bağırdım. "Hadi gel." Düğmeyi çevirdim ve kapı açıldı. "İçeri girebilir miyim?"

"O restoranda ne yapıyordun?" Ters ters bakıyor. "Beni mi gözetliyordun?"

"Ne? Bunu neden yapayım ki? Planlanmış bir yatırımcı toplantım vardı ve akşam yemeği için orada buluşmak üzere anlaşmıştık."

"Çabuk yemek."

"Senin peşinden gelebilmek için programımı değiştirdim."

"Her neyse," diye mırıldanıyor ve çantadan kek kutusunu çıkarıyor. İçeri girip yatağın kenarına oturuyorum. "Özür dilerim."

"Ne için?" Meydan okuyan bir kaş kaldırıyor.

"Senin bir randevuda olduğunu düşündüğüm ve bu şekilde davranmaya hakkım yokken kıskanç bir pislik gibi davrandığım için."

"Ve..."

"Seni o masaya oturttuğum için özür dilemeyeceğim." Şakacı bir şekilde sırıtıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"*Arkadaş* olmamız gerekiyor, Linc." "Ya daha fazlası olmak istersem?"

Kaşları alnını öpüyor. "Ne... Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki..." Kutuyu elinden kapıp komodinin üzerine koyuyorum ve sonra onu geriye itiyorum, dikkatlice üzerine sürünüp bacaklarına yerleşiyorum. "Seni istiyorum, Kedcik. Geceyi Elite'te birlikte geçirdiğimizden beri, lanet düşüncelerimin ve fantezilerimin her birine sahipsin." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, alt dudağını şakacı bir şekilde ısırtıyorum. "Bana sana sahip olabileceğimi söyle."

"Linc," diye iç geçiriyor, sanki bana hayır diyecekmiş gibi, ama çene çizgisi boyunca öpücükler bıraktığımda başını eğiyor, böylece burnumu boynunun kıvrımı boyunca gezdirip tatlı vanilya kokusunu içime çekebiliyorum.

"Çok güzel kokuyorsun." Dudaklarımı onun sıcak etine bastırıp emiyorum ve ondan bir inilti çıkarıyorum. "Söyle bana, bebeğim. Sana sahip olabileceğimi söyle."

Yenilgiyle iç çektiğinde, bunu hissedebiliyorum... Teslim olmak üzere. Ve sonra tişörtünü başının üzerine kaldırıp tatlı göğüslerini ortaya çıkarıyor ve onu yakaladığımı biliyorum. Bir saatten daha kısa bir süre önce onun içindeydim, ama aletim çoktan sertleşmişti.

"Siktir, evet. Bu memeler benim," diye mırıldanıyorum, meme ucunu ağzıma alıp o kadar sert emiyorum ki ondan yüksek sesli bir inilti çıkıyor ve bu da sikimi daha da sertleştiriyor.

Diğer meme ucunu emiyorum, sonra karnına doğru inip bir öpücük veriyorum. "Taşıdığın bu bebek benim." Başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buluyorum, zümrüt gözleri ateşle dolu.

"Ve bu am..." Külotunu yırtıp çıkarıyorum ve kalçalarını ayırıyorum, sonra dilimi tam ortasından geçiriyorum. "Bu am tamamen benim." Klitorisini emiyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. "Söyle bana, Kitten. Benim olduğunu söyle."

Birkaç saniye bana bakıyor ve inkar edeceğinden endişeleniyorum ama onun yerine başını sallıyor. "Ben seninim."

Bu iki kelime içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Ne yaptığım ya da bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bu kadını kendime ait kılmak istediğim. Belki sahip olmamam gerektiğini bildiğim bir şeyi aldığım için bencil ve sorumsuzum, ama bunun sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim. Çünkü şu anda tek istediğim o.

TELEFONUMUN ÇALMASI BENİ UYANDIRDI VE GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA

Ellie yanımda muhteşem bir top gibi kıvrılmış, usulca horluyor. Onu itip uyandırmamaya dikkat ederek telefonumu elime alıyorum ve saatin hâlâ erken olduğunu görüyorum. Aklıma dün gece ve bu sabaha kadar defalarca adımları haykırması geliyor.

Ellie iç geçiriyor ve bana daha da sokuluyor, bacağını benimkinin üzerine kaydırduğunda çıplak uyuduğumuzu hatırlatıyor ve çıplak amının sıcaklığı etimi ısıtıyor.

Sabah seksi yapmak için onu üstüme çekip çekmemeyi tartışıyordum ki telefonum tekrar çaldı - en başta uyanmamın tek nedeni buydu. Kahretsin, bu kadının içinde kaybolmak çok kolay.

Mesaja tıklayamadan telefonum çalıyor. Ellie'yi uyandırmak istemediğim için yavaşça altından kayıyorum ve koridora çıkıp kapısını kapattıktan sonra aramaya cevap veriyorum.

"Tanrım, sonunda," diye bağıyor Micah. "Ben de tam senin kapına dayanmak üzereydim."

"Üzgünüm, ben-"

"Fark etmez. Ricky aradı. Kadınlarınızdan ikisi dün gece ölüme terk edilmiş. Biri ölmüş, ama biri kurtulmuş."

"Kadınlarım mı?" Aklımdaki tek kadın çatımın altındaki yatakta uyuduğu için kafam çok karışık bir şekilde soruyorum.

"Issa ve Olga."

Lanet olsun, seks kulübünde çalışan iki dansçımdan bahsediyor. "Ne oldu ve ben neden aranmadım?" diye bağırdım. "Şimdi ?" Giyinmek için acele ediyorum. Kulübümde çalışan kadınlar güvende biliyorlar. Bu asla olmamalıydı.

"Beni aradı çünkü ben onun irtibat noktasıyım."

"Onlar benim kızlarım! Onlara ne yaptı böyle?" "Ricky değildi. Şimdi onunla konuşmaya gidiyorum." "Seninle garajda buluşuruz."

Cipine bindiğimde Micah "Issa ," diyor. "Olga kurtuldu ama durumu kötü. Ricky onu kendi evinde özel bir doktorla birlikte tutuyor."

"Ne oldu lan?"

"İşte bunu öğrenmek üzereyiz."

Ricky'nin ofisine gittiğimizde üstümüz aranıyor ve Micah'dan silahını güvenliğe bırakması isteniyor. Ters ters bakıyor ama itaat ediyor ve sonra Ricky'nin ofisine geri getiriliyoruz.

"Sakin ol," diyor Micah biz içeri girmeden önce. "Bunu Ricky yapmış olsaydı benimle irtibata geçmezdi."

"Beyler," diyor Ricky, elimizi sıkmak için ayağa kalkarken.

"Ne oluyor lan?" Doğrudan konuya girerek soruyorum, çünkü sakın kalmanın canı cehenneme.

"Anladığım kadarıyla kadınlar özel bir parti için tutulmuş. İki adamım davet edildi... Arkadaşların arkadaşları." Omuz silkiyor. "Oraya vardıklarında kadınlar her deliklerinden sikiliyordu. O tür bir parti için alışılmadık bir şey değil. Ama sonra kadınların bağlı olduğunu ve ağladıklarını, bırakılmaları için yalvardıklarını fark etmişler. İkisi de uçurtma gibi uçuyormuş."

"Uyuşturucu kullanmıyorlar." Kızlara düzenli olarak test yaptırıyorum. "Bunu kim yaptı?" Homurdanıyorum, tüm vücudum öfkeyle titriyor.

"Olga'ya göre... Sen."

"Ne?" Birden ayağa kalkarak bağıriyorum, sandalyem geriye doğru uçuyor.

"Bunu senin yaptığını söylemiyorum," diyor Ricky sakince. "Ama her kim yaptıysa, kadınların senin bir parti verdiğini düşünmelerini istedi ve onları davet etti. Geldiler ve senin orada olmadığını hemen anladılar ama artık çok geçti. İşkence gördüler ve becerildiler, sonra da dövülüp marinada ölüme terk edildiler."

"Onları kim buldu?" Micah soruyor.

"Adamlarım onları takip etti."

"Peki ya onları adamlar?" diye sordum.

"Şu anda onları arıyoruz. Adamlarım kadınları kurtarmaya odaklanmışken cesetleri attıktan sonra kaçtılar."

Takdirle başımı sallıyorum. "Partide bir şey duymuşlar mı? Bundan kim sorumlu olabilir?"

"Sadece sizin adınız geçti ama araştırıyorum. Sevkiyatımın pusuya düşürülmesinden ve adamlarımızın öldürülmesinden sadece birkaç hafta sonra adamlarımın sizin ev sahipliğinizi yaptığınızı düşündükleri bir partiye davet edilmelerini tesadüf olarak görmüyorum."

"Siktir," diye tıslıyor Micah. "Birileri bizimle kafa bulmaya çalışıyor. Muhtemelen bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor."

"Aklına senden nefret edebilecek biri geliyor mu?" Ricky soruyor. "Normalde bunun işle ilgili olduğunu söyledim ama iki kadını ölüme terk etmek

Kapı eşiği mi? Bu kişisel bir şey."

"Hiçbir fikrim yok," diyor Micah ona, "ama öğreneceğiz."

"Ve bunu yaptığımızda, bizimle taşak geçen her kimse ölecek," diye ekliyorum, çünkü Ricky haklı, bu iş kişiselleşti. Bizimle ve işimizle uğraşmak başka bir şey, ama iki masum kadının peşine düşmek. Sikerim böyle işi.

Bu konuyu biraz daha tartıştıktan sonra Ricky bizi zar zor uyanan ama doktorun söylediğine göre neyse ki tamamen iyileşecek olan Olga'yı görmeye götürüyor.

Ricky'ye doktor masraflarını ve Olga'nın bakımını üstleneceğimi söyleyerek, "Tüm bunları karşılayacağımı söylemeye gerek yok," diyorum. Ayrıca cenaze masraflarını karşılamak için Issa'nın ailesiyle de temasa geçeceğim.

Araca geri döndüğümüzde Micah'ya "Kulüpte bir toplantı yapmam gerekiyor," diyorum. "Bu kadınlar Elite ya da Wanderlust dışında özel bir partiyi asla kabul etmemeliydi."

Micah, "Sienna ve kızlar için ekstra güvenlik önlemi alıyorum," diyor.

Lafi açılmışken... Micah'nın telefonu Bluetooth'a bağlı, çalıyor ve o da cevap veriyor. "Hellcat, her şey yolunda mı?" Sesindeki endişeyi duyabiliyorum. Bu olay onu çok sarsmış. Bir aile babası olmadan önce böyle şeyler adrenalininin yükselmesine neden olurdu ama Sienna ve kızlarından sonra ailesini riske atmamak için bu tür şeylerin yaşanmamasını sağlamak için çok çalışıyor.

"Evet, beni uyandırmadan gittin." Sesindeki dudak bükmeyi duyabiliyorum.

"Özür dilerim," diyor ona. "İşyerinde bazı sorunlar çıktı ve Lincoln'le bununla ilgilenmek zorunda kaldık."

"Oh, Lincoln seninle mi? Harika! Ailen brunch için buluşmak istiyor. Yeri sana mesaj atarım. Yoldayız ve Ellie de bizimle orada buluşacak."

"Tamam, bebeğim. Yakında görüşürüz."

Sormadığı, sadece talep ettiği ve Micah'nın tartışmadığı gerçeğine kıkırdıyorum. Sadece kabul ediyor. Eskiden korkak olduğu için böyle davrandığını düşünürdüm ama şimdi anlamaya başlıyorum. Sienna'yı seviyor ve onu mutlu görmek istiyor. Korkak değil. Karısı onun kalbinin sahibi. Bunca yıl bunu anlamamıştım. Bir kadının her hareketime hükmettiğini hayal bile edemezdim. Ama şimdi, Ellie'yi mutlu edecek bir şey yaptığında ve o güzel gülümsemesiyle bana vurduğunda, bunu kesinlikle anlıyorum. Çünkü tek istediğim Ellie'nin mutlu olması.

Siktir, Ellie! Ona haber vermeden ayrıldım. Onu aramayı düşündüm ama sonra Micah'ya baktım ve fikrimi değiştirdim. Ellie ve benim hakkımda konuşmamız gerekecek ama şimdi zamanı değil.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ELLIE

BOŞ BİR YATAK VE AĞRIYAN BİR VÜCUTLA UYANIYORUM.

Ne zaman bu kadar kolay lokma olduğumu merak ederek iç çekiyorum. Lincoln'ü suçluyorum. Ona o kadar uzun zamandır aşığım ki, ona olan hislerimin muhakeme yeteneğimi gölgelemesine izin veriyorum. Bu sıcak-soğuk oyununu oynayan başka bir erkek olsa kaldırıma atılırdı, ama Lincoln mağara adamı gibi davranıp onun olmamı istediğinde, bir jöle birikintisine dönüşüyorum. Bundan daha güçlü olmalıyım, oyun oynamayı bırakmasını talep etmeliyim, ama vücudumu ustaca çalıştırması beni aptallığa sürüklemeye yetiyor. Ben buna sık beyni diyorum. Lincoln beni sikiyle dolduruyor ve ben bir aptala dönüşüyorum.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve açtığımda Sienna'nın herkesi brunch'ta buluşmaya çağıran bir mesajını buluyorum. Herkesin kim olduğunu bilmiyorum ama kendisinden ve yeğenlerimden bahsettiğini varsayıyorum, bu yüzden mesaj attığı restorana gittiğimde Donna ve Michael'ı da orada bulunca kafam karışıyor.

"Hey, abla!" Sienna bana sarılmak için ayağa kalkıyor - ikimiz de hamileyken sarılabileceği kadar sarılıyor. "Çocuklar yolda." Lincoln'ün bana haber vermesi çok hoş.

Geri çekilip karnıma bakıyor ve sırtıyor. "Cidden çok şirin bir karnın var. Benimki neden bu kadar sevimli olamıyor?"

"Aman Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "Seninki çok güzel. Sen neredeyse sekiz aylıksın, ben ise daha yarı pişmiş durumdayım."

"Nasıl hissediyorsun?" Donna soruyor. Lincoln'ün bebeğini beklediğimi öğrendiklerinden beri Michael'la aramız biraz garipti ama Donna

iyi olduğumdan emin olmak için mesaj atıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona, yanına gidip oturmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum. Sienna bir tarafa, Brooklyn ve London da onun iki yanına oturuyor. Ben de Micah'nın ailesiyle oturması için sandalyeyi açık bırakıyorum ve diğer tarafa, Donna ile boş koltuk arasına oturuyorum.

Adamlar yüzlerinde gergin ifadelerle içeri girdiklerinde tam içki siparişi veriyorduk.

Önce babalarına sarılmak için duruyorlar, sonra da annelerine, ikisi de onu yanağından öpüyorlar. Lincoln masada boş yer ararken nefesimi tutuyorum, dün gece söylediklerinin sadece kıskançlığından ve sikinden kaynaklanmadığını umuyorum, ama yanımdan bir merhaba bile demeden geçip gittiğinde, Micah Sienna'ya okuduğum aşk kitaplarındakilerle yarışacak bir öpücük verdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bir içki sipariş ediyor, sonra dikkatini bana çeviriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Soğuk," diye mırıldanıyorum, sesim hissettiğim kadar acı çıkıyor.

"Cekete ihtiyacın var mı?" diye soruyor, mükemmel bir centilmen gibi ceketini çıkarmak için harekete geçmiş bile.

"Hayır," diye ısııyorum, sonra kahvemden bir yudum alıyorum.

"Hey, Lincoln," diyor Micah masanın karşısından. "Brody ile dünkü toplantı nasıl geçti?"

Lincoln ona "Yeniden planlamak zorunda kaldım," dedi.

"Ne? O toplantıyı aylardır planlıyordun. Bana halledeceğini söylemiştin. O önemli bir oyuncu-"

Lincoln, "Bir işim ," diyerek onun sözünü kesti. "O anladı." "Fields'ı ekmene neden olacak ne oldu?"

Lincoln ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve dün benim peşimden koşmak için kaçırdığı toplantının bahsettikleri toplantı olduğunu anlıyorum.

"Kulüpte bir sorun vardı," diye yalan söylüyor.

Herkesin önünde aramızda olanları tüm detaylarıyla anlatmasını beklediğimden değil ama düpedüz yalan söylemesi bana kendimi onun kirli sırıymışım gibi hissettiriyor. Sanki kapalı kapılar ardında beni becermekten zevk alıyor ama ben bundan daha fazlası olacak kadar iyi değilim.

Düşüncelerim beni liseye, okulumdan bir çocuk olan Jameson'la etüt randevusuna gittiğim günlere götürdü. Belki benimle ilgileniyordur diye düşünmüştüm ama o sadece beni becermekle ilgileniyordu. Bana, erkeklerin çıkacağı değil, sevişeceği türden bir kız olduğumu söyledi. Micah'ın evinde yaşıyor olmamın bir önemi yoktu.

pahalı bir otelde kalırken ve elit bir sanat okuluna giderken, ben hala Booker Park'taki fakir kızdım. Lincoln benimle oturdu ve bana o adamın yanlış olduğunu söyledi, ancak yıllar sonra buradayız ve ailesine benden bahsetmekten utanarak beni gizlice beceriyor.

Belki Jameson haklıydı.

Ağlamaya başlamadan önce kaçmam gerektiğinden, tuvaleti kullanmam gerektiğine bir bahane mırıldanıp tuvalete doğru yola çıkıyorum.

Daha oraya varmamıştım ki, kollar arkamdan hafifçe beni sardı.

"Bırakın beni!" Bağırıyorum, zaten kokusundan Lincoln olduğunu

anlıyorum. "Dur, lütfen," diyor, beni döndürüyor ve duvara doğru itiyor.

Duvar. "Özür dilerim."

"Son zamanlarda bunu çok sık söylüyorsun," diyorum kuru bir sesle, gözyaşlarımı geri çekerek. "Beni neden takip ettiğini bile bilmiyorum."

"Çünkü üzgün olduğunu anlayabiliyordum."

"Evet, şimdi ailen beni gerçekten önemseydiğini düşünebilir ve bunu istemediğini biliyoruz." Soluma bakıyorum ve kadınlar tuvaletine doğru başımı sallıyorum. "Hey, bak... Eğer hızlı olursak, beni orada becerebilir ve sipariş vermeden önce geri dönebilirsin ve kimsenin haberi olmaz."

"Kedicik, lütfen dur," diye mırıldanıyor, alnını benimkine bastırarak. "Yalan söylemek istemedim ama-"

"Ellie Teyze!"

"Burada ne haltlar dönüyor?" "Ohhh, baba, kötü bir kelime söyledin!"

İkimiz de zıplıyoruz ve Micah ile Brooklyn'i koridorda dikilirken buluyoruz.

"Brooklyn, git tuvaleti kullan," diye ısırtıyor Micah.

Brooklyn banyoya girdiğinde, "Neler oluyor?" diye sorar.

Yalan söylemeyi reddederek ve onun da söylemeyeceğini umarak Lincoln'ün cevap vermesini bekliyorum ama "Karışık bir durum" dediğinde kalbim paramparça oluyor.

"Aslında değil," diyorum Lincoln'e, onun saçmalıklarından bıkmış bir halde. "Sen ve ben, biz bittik. Sevişmeyi, birlikte yaşamayı ve *arkadaş* olmayı bitirdik. İşte, şimdi her şey *anlaşıldı*."

Onu iterek arka kapıdan çıktım, biraz temiz hava almaya ihtiyacım vardı. Dışarıda çok güzel bir gün var, ben de restorandan beri burada yürümeyi seçtim.

yakındı. Binanın köşesini döndükten sonra otele geri dönmek için kaldırıma çıktım.

Sienna'ya çıktığımı haber vermek için arka cebimden telefonumu çıkarıyordum ki biri bana çarptı. Bunu beklemiyordum, bu yüzden dengemi sağlamaya çalışarak yana doğru tökezliyorum. Ama bunu yapamadan tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde itiliyorum.

"Ah," diye tıslıyorum, ne olduğundan emin değilim. Bir anda biri pazumu sıkıca kavıyor ve beni sokağa doğru itiyor. Tam o sırada ismim söyleniyor ve kim olduğunu görmek için dönmeye çalıştığımda, öne doğru fırlatılıyorum ve bu sırada ayağımı kaybediyorum. Karnımı korumak için vücudumu bükerek yan tarafıma düşmek için dua ediyorum. Önce kırım betona çarpıyor ve bir an için iyi olacağımı düşünüyorum. Ama kuvvet çok güçlü ve yerden sekiyorum, başım betona çarpıyor. Sonra, her şey aniden kararıyor.

Bilincimi kaybettiğimde, son düşüncem umarım bebeğim iyidir.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

LINCOLN

KARMAŞIK KELİMESİ AĞZIMDAN ÇIKTIĞI ANDA,

Onları geri almak istiyorum ama artık çok geç ve şimdi hasar kontrolü yapmam gerekiyor. Ama ben Micah'ya neler olduğunu açıklamaya çalışmadan Ellie beni tersliyor, işimizin bittiğini söylüyor ve arka kapıdan çıkıp gidiyor.

"Siktir!" Her şeyi berbat ettiğimi bilerek havladım. Ellie'ye onunla daha fazlasını istediğimi söyledikten sonraki sabah lanet olası bir aile toplantısı olmasını beklemiyordum. Döndüğümde bu konuyu daha fazla tartışacağımızı ve kısa bir süre sonra kardeşim ve ailemle oturup konuşacağımı düşünmüştüm.

"Ne haltlar dönüyor?" Micah soruyor. "Ellie'yi mi beceriyorsun?"

Kapı çarparak kapandı ve Ellie'nin peşinden koştum. Micah ile daha sonra ilgilenebilirim.

Şu anda önceliğim o olmalı.

Dışarı çıktığımda, sabahın aydınlığı bir an için beni kör ediyor, ama Ellie'nin köşeyi döndüğünü görmek için tam zamanında görüşüm düzeliyor. Otel sadece birkaç blok ötede, o yüzden buraya kadar yürümüş olmalı. Ona yetişebilmek için hızımı artırıyorum ve köşeyi döndüğümde onu kaldırımda görüyorum, ama yalnız değil.

Siyah şehir arabasının kapısı açık olduğu için ilk aklıma gelen araç çağırdığı oluyor ama yaklaştığımda kapüşonlu figürün arabaya binmesine yardım etmediğini, onu arabaya doğru sürüklediğini görüyorum. Ve yanında biri var. Kapüşonlu başka bir figür kapının yanında duruyor ve sürücü koltuğunda da başka biri oturuyor.

Acı içinde ıgık atarak düşüncelerimi doğruladı: Onu kaçırmaya çalışıyorlardı. Dikkatini çekmeyi umarak adını bağırıyorum. Ama bunun yerine, onu kaçırmak isteyenlerin dikkatini çekiyor. Ellie'yi tutan adam onu ters yöne doğru itiyor ve onu yakalayacak kadar yakın olmadığım için, geriye doğru tkezkemesini çaresizce izleyebiliyorum, vücudu yere çarparken kafası sanki sert, acımasız kaldırımında değil de trambolindeymiş gibi betona çarpıyor.

Bunu yapan adamların arabalarına binip uzaklaşmalarını izlerken içimden bir ses onları takip etmemi ve Ellie'nin peşinden neden gittiklerini söyleyene kadar onlara işkence etmemi söylüyor. Sonra yavaşça ve acımasızca hayatlarına son verecektim. Ama Ellie yerde baygın yatarken, hem o hem de bebeğimiz risk altındayken, yardım almaya odaklanmaktan başka çarem yok.

"Ellie, bebeğim, beni duyabiliyor musun?" Ona ulaştığımda soruyorum. "Ellie, lütfen," diye yalvarıyorum, güzel gözlerini açıp bana bakmasını, bana iyi olduğunu söylemesini istiyorum.

Cevap vermeyince telefonumu çıkarıp acil servisi arıyorum. Görevliye yerimizi ve durumu açıklarken, elimi Ellie'nin yüzünde ve vücudunda gezdirerek onu hareket ettirmeden kontrol etmeye çalışıyorum. Neyse ki düştüğünde sırt üstü düşmüş ama bu aynı zamanda başının arkasını vurduğu anlamına da geliyor.

Ambulansın yolda olduğunu söyleyen santral görevlisiyle konuştuktan sonra Micah'nın numarasını çeviriyorum.

"Geri geliyor musun?"

"Ellie yaralandı!" diye . "Bizimle hastanede buluş."

Tesoro'da bira farklı hastane var ama şehrin bu bölgesinde onu götürebilecekleri sadece bir hastane var.

Henüz uyanmamış olan Ellie'nin etrafında bir kalabalık oluşuyor ama ben onları görmezden gelerek ambulans gelene kadar onu rahatlatmaya odaklanıyorum. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Sağlık görevlileri nihayet gelip onu kontrol ettiğinde, göz kapakları titriyor ve yukarıda hangi Tanrı varsa Ellie'nin ve bebeğimizin iyi olması için dua ediyorum. Boyunluk taktıktan sonra onu sedyeye kaldırmak için birlikte çalışıyorlar, bu sırada ilerinden biri bana sorular soruyor. Bildiğim çok şey var ama asıl odaklandıkları konu hamileliği.

Ambulansın arkasında yeterli yer olmadığı için beni n tarafa almayı teklif ediyorlar ama ben araçsız hastaneye gitmemek için kendim sürmeyi tercih ediyorum. Onların hemen arkasından geldim ama

Acil girişine giriyorum, bu yüzden Sienna ve Micah'nın -ve Sienna'nın koruması Ricardo'nun- zaten beklediği ön doğru yürüyorum. "Kardeşıme ne yaptın lan sen?" Sienna bağılıyor, gözyaşları yanaklarından süzülürken kendini bana atıyor ve göğsümü defalarca yumrukluyor Micah onu çekene kadar.

"Biri onu kaçırmaya çalıştı," diyorum ona dürüstçe, onu korkutmamak için söylediklerimi filtrelemeye ne vaktim ne de eğilimim var. Bu sabah erken saatlerde yaşananlar ve Ellie'nin neredeyse kaçırılmasına tanık olması arasında Sienna'nın neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmesi gerekiyor.

"Eğer ortaya çıkmasaydım..." Sertçe yutkunuyorum, zamanında orada olmasaydım neler olabileceğini düşünmek istemiyorum. "Adını söylediğimde korktular. Onu arabaya sürükleyen adam onu itti ve dengesini kaybedip düştü."

"Onları tanıdın mı?" Micah yüzünde hiçbir duygu ifadesi olmadan soruyor. Patron modunda.

"Hayır. Üç adam vardı, hepsi de yüzlerini gizleyen siyah kapüşonlular giymişlerdi ve siyah bir şehir arabası kullanıyorlardı. Ellie'ye o kadar odaklanmışım ki onları takip edemedim."

Micah hemen telefonunu çıkarır ve kameralara erişilmesini ve bunu yapanların bulunmasını talep ederek emirler yağdırmaya başlar. Bunu yaparken Sienna'ya sarılır ve sakinleşmesi için onu rahatlatır. Doğum yapmasına sadece birkaç ay kalmışken, stresli olması gereken son şeydir.

Micah telefonu kapatır ve tekrar arar. "Ailemin yanına gidip nöbet tutacak bir ekibe ihtiyacım var. Çocuklarım hiçbir yere gitmiyor. Kimin bizimle uğraştığını bilmiyorum, bu yüzden kimseye güvenmiyoruz."

Telefonu kapattıktan sonra Sienna, "Neler olduğunu anlamıyorum," diyor.

"Henüz bilmiyorum," diyor Micah, çenesini kaldırıp onu usulca öperek.

"Ama bir yolunu bulacağız."

Sienna başını sallıyor ve sonra dikkatini bana çeviriyor. "Onu üzmemiş olsaydın gitmezdi. Ona ne söyledin?"

"Cehennem Kedisi," diye başlıyor Micah ama ben başımı sallıyorum çünkü o haksız değil. "Hayır, o haklı. Her şeyi berbat ettim ve eğer ona ya da

bebeğim..." Boğuluyorum, durumun gerçekliği beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor.

Bunu ben yaptım.

Doğru ve yanlış, ailemin ne düşüneceğine o kadar odaklanmışım ki, ona karşı olan hislerimi kucaklamak yerine onu kendimden uzak tuttum. Kulüpteki kadın olduğunu öğrendiğim anda onu istediğimi biliyordum ama

Onun da bir zamanlar bana aşık aynı genç kız olduğu gerçeğine takılıp kalmıştım.

"Ne oldu?" Sienna soruyor.

"Ona aşık oluyorum," diye ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Micah havlıyor. "Sana Ellie'nin yasak bölge olduğunu söylemiştim."

"Hayır, değil," diye karşı çıkıyorum, o lanet kelimelerle işim bitmişti. "Ergenlik çağındaki Ellie yasaktı ama yirmi iki yaşındaki Ellie rızası olan bir yetişkin."

"Anlaşmıştık," diye ediyor Micah.

"Bir bok kabul etmedik," diye karşı çıkıyorum. "O hâlâ bir çocuk!" diye bağırıyor.

Sienna, "Sana karşı hep böyle hissedecek," diyor, "çünkü onu küçük bir kız kardeş olarak görüyorsun. Senin çatın altında büyümüş bir kız. Onu büyötmeye ve korumaya yardım ettin. Ama o bir çocuk değil. Uzun zamandır da değil."

"Kız ondan on dört yaş küçük!" Micah havlıyor.

"Ne olmuş yani?" Sienna itiraz ediyor. "Ben senden sekiz yaş küçüğüm. Kız kardeşim mutlu olduğu sürece kimin umurunda? On dört yaşındayken onun peşinden gitmedi. Sen de oradaydın ve Lincoln'ün hiçbir zaman sınırları aşmadığını çok iyi biliyorsun. Öyle olmadığı halde bunu adice bir şeye dönüştürme. Lincoln onu daha fazlası olarak gördüğünde Ellie 21 yaşındaydı ve rızası olan bir yetişkindi. Onu arayıp bulma seçimini yapan oydu. Onu suçlayabilir misin? Kardeşin senin dışında tanıdığım en iyi erkeklerden biri."

Sözleri boğazıma bir duygu yumağı yerleşmesine neden oluyor ve konuşmak için onu zorlamam gerekiyor. "Ondan uzak durmaya çalıştım," diyorum Micah'a. "Onun gizemli kadını olduğunu öğrendikten sonra, ondan ne kadar etkilendiğimi bilmeme rağmen, uzak durmaya çalıştım. Ama sonra onunla zaman geçirdim... Ve lanet olsun, kardeşim, kimya bir yana, bir insan ona nasıl aşık olmaz? Onun evimde olmasını, benim alanımı işgal etmesini seviyorum. Hiçbir zaman bir kadınla sohbet etmeye meyilli olmadım ama onunla birlikteyken sohbetin bitmesini istemiyorum."

Aklıma, randevuda olduğunu düşünüp onu masada becerdiğimde bana yaptığım pisliği yüzüme vurması geliyor. Oturma odasında yoga yaparken. Havuz kenarında uzanması. Hamileliği hakkında okuması ve sürekli bebeğimize odaklanması. İyi bir anne olmayı o kadar çok istiyor ki... Kendi annesi gibi olmayı. Sürekli karnını ovuşturuyor ve onunla konuşuyor, oğluma şimdiden o kadar aşık ki. Anlamadığı şey ise kendisini doğuran kadından çok daha iyi bir anne olduğu.

Geleceğimizin hayalleri gözümün önünden geçiyor: Gece geç saatlere kadar yatakta, konuşarak, sevişerek. Aile gezileri. Bir evi paylaşmak, anılar yaratmak. Ellie beyaz bir elbise içinde, koridorda bana doğru yürüyor. Daha fazla bebeğime hamile.

Lanet olsun, iyi olmalılar.

Sienna sulu bir gülümsemeyle, "Ona gerçekten aşık oluyorsun," diyor. "Ve bu senin için gerçekten sorun değil mi?" Micah soruyor.

"Öyleyim," diyor, "çünkü benim tam yetenekli kız kardeşim aşık olmayı, ilgi görmeyi ve el üstünde tutulmayı hak ediyor. Sana aşık olmak başıma gelen en güzel şeydi" -taze gözyaşları göz kapaklarını dolduruyor- "ve eğer Lincoln onu senin beni sevdiğin gibi sevebiliyorsa, neden onları desteklemeyeyim? Kızlarımıza senin gibi babalık yapabiliyorsa, Ellie ile paylaştığımız türden bir hayat kurabiliyorsa... Bunu kız kardeşim için neden istemeyeyim? Senden büyük olması, kardeşin olması kimin umurunda? Kız kardeşim mutlu olmayı hak ediyor." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve Micah onları siliyor.

"Eğer ona zarar verirsen..." Sienna bana dedi ki.

"Bugünden sonra bana bir şans daha verirse, bir daha asla incinmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söylediğin her şeyi... Bunu onunla birlikte istiyorum." Micah'ya bakıyorum. "Senin iznine ya da onayına ihtiyacım yok ama kardeşim olarak, en iyi arkadaşım olarak, gerçekten istiyorum."

Bir dakika boyunca beni süzdükten sonra bir kez başını salladı. "O zaman senin olsun. Sakın işi berbat etme, çünkü kardeşim olabilirsin ama Ellie'ye zarar veren her orospu çocuğunu öldürürüm."

"Güzel, o zaman aynı fikirdeyiz," diyorum ona. "Çünkü ben de aynısını yapmayı planlıyorum... Onu bu lanet olası hastaneye yatırmaktan kim sorumluysa ondan başlayarak."

BEYİN SARSINTISI.

Tıbbi olarak indüklenmiş koma.

Kanama için izleme.

Doktor Ellie'nin teşhisini ve iyi olmasını sağlamak için neler yaptıklarını anlatırken onu dinlemeye çalışıyorum ama tek istediğim

Ellie'yi kendi gözlerimle görmek, onu kollarıma alıp sarılmak ve iyi olup olmadığını kendim kontrol etmek.

"Peki ya bebek?" Sienna endişeyle soruyor.

"Şu an itibarıyla bebeğin durumu stabil. Onu yavaş yavaş uyandırırken önümüzdeki birkaç gün boyunca ikisini de izleyeceğiz," diyor ve ben rahatlayarak iç çekiyorum. İkisi de iyi. İyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacı olacak ama iyiler. "Herhangi bir sorunuz olursa, onu özel bir odaya aldıklarında tekrar geleceğim."

Doktor gittikten sonra Micah, "Raze zaten burada, odayı korumaya hazır," diyor. "Vardiyalı çalışacaklar. Kimse ona yaklaşmayacak."

Başımı sallıyorum, ağabeyimin baskı altındayken her şeyi halledebilmesine şükrediyorum çünkü şu anda Ellie'ye ve bebeğimize ulaşmaktan başka bir şey düşünmüyorum.

Sonraki birkaç gün Ellie'nin uyumasını izlemekle geçti. Onu ve bebeği yakından izliyorlar, böylece bebeğin kalp atışlarını duyabiliyoruz, bu kesinlikle güven verici, ama gerçekten istediğim şey Ellie'nin uyanması ve böylece işleri yoluna koymaya başlayabilmem. Testleri yaptıktan sonra doktor bize Ellie'nin atlattığını söylüyor, bu yüzden ilaçlarını azaltıyor, bu da her an uyananlamına geliyor.

Ve sonra, gecenin bir yarısı, zümrüt gözleri açılıyor ve sonunda ilk gerçek nefesimi alabildiğimi hissediyorum. Hafifçe öksürüyor ve ben ona bir bardak su uzatıyorum. Benden alıyor ve yudumlarken hemşireyi çağırıyorum, o da doktoru çağıracağını söylüyor.

Beklerken ona bebeğin iyi olduğunu söylüyorum ve o da hiçbir duygu belirtisi göstermeden başını sallıyor. Doktor gelip ona bir sürü soru sorana kadar kafasının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu: Adı ne? Doğum tarihi? Ay ve yıl kaç? Ve sonra...

"Neden hastanede olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diyor, sesi hala tüm duygulardan yoksun. "Başımı çarptım."

Tüm hatırladığının bu olduğunu varsayıyorum ve daha fazla açıklamaya hazırım, ancak doktor gittiğinde - ona kendisinin ve bebeğin durumunun iyi olduğunu ve bir değişiklik olmadığı sürece birkaç gün içinde taburcu edileceğini bildirdikten sonra - ben daha konuşmadan Ellie bana baktı ve "Senin de gitmeni istiyorum" dedi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ELLIE

"HEY, İÇERİ GİREBİLİR MİYİM?" SIENNA KAPI ARALIĞINDAN SORUYOR, BELLİ Kİ Lincoln'ü kovduğumdan beri dikkatli davranıyorum, bana bir şey açıklamasına izin vermiyorum.

"Elbette." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve o da başını sallayarak içeri giriyor ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, sandalyeye oturarak.

"Kafamı betona vurmuş gibiyim."

Şaka yaptığımı belirtmemi bekliyor, belirtmeyince de iç geçiriyor.
"Ellie..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Aptal ve hain gözyaşlarımın akmasına izin vermeyerek gözlerimi kapatıyorum.

"Bunu konuşmamız gerek. Belli ki biri seni kaçırmaya çalışmış."

Onun sözleriyle göz kapaklarım açıldı, aklım karıştı. Lincoln ve benim hakkımda konuşmak istediğini düşündüm... "Neden bahsediyorsun?"

"Düşüğünde... Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Lincoln beni üzdü ve onu azarladıktan sonra oradan ayrıldım. Caddede yürürken biriyle karşılaştım." Tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama her şey bulanık. Bir dakika önce otele doğru gidiyordum ve sonra...

Sienna, "Karşılaştığın adam seni kaçırmayı planlıyordu," diyor. "Onunla karşılaşman tesadüf değildi. Seni restorana kadar takip etti ve seni bekliyordu. Beklemediği şey sizin erken ayrılmanız ya da Lincoln'ün sizi takip . Fırsatı değerlendirdi

Seni yakaladı ve arabanın içine itmeye çalıştı ama Lincoln adını söyleyince adam kaçmak için seni itti. Dengeni kaybettin ve düşüp başını çarptın."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Micah güvenlik kameralarını çekti. Seni kimin ve neden kaçırmaya çalıştığını çalışıyorlar."

Kız kardeşimin bana anlattıklarını özümsemek için bir an duruyorum. Eleazar öldükten sonra yıllarca sürekli arkama baktım, birilerinin peşime düşmesinden korktum. Aynı kişilerin kız kardeşimin ve yeğenlerimin de peşine düşmesinden korktum. Eleazar'ın yasadışı işlerini yıkmak, mal varlığını tasfiye etmek ve temiz parayı alıp kirli parayı bağışlamak çok kolay geldi.

Ülkenin öbür ucuna taşınmaya kadar beni bağlayan zincirlerin biraz gevşediğini hissettim. Hayatımda ilerlemeye başladım. Bu dünyada yolumu bulmaya çalışıyordum. Ve şimdi, sadece nihayet yaşamakla kalmıyorum, aynı zamanda Lincoln sayesinde yakınlık sorunlarımı da aşabildim.

Geçmişimin beni yakalamasına, beni tutmasına ve bir kez daha dizginlemesine izin veremem. Eskiden olduğum kadın olmaya geri dönmeyi reddediyorum. Sonunda özgürüm ve bu özgürlüğümün elimden alınmasına izin vermeyeceğim.

Bebeğimin karnına bakıyorum ve hafifçe okşuyorum. Artık sadece kendimi değil, bebeğimi de korumam gerekiyor ve ona bir şey olmasına izin verirsem lanetleneceğim.

"El?" Sienna adımı söyleyerek beni düşüncelerimden kopardı. "Micah ve Lincoln bundan sorumlu olan kişiyi bulacak ve sana bir daha asla dokunmamasını sağlayacaklar."

Dışarıdan başımı sallayıp gülümsemeye zorluyorum ama içten içe kalbim göğsümde çarpıyor. Ne yazık ki bana bağlanan monitörler sayesinde tansiyonum yükseldikçe bip sesi de artıyor.

Sienna fark etti. "Ellie, sakın ol lütfen. Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

"Biliyorum," diye yalan söyledim. "Ama endişelendiğim için beni suçlayamazsın. Korumam gereken bir bebeğim var. Ya bu her kimse senin ve kızların peşine düşerse?"

Buradan gitmem gerek. Bu kasabadan mümkün olduğunca uzağa gitmeliyim. Ailemden uzaklaşmalı ve ortadan kaybolmalıyım. Bunu gerçekleştirecek kadar param var.

"Bizim için endişelenme," diyor Sienna. "Micah hallediyor. Bize bir şey olmasına asla izin vermez. Sizin için ne yapabilirim? Stresli olmamalısın."

"Çantamı bulabilir misin?" Kafamda bir plan şekillenirken boğuluyorum. Yapmam gerekeni yapmak berbat olacak ama sevdiğim herkesin güvende olmasını sağlamanın tek yolu bu.

"Umm, tabi." Dolaba doğru yürüdü ve onu çıkardı. "Restorandan çıkarken almıştım."

"Teşekkür ederim. İçinde telefonum var ve eminim Raelyn benden haber alamadığı için endişelenecektir." Aramızda uzun mesafe olmasına rağmen her gün sohbet ediyoruz.

Sienna'dan çantamı alıyorum ve hemen telefonumun şarjının bittiğini fark ediyorum. Neyse ki duvara takılı bir şarj aleti var, ben de telefonumu şarja takıyorum.

"Aslında çok yorgunum," diyorum Sienna'ya. "Sanırım biraz kestireceğim."

"Oh, tamam." Gülümsemeye zorluyor. "Seni kontrol etmek için daha sonra gelirim." "Kulağa hoş geliyor." Yalandan esnedim.

"Seni seviyorum, El. Ve evde olduğun için çok mutluyum. Bunu birlikte atlatacağız."

Duygular nefes yolumu tıkıyor, bu yüzden cevap olarak sadece başımı sallıyorum, sonra da boğuk bir sesle "Ben de seni seviyorum" diyorum.

Sienna birkaç saniye bana baktıktan sonra iç geçiriyor. Alnıma bir öpücük kondurup bir kez daha *seni seviyorum dedikten* sonra gidiyor.

O gittikten sonra telefonumu aldım ve kaçış planım üzerinde çalışmaya başladım.

BÖLÜM YIRMI ALTI

LINCOLN

"O ?"

"Tamam. Her zamanki gibi sessiz," diyor Sienna omuz silkerek. "Sabah taburcu olacak ve benden ona temiz kıyafetler getirmemi istedi."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır. Sormadım. Henüz bir eve yerleşmediği için benim evime gideceğini tahmin ediyorum."

Ne halt edeceğimi bilemeden, hayal kırıklığı içinde ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Ellie uyanıp gitmemi isteyeli iki gün olmuştu. Onun ve bebeğin iyi olduğunu sadece Sienna bana haber verdiği için biliyorum. Ama bu yeterli değil. Onu görmeliyim, onunla konuşmalıyım. Bunu düzeltmek için bir şansa ihtiyacım var.

"Bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum ama şu anda odak noktamız onun stressiz ve güvende kalması olmalı."

"Biliyorum. Şu anda her şey çok boktanmış gibi geliyor." Ellie'nin peşine düşen adamlar ortadan kayboldu ve kameralara erişimleri olmasına rağmen akıllıca davranıp izlerini kaybettirdiler. Adamlarımız hala cevap arıyor ama şu an itibariyle elimizde hiçbir şey yok. Tek istediğim Ellie'yi kollarıma alıp güvende tutmak. Ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylemek ve aramızdaki ilişkinin nereye gideceğini görmek için ona bir şans vermesi için yalvarmak istiyorum. Ama o beni görmeyi kabul edene kadar, bir şeyleri düzeltmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Sienna, "Doktor hem kendisinin hem de bebeğin durumunun iyi olduğunu ve korumaların onu güvende tutacağını söyledi," diyor. "Ona biraz zaman ver." Uzanıyor ve

kolumu sıkar. "Ben eve gidip yemek yapacağım. Neden sen de benimle eve gelip bizimle yemiyorsun?"

Hayır demek için ağzımı açıyorum, ama tek bir kelime bile edemedim ekliyor, "Ve sen hayır demeden önce, gerçekten sormuyordum. Hadi gidelim." Kolunu benimkine doladı. "Evde pişmiş bir yemeğe ve duşa ihtiyacın var. Yarın Ellie taburcu olacak ve her şeyi yoluna koyacağız."

OSCAR TELEFONDA "PATRON, BİR SORUNUMUZ VAR" DEDI VE BENİM kanı donuyor. Bu gece nöbetçi olduğu için söyleyeceği her şey Ellie'yle ilgili olacaktı. "Kaçtı."

"Ne demek çekip gitti?" Yavaşça soruyorum, çıldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Doktor onu kontrol etmek için geldi ve ayrılırken hemşireye onu erken taburcu edeceğini söylediğini duydum. Birinin bildiğini ve yakında gelip onu alıp eve götüreceğini düşündüm. Ancak hemşire bir süre sonra tekerlekli sandalyeyle geri gelip ona kapıya kadar eşlik ettiğinde yalnızdı. Neler olduğunu anladığımda, bir şehir arabasına binmiş ve yola çıkmıştı. Deandre şu anda aracı takip ediyor."

Hay sikeyim. Bu hiç mantıklı değil. Nereye gidiyor bu kız? "Yerini öğrendiğinde bana gönder ve onu takipte kal. Ben şimdi gidiyorum."

Tezgâhtan anahtarlarımı kaptığım gibi kapıdan çıkıyorum ve Ellie'nin telefonuna konum takip cihazı koymadığım için kendime lanet ediyorum.

Tam arabama biniyordum ki Deandre bana konumu gönderdi. Nereye gittiğini bilmiyorum ama takip edebilmek navigasyonuma giriyorum. Yaklaşık otuz dakika sonra arabaya yetişiyorum ve onu tam olarak nereye götürdüğünü biliyorum. Elbette, on beş dakika sonra, Ellie araçtan inip pistte yürüyerek özel bir uçağın merdivenlerini çıktığında düşüncelerim doğrulanıyor.

Bensiz kalkmasına fırsat vermeden arabamdan atlayıp peşinden koşuyorum. Uçuş görevlisi beni durdurmak ister gibi görünüyor ama ona attığım ters bir bakışla gözleri açılıyor ve geri çekiliyor.

Lüks uçağa adımımı atar atmaz bakışlarım Ellie ile çarpışıyor ve Ellie korkmuş ve kızgın karışımı bir ifadeye bürünüyor.

"!" diye bağırıyor, sinirli bir şekilde.

"Sensiz olmaz." Ona doğru bir adım attım. "Cidden beni takip mi ettirdin?"

"Seni hastanede yalnız bırakacağımızı mı sandın? Buraya getirildiğinden beri seni gece gündüz koruyan bir gardiyan var. Seni kaçarken gördü ve buraya kadar takip etti."

Ellie'nin önünde durur durmaz diz çöküyorum, böylece aynı seviyeye geliyoruz. "Nereye gidiyorsun, kedicik?" Nazikçe soruyorum.

Gözyaşları göz kapaklarını doldurur. "Bana öyle deme," diye mırıldanıyor, "ve buradan uzak dur."

"Kız kardeşine ve yeğenlerine veda etmeden mi? Sienna'nın endişeleneceğini biliyorsun."

"I..." Kalın kalın yutkunuyor ve burnunu çekerek hıçkırıklarını bastırıyor. "Onları korumak zorundayım."

"Ayrılırmı?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben uzanıp onu nazikçe siliyorum. Onu ağlarken görmek midemi bulandırıyor. Ellie tanıdığım en güçlü insanlardan biri, herhangi bir zayıflık belirtisini gizleme konusunda bir uzman, bu yüzden onun duygularını gösterdiğini görmek nadir bir durum.

"Ortadan kaybolarak," diye fısıldıyor ve sonra aklıma geliyor. Peşinden gelen her kimse, o giderse Sienna'yı rahat bırakacağını umuyor. Ortadan kaybolmakla kendini ve bebeğimizi koruyor.

"Oh, Ellie." Yanına oturup onu kendime doğru çektim ve yanağını avuçladım. "Bunu yapma, lütfen. Seni korumama izin ver. Seni ve oğlumuzu güvende tutacağıma söz veriyorum."

"Zaten artık bir anlamı yok," diye mırıldanıyor. "Beni sen buldun."

"Evet, yaptım ve her zaman da yapacağım," diye yemin ediyorum. "Ama seni kontrol etmiyorum ve seni asla kilitlemem. Eğer kaçmak istiyorsan, bunu yapacak paran var. Bu yüzden senden kaçmamamı istiyorum. Bunu birlikte çözebiliriz. Güven bana."

"Beni incittin," diyor usulca, suçlaması lanet kalbimi çatlatıyor. "Ve şimdi yapabilir miyim bilmiyorum."

"Bebeğim, hayır," diye yalvarıyorum, gözlerim ona kilitleniyor. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama bunu düzeltmem için bana bir şans vermene ihtiyacım var."

"Artık çok geç," diyor inatla. "Şu anda tek endişem bebeğim." Elini koruyucu bir şekilde karnına götürüyor ve bir adım geri çekilmem gerektiğini biliyorum. Ellie incinmiş ve korkmuş durumda ve şu anda kendimi onun üzerinde zorlayamam. Her seferinde bir adım atmalıyım.

"Tamam ama bu bebek" -elimi onun elinin üzerine koyuyorum- "*bizim* ve her ne kadar bana kızgın olsan ve kalbinle bana güvenemesen de, onu korumam için bana güvenebileceğini biliyorsun. Lütfen, en azından benimle eve gel ki ikinizi de koruyabileyim. Kaçmak bunu düzeltmeyecek. Senin peşinde olan her kimse Micah ve benimle de uğraşmak istiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizi kaçırmaya çalışan aynı kişilerin pusuya düşürülen ve çalınan sevkiyattan da sorumlu olduğunu düşünüyoruz."

"Bruno'yu öldüren mi?"

"Evet. Ve seni yatakta bıraktığım sabah..." Dudakları çatıldı ve üzüntüsünü öpüp yok etmemek için her şeyimi verdim. "Aceleyle ayrıldım çünkü iki dansçım benim ev sahipliği yaptığımı düşündükleri özel bir partide saldırıya uğradı. Biri öldürüldü."

Ellie'nin nefesi kesiliyor çünkü Sienna onu strese sokmak istemediği için bu konuda hiçbir fikri yoktu. Onun mantığına katılmakla birlikte, bunun ne kadar ciddi olduğunu ve sorumlu her kimse sadece onun peşinde olmadığını, hepimizin peşinde olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Neyse ki Ellie onu evime götürmeme izin verdi, ama oraya vardığımızda kendini odasına kapattı, yorgun olduğunu iddia etti, oysa aslında sadece benden kaçmaya çalışıyordu. Ama şimdilik bunu kabul ediyorum, benim çatım altında ve güvende olduğunu bilmekten memnunum.

Micah ve Sienna'yı arayıp olan bitenden haberdar ettikten ve Sienna'ya yarın ziyaret edebileceğine dair söz verdikten sonra Ellie'yi kontrol etmek için kapısını çalıyorum. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor olabilir ama kafasını çarpalı daha bir hafta bile olmamıştı, bu yüzden iyi olduğundan emin olmamı engellemeyecektir.

Cevap vermeyince kapı kolunu denedim. Dönüyor, ben de içeri bakıyorum ve onu top gibi kıvrılmış uyurken buluyorum. Onu bu yatakta en son brunch'tan önce birlikte geçirdiğimiz gece görmüştüm. Uyuduğum taraf boş ve muhtemelen bunu yapmamalıyım ama ayakkabılarımı çıkarıp yatağa tırmanıyorum, aramızda biraz boşluk bırakıyorum.

Ancak varlığını hissetmiş olmalı ki tek gözünü kırarak açtı. "Sana gitmeni söylemiştim," diye mırıldanıyor halsizce.

"Biliyorum." Yüzündeki birkaç saç telini taradım. "Ama bunun gerçek olduğundan emin olmalıydım."

"Ne?" sorar, iki gözünü de açar ve kaşlarını çatar.

"Burada, benim çatımın altında olduğun için. Hayatta ve güvendesin." Yutkunuyorum ve duygu yumağı boğazımda düğümleniyor. "Düştüğünü gördüğümde..." Duygularımı zapt edemeyerek sert bir nefes alıyorum. "Çok hareketsizdin, cansızdın. Öldüğünü sandım." Sıcak tenini hissetmek için yüzünü avuçluyorum. "Senin içinde olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum, Ellie. Sana aşık oluyorum."

Bu sözleri söylemeyi planlamamıştım ama ağzımdan çıkar çıkmaz en ufak bir pişmanlık duymadığımı fark ettim. Ona aşık olduğumu biliyordum, ama gerçek şu ki, çoktan fena aşık olmuşum.

"Lincoln," diye nefes aldı, "şeyler söyleyemezsin. Bu adil değil."

"Neden? Gerçek bu."

"Bunu sadece öldüğümü düşündüğün için söylüyorsun."

"Hayır, istediğim için söylüyorum." Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve elimi kıvrımlarından kışına doğru gezdiriyorum, sonra onu kendime doğru çekiyorum. "Seni seviyorum yavrum ve her şeyi berbat ettiğim için bana inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Toplumsal görüşlerin ve ağabeyimin onaylamamasının kafamın içine girmesine ve eylemlerimi belirlemesine izin verdim. Ama aramızdaki yaş farkı umurumda değil. Sevgililer Günü'nde aramızdaki çekimi hissettim ve o günden bu yana daha da güçlendi."

"Bu sadece kimya," diye karşı çıkıyor ve benim için işleri kolaylaştırmayı reddediyor. Ama benim için sorun değil, çünkü birilerinin onun için savaşmasını hak ediyor.

"Bunun bir parçası, evet. Ama aynı zamanda geliştirdiğimiz arkadaşlığı da seviyorum. Değer verdiğin kişileri şiddetle koruma şeklini seviyorum. Bebeğimizi şimdiden sevmek şeklini."

Yüzünün yan tarafını avuçluyorum ve ona doğru eğilip iç çektiğinde, beni affedeceğine dair umudum tazeleniyor. "Hayatında çok büyük badireler atlattın ama bunların seni aşağı çekmesine izin vermek yerine yükseldin. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Kız kardeşim erkeklerin güzel sözlerle iyi olduklarını söylerdi, ama gerçekte kim olduklarını gösteren eylemleridir. Eğer aramızda bir şey olmasını istiyorsan, bunu bana göstermen gerekecek."

"Tamam." Anlayışla başımı salladım. "Tamam. Ama geç olduğu ve ikimiz de yorgun olduğumuz için, bu gece sana ve bebeğimize sarılabileceğimi umuyordum. Neredeyse ikinizi de kaybediyordum."

Bana sırtını dönmeden önce birkaç dakika bana bakıyor. Bunun bana olmayacağını söylemenin bir yolu olduğunu varsayıyorum, ama sonra geri uzanıp elimi tutuyor, kolumu etrafına çekiyor ve üzerine yerleştiriyor.

çıkıntılı göbeği. Bana sokuluyor ve başımı yastığa koyuyorum, diğer kolumu onun altına kaydırıyorum, yüzümü boynuna sokuyorum ve vanilya kokusunu içime çekiyorum.

Birkaç dakika içinde uykuya daldı, sessiz odadaki tek ses yumuşak horultularıydı. Uyanık kalıyorum, ona sıkıca sarılıyorum, onu ve doğmamış bebeğimizi koruduğu için Tanrı'ya şükrediyorum. Sonra, Ellie'ye onu sevdiğimi göstermek için planladığım tüm yolları düşünüyorum.

"APTALCA BİR ŞEY. GERÇEKTEN BU KADAR ÇOK DÜĞME OLMASI GEREKİYOR MU? lanet olası kumanda? Neden sadece gerekli olanlara sahip olamıyorsunuz?"

Kıkırdıyorum, Ellie'nin birkaç saniye boyunca kumandayla uğraşmasını izledikten sonra ona acıyıp kumandayı elinden alıyorum.

"Hey! Ben de onu kullanıyordum."

"Ona bağıırıyordun." Kanepeye uzandım ve Ellie'yi de kendimle birlikte aşağı indirdim. Yanıma düşüyor ve uzaklaşmaya çalıştığında kolumu beline dolayarak onu sıkıca tutuyorum, böylece kaçamıyor.

Bu sabah uyandığımda yatağın onun tarafı boştu. Sıçrayıp onu aramaya çıktım, kaçıp gitmesinden endişelendim ama onu mutfakta kendine bir fincan kahve yaparken bulunca sakinleştim. Sabahı benden kaçarak geçirdi. Onu banyoyu temizlerken, yoga yaparken, terasta kitap okurken ve emlakçısıyla müsait olan yeni yerler hakkında konuşurken yakaladım. Temizliğini durdurdum, seksi kışını aşağı doğru köpek yaparken izledim, ona yakında gelecek olan yeni kitaplar sipariş ettim ve telefonda ona ters ters baktım, o da o pisliğe onu daha sonra arayacağını söyledi.

Şu anda öğleden sonra ve yapacak bir şeyi kalmamış olmalı çünkü misafir odamda televizyon olmadığı için burada film izlemeye çalışıyor.

"Peki, ne izliyoruz?" Ona bakarak soruyorum.

"Biz mi?" diye ciyaklıyor. "Yapacak işin yok mu senin? Eminim benimle film izlemekten daha iyi zaman geçirecek şeylerin vardır."

"Seninle film izlemek öğleden sonramı geçirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyor. Atıştırmalık bir şeyler alalım mı? Seni hiç yemek yerken görmedim."

Cümlemi bitirdiğim anda midesi gurulduyor ve hafif bir pembe tonuna bürünüyor. "Yemek iyi olurdu. Sanırım sakızlı ayıcık - Aman Tanrım!" Ayağa fırlıyor, eli karnına gidiyor.

"Ne oldu? Neyin var?" Ayağa kalktım, onu kucaklayıp hastaneye götürmeye hazırdım.

"Sanırım onu hissettim," diye nefes alıyor ve cam gibi gözlerle bana bakıyor.

"Ne?" Karnına bakıyorum. "Onu hissedebilir miyim?" Elimi karnına koyuyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

"Oh! Yine hissettim. Sanırım bu bir

çarpıntı." "Ne?" Elimi çekiyorum.

"Bir kıpırtı. Doktor, tekmelediğini hissetmeden önce içimde kıpırdadığını hissedeceğimi söyledi. Hareket ettiğini hissedebileceğim kadar büyüyor." Gülümsemesi o kadar büyük ve parlak ki, güneş olsaydı gözlerimi kör ederdi. "Onu hissedebildiğime inanamıyorum," diye mırıldanıyor. "O gerçek ve karnımda yaşıyor."

"Öyle," diye boğuluyorum, duygularım beni ele geçiriyor. Ama elimde değil. Daha birkaç gün önce ikisini de kaybedeceğimi düşünüyordum. Ama işte burada, yaşıyor, gülümsüyor ve içinde eden bebeğimizden bahsediyor.

"Sen hastanedeyken, vakit geçirmek için telefonumda isimlere bakıyordum. Onun için mükemmel olacağını düşündüğüm bir isimle karşılaştım... Yani, sadece sen beğenirsen."

"Başlangıçta istediğin isme ne oldu?" diye soruyor. "Bu ismin ona daha çok yakışacağını düşünüyorum."

"Tamam, ne ?"

"Donovan. Anlamı 'güçlü savaşçı'. Bunu gördüm ve aklıma sen geldin. Sen bir savaşçısın El ve oğlumuzun da annesi gibi aynı güce sahip olacağından hiç şüphem yok."

Gözyaşları göz kapaklarını dolduruyor ve "Bayıldım" demeden önce bana en güzel, sulu gülümsemesini bahşediyor.

"Öyle mi?"

"Evet." Gözleri karnına doğru iner. "Merhaba, Donovan. Ne düşünüyorsun? Bu ismi sevdin mi?" Kıkırdıyor ve tekrar bana bakıyor. "Yine çarpındı. Bunu evet olarak kabul ediyorum. Peki ya göbek adı? Sizin bir geleneğiniz var mı?"

"Göbek adlarımız büyükbabalarımızdan geliyor. Micah'ınki Eugene, baba tarafından büyükbabamızın adını taşıyor, benimki ise Thomas.

Anne tarafından büyükbabamızdan sonra.

"Geleneği devam ettirebiliriz," diyor. "Donovan Michael Alexander'ın kulağa hoş gelen bir ismi var. Tabii Micah çoktan bu isim üzerinde hak iddia etmediyse."

"Micah'nın sonunda bir kızı daha olacak," diyorum gülererek. Kardeşimin zaten iki kızı var ve bu bebeğin son bebekleri olacağına karar verdiler. Sanırım bir yanı cinsiyetler arasındaki dengeyi sağlamak için bir erkek çocuk istiyor ama bir kız çocukları daha olursa, bu onun için sorun olmayacak. İki kızı da tam bir baba kızı.

Ellie güler. "Muhtemelen. Ama Sienna benden önce doğum yapacağı için belki de karar vermeden önce emin olmak için sormalısın."

"Soracağım, ama eminim sorun olmayacaktır. Şimdi, sen ve Donovan ne için açsınız?"

"Mmmm... Pizza... jambonlu ve ananaslı." Gözleri parlıyor. "Evet, ekstra ananaslı."

"Pekala, sana bir Hawaii pizzası, bana da normal bir tane. Aldım. o."

"Hey!" Şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Hawaiian normaldir."

"Üzgünüm Kedicik, ama pizzanın üzerindeki meyveyle ilgili hiçbir şey normal değildir."

Yemeği sipariş ettim ve sonra ona biraz patlamış mısır yaptım, çünkü pizza beklerken bir şeyler atıştırırız. Sonra da izlemek istediği filmi buluyorum. Hiçbir yayın servisinde olmadığı için Amazon'dan satın alıyorum.

"Save the Last Dance? Şu dandik dans filmlerinden biri değil, değil mi?" Yeğenlerimi onları izlerken gördüm ve eğer iki saat boyunca oturmak zorunda kalacaksam, en azından kendimi zihinsel olarak hazırlamak istiyorum.

"Sevimsiz değil," diyor Ellie. "Bu benim favorim. Ve filmde Derek Sara'yı Chicago'daki Joffrey Balesi'ne götürüyor. Hep gitmek istemişimdir."

Bana film ve Joffrey Balesi hakkında daha fazla şey anlatırken gözlerindeki hülyalı bakış bana eski Ellie'yi hatırlatıyor. Dansa ve baleye aşık olan ve bir gün profesyonel olarak sahneye çıkmayı hayal eden Ellie'yi. Hayatın karanlık yanları onun ışığını ve hayallerini söndürmeden önce.

Bana filmin konusunu anlatmayı bitirdiğinde play tuşuna basıyorum ve akşamımızı bu şekilde geçiriyoruz - farklı dünyalardan gelen iki gencin gelecekleri için savaşıırken birbirlerine aşık olmalarını izliyoruz. Film izlerken ara sıra Ellie'ye bakıyorum. Gülüyor, ağlıyor ve çift aralarındaki sorunları çözmeyi başardığında göğsünü tutarak Ellie'nin aslında ne kadar romantik anlamamı sağlıyor. Bu da demek oluyor ki

Eğer kalbini kazanma umudum varsa, onun romantik tarafına dokunmalıyım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ELLIE

"YARILAMIŞ OLMAK NASIL BİR DUYGU?"

Gözlerimi oğlumu gösteren monitörden ayırmak için isteksizce Dr. Peterson'a bakıyorum. Normalde her randevuda ultrason yapılmaz, ancak düşüp kendinizi ve çocuğunuzu riske attığınızda bebeğinizi daha sık görmeniz gerekir. Oğlumun risk altında olmamasını tercih ederdim ama onu karnımda yüzerken görmeyi seviyorum.

"Hamileliğin hem uçup gittiğini hem de salyangoz hızında ilerlediğini hissediyorum."

Doktor güler ve Lincoln kıkırdar.

"Etrafta çırpındığını hissetmeye başladım." Lincoln'le film izlemeye hazırlandığımız ve bebek isimlerini tartıştığımız o gün onu hissettiğimden beri daha sık hisseder oldum.

"Yakında onu dışarıdan hissedebileceksiniz," diyor doktor yumuşak bir gülümsemeyle.

Sonraki birkaç dakikasını bizimle birlikte her şeyi gözden geçirerek ve hamileliğimin bu aşamasında gerekli olan testleri yaparak geçirdi. Neyse ki bebek mükemmel ve için herhangi bir sıkıntı belirtisi göstermiyor. Tüm ölçümler hamileliğimin ne kadar ilerlediğini gösteriyor ve Lincoln'e göre bebek şu anda bir papaya büyüklüğünde.

Doktor işini bitirdiğinde bize bir çıktı veriyor ve ardından kan basıncıma geçiyor. "Çizelgelerinize göre kan basıncınız biraz iyileşmiş görünüyor. Biraz daha düşük olmasını isterdim ama yükselmemiş olması iyiye işaret."

"Bu normal faaliyetlerime devam edebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Öyle... Ancak, düşüşünüz nedeniyle yine de sakın olmanızı istiyorum."

Lincoln yanımdan mırıldanarak, "Oh, bu kesin," dedi ve ona bakmamı istedi. Sorgulayan bir kaş kaldırdığımda omuz silkiyor. "Anemi, yüksek tansiyon ve düşüş arasında, hamile kışını balonlu naylona sarmayı düşünüyorum."

Bir kahkaha attım ama Lincoln bana katılmadı. "Ben ciddiym, El. Rahatlaman gerek. Tanrı aşkına, seni ellerin ve dizlerin üzerinde banyoyu temizlerken yakaladım."

"Kendimi savunmam gerekirse, temizlikçiniz iyi değil." Ayrıca Lincoln'den de kaçıyordum, beni sevdiğini söylediği sabah uyandığımdan beri yaptığım bir şeydi bu. Ta ki en sevdiğim film ve nefis pizza vaadiyle beni köşeye sıkıştırıp kolayca pes etmeme neden olana kadar.

Bir yanıma ona inanmak, tedbiri elden bırakmamak ve onu sevdiğimi söylemek istiyor. Ama diğer yanıma çok çabuk pes edersem zayıf görüneceğimden korkuyor. Tıpkı annem gibi. Duygularının hareketlerini yönlendirmesine izin verdi ve bakın bu onu nereye getirdi... Hayatını, onu ne kadar sevdiğini pezevenklik yaparak gösteren bir adam için bacaklarını açarak uyuşturulmuş bir şekilde geçirdikten sonra altı ayak altında.

Tamam, tabii ki onun hayatı benimkinden biraz daha karanlıktı ama yetenekli bir dansçı iken bir fahişeye dönüştü. Kararlar verildi ve beni annemin gittiği yoldan götürecek herhangi bir karar verirsem lanetleneceğim. Bu da Lincoln'ün beni sevdiğini ve benimle bir gelecek istediğini söylerken ciddi olduğundan emin olmam gerektiği anlamına geliyor.

"İşten çıkarıldı ve yeni biri işe alındı," diyerek beni düşüncelerimden kopardı. "Yeni kişi biz konuşurken evde temizlik yapıyor."

Dr. Peterson kıkırdıyor. "4 Temmuz için bir planınız var mı?"

"Ne?" Kafamda hesap yaparak sordum. Lanet olsun, Temmuz ayına girdiğimizi fark etmemiştim. Ona bir planım olmadığını söylemek üzereydim, ama ben daha sözlerimi tamamlayamadan Lincoln konuştu.

"Biz ."

Başımı çevirip ona bakıyorum ve bana bacaklarımı sıkı bir göz kırptıyor. Benimle bir gelecek istediğine inanmakta isteksiz olabilirim ama bedenim hâlâ onun dokunuşunu arzuluyor.

Doktor bize iyi tatiller diledikten ve gelecek ay görüşeceğimizi söyledikten sonra bizi çıkış masasına götürdü.

Randevu. Daha sonra eve doğru yola çıkıyoruz, bana tahsis edilen korumam Oscar da arkamızdan geliyor.

Lincoln'e birlikte dışarı çıktığımızda neden Oscar'a ihtiyacım olduğunu sorduğumda, "Senin yüzünden dikkatimin dağılması ve etrafımıza dikkat etmemem riskini göze alamam" dedi.

"Dikkatin nasıl dağılır?" Ben sordum.

"Kendini gördün mü, Kedicik? Nefes kesici derecede güzelsin, büyüleyicisin. Senin içinde kaybolmak ve etrafımdaki her şeyi ve herkesi unutmak çok kolay. Bunu günde birkaç kez yapıyorum ve sana bir şey olması riskini göze alamam."

Sözleri kalbimi kabarttı ama söylediklerinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istemediğim için dışarıya hiçbir duygu belli etmedim. Belki de kalbimi birkaç katmanla koruyarak aşırı temkinli davranıyorum, ama Lincoln onları kırmak istiyorsa, birkaç güzel söz söylemekten daha fazlasını yapması gerekecek.

"Ee, nereye gidiyoruz?" Lincoln'ün arabasına döndüğümüzde soruyorum.

"Bu bir sürpriz ama merak etmeyin, bu hafta sonu Sienna'nın bebek partisinden önce dönmüş olacağız."

Sürpriz New York'a bir gezi, ama nedenini bilmiyorum. Güzel bir otele yerleşiyoruz, yatağın üzerinde beni bekleyen kırmızı kurdeleli büyük siyah bir kutu var.

"Benim için mi?" Aptalca sordum.

"Senin için," diyor Lincoln, eğilip başımın üstünü öperek. "Saat beşte yola çıkmaya hazır ol."

Kutuyu açıyorum ve gözlerime uyan en muhteşem tek omuzlu, ışıltılı zümrüt rengi hamile gece elbisesini, ona uygun siyah, ışıltılı babetleri ve yine siyah olan seksi ama rahat görünümlü hamile sütyeni ve külotuyla birlikte buluyorum.

Lincoln'ün tüm bunları benden habersiz nasıl yaptığını bilmiyorum, ama hepsini giydiğimde ve sadece uymakla kalmayıp beni hamile bir peri masalı prensesi gibi gösterdiğinde, ona teşekkür eden bir mesaj gönderiyorum, sonra saçımı ve makyajımı yapmaya devam ediyorum. Görünümümü sade tutuyorum, saçlarım plaj dalgaları şeklinde ve makyajım doğal, gözlerimi çıkarmak için biraz maskara ve eyeliner kullanıyorum. Beş aylık hamile olabilirim ama ben bile seksi göründüğümü kabul edebilirim. Tavandan tabana aynayı kullanarak çektiğim bir selfie'yi Sienna'ya gönderdikten sonra -ki o da bana güzel göründüğümü ve iyi vakit geçirmemi söyleyerek nereye gittiğimizi tam olarak bildiğini teyit ediyor- şöyle cevap veriyorum

Onu sevdikten sonra süitin ana odasına geçiyorum ve Lincoln'ü ıslak barın yanında, takım elbisesinin içinde yakışıklı bir şekilde dururken buluyorum. İçki tutan elini indirdiğinde zümrüt rengi bir kravat taktığını fark ediyorum ve kalbim çıkacak gibi oluyor. Bunu planlamıştı. *Bunun* tam olarak ne *olduğunu* bilmiyorum, ama küçük ayrıntıları planlamak için zaman ayırdı ve bu ona kitabımda ekstra puan kazandırıyor. "Kedicik," diye mırıldanıyor, gözleri hararetle bir şehvetle parlıyor. "Sen çok seksisin "Yoga kıyafetlerinin içinde cehennem gibisin, ama lanet olsun, böyle enfes görünüyorsun."

Yoga yorumuna gülmekten kendimi alamıyorum çünkü ben de yoga pantolonum, spor sütyenim ve atletimle yaşamaya meyilliyim.

"Bu senin için," diyerek kristal kadehini yere bırakıyor ve ceketinin cebinden uzun siyah kadife bir kutu çıkarıyor. Narin kutuyu ondan alıyorum ve içinde ne bulacağımı beklemeden açıyorum.

"Bu bir Venedik kedi maskesi," diye açıklıyor, ben narin bir zincire bağlı güzel gümüş ve siyah maskeye bakarken. "Senin o gece taktığına en yakın olanı bu."

Kolyeyi kutudan çıkarıyor ve ben de arkamı dönüp saçlarımı yukarı kaldırıyorum ki kolyeyi boynuma takabilsin. Bağlandıktan sonra göğsüme doğru düşüyor ve ben de bu güzel hediyeyle hayranlıkla bakmak için aşağı bakıyorum.

"Neden?" Yüzümü ona dönerek soruyorum, bunu benim için neden aldığına dair kafam karışıyor. Elbette o gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi ama o gece onun hayatının akışını tamamen değiştirmişti.

Soru soran bir kaş kaldırdığında açıklıyorum. "O gece senin için her şeyi değiştirdi. Hamile kalarak tüm dünyayı kendi eksenine çevirmekle kalmadım, aynı zamanda ailenle birlikte bunun sonuçlarıyla da uğraşmak zorunda kaldın. Kaygısız bir bekarken hormonlu hamile bir kadınla yaşamaya başladın." Kendimi küçümseyerek kıkırdıyorum. "Bu çok güzel, Linc. Ve bunu seviyorum çünkü o gece benim için hayatımı daha iyi hale getirdi. Eğer sen olmasaydın, hâlâ geçmişimden ve kız kardeşimden saklanıyor olurum. Ve hala bir erkekle yakınlaşmaktan korkuyor olurum. Ama... Sanırım bunun senin için ne anlam ifade ettiğini anlamıyorum."

Başını sallıyor ve yüzümün yan tarafını hafifçe okşuyor. "Haklısın, o gece hayatımı değiştirdi, ama Kedicik, hayatımı daha da iyi yönde değiştirdi. O gece ilk kez bir kadınla daha derin bir bağ kurdum. Senden önce seks sadece seksti. Eğlenceli ve iyi bir boşalmaydı. Keşfetmekten zevk alıyordum ama seninle hissettiğim gibi bir şeyi hiç hissetmemiştim. Kardeşim Sienna'yı sahnede dans ederken ilk gördüğünde onun için doğru kişi olduğunu anladığını söylediğinde bunu anlamamıştım, ta ki seninle geçirdiğim o geceye kadar.

"Paylaştığımız sohbetten dansa, arka odadaki zamanımıza kadar her şeyi hissettim. Ve sen gittikten sonra, seni düşünmeden duramadım. Tek yapmak istediğim seni bulmaktı."

"Çünkü ben olduğumu bilmiyordun," diye mırıldanıyorum, bakışlarım aşağıya iniyor.

"Hayır," diyor çenemi kaldırıp ona bakmamı sağlayarak. "Gizemli kadının sen olduğunu bilmiyordum ama bu paylaştığımız bağı değiştirmez. Ve bu bağı paylaştığım kişinin sen olduğunu öğrendiğimden beri... Son birkaç ayı seninle geçirmek... Bu bağ benim için daha da derinleşti.

"Evet, duygularımı itiraf etmekten korkuyordum çünkü gerçek şu ki, senden çok daha yaşlıyım ve birçok insana bu kötü görünüyor. Ama artık nasıl görüldüğü umurumda değil. Seni seviyorum El ve bebeğimi taşıyor olmanı da seviyorum."

Parmaklarını çenemden alıp yüzümün yan tarafına götürüyor ve diğer eliyle kalçamın kıvrımını sıkarak beni kendine çekiyor. "Ağabeyim ve kız kardeşinin yaptığı gibi seni hamile bırakmaya devam etmek istediğimi söylemiyorum..." Dudaklarının köşesi seksi bir sırıtışa dönüşüyor. "Ama bebeğimi içinde büyütmeni izlemek yaşadığım en güzel şeylerden biri. Birlikte geçirdiğimiz o gecede onu yarattığımızı bilmek bile çok tahrik edici... Bu yüzden benimle birkaç bebek daha yapmak istersen kesinlikle itiraz etmem."

Kelebekler göğsüme hücum ederken sulu bir kahkaha atıyorum. "Bebek doğduktan ve bütün gece uyandığı için uykusuz kaldıktan sonra bunu söyleyip söylemeyeceğini göreceğiz."

"Bunu benim için gerçekten kolaylaştırmayacaksın," diyor inleyerek. "Demek istediğim şu ki, evet, birlikte olduğumuz o gece hayatım değişti ama sadece daha iyisi için El. O gecedan önce yuva *kurmayı* reddediyordum, asla yuva kurmak istemiyordum, birlikte olduğum kadının birlikte bir hayat kurabileceğim biri olduğundan emin olmak istiyordum. Ve sana baktığımda, bunların hepsini görüyorum. Geleceğimizi görüyorum... Bebekler, sevgiyle dolu bir ev. Tatiller, doğum günleri, aile tatilleri... Yatakta tembel sabahlar, içinde benimle geçirdiğin geç geceler. Hepsini istiyorum ve seninle istiyorum."

"Lincoln," diye nefes alıyorum, sözleri karşısında duygulanıyorum. Bunun önemini anlamıyor çünkü her zaman sahipti -sevgi dolu bir aile, tatiller, tatiller, doğum günleri- ama benimle istediğini söylediği tüm bu şeyler benim her zaman istediğim ama asla sahip olamayacağımdan korktuğum şeyler.

"Bunu istiyorum," diye fısıldıyorum, kelimeleri çok yüksek sesle söylersem evrenin teklifi iptal edeceğinden korkuyorum.

"Bize gerçek bir şans ver Kedicik, söz veriyorum her günümü seni ne kadar sevdiğimi ve bu hayatı seninle ne kadar istediğimi göstererek geçireceğim. Her günün mükemmel olacağını söylemiyorum ama ikimizin de istediği hayata birlikte sahip olabiliriz."

Muhtemelen bunun için onu daha fazla zorlamalıyım. Onu kendimden uzaklaştırıp bana olan sevgisini kanıtlaması gerektiğini söyleyeli çok kısa bir süre oldu ama ela gözlerine baktığımda oyun oynamak istemediğimi fark ediyorum. Hayatın ne kadar acımasız olabileceğini, bir anda ne kadar çabuk değişebileceğini zor yoldan öğrendim. Sahip olduğumuz tek şey şu an ve ben bunu Lincoln tarafından sevilerek geçirmek istiyorum.

"Tamam," diye nefes alıyorum. "Bize gerçek bir şans vereceğim."

Yüz hatları saf mutluluğa dönüşüyor ve kalbimin kabarma şekli bana doğru kararı verdiğimi söylüyor. Lincoln'ü seviyorum ve bu hayatı onunla yaşamak istiyorum. Onu sevmek ve onun tarafından sevilme istiyorum. Kahretsin, onu on dört beri kendimce seviyordum. Seksi ve yaşlı olduğu için değil.

-Gerçi kesinlikle öyleydi ama o zamanlar bile onun sevgisinin gücünü hissediyordum. Bu, en soğuk kış gecesinde beni sıcak bir battaniye gibi saran ve güvende hissettiren türden bir sevgiydi. Ancak şimdi bu sevgi daha fazla bir şeye dönüştü... Daha derin bir şeye. Hayatımın geri kalanını besleyerek geçirmek istediğim bir şey, böylece büyümeye devam edecek.

"Seni seviyorum," diyor beni kollarına çekerek. "Ve söz veriyorum, pişman olmayacaksın."

Ağzı benimkine iniyor ve ben öpüşürken iç çekiyorum, onun içinde kayboluyorum. Lincoln'ün ağzını hissetmeyeli çok kısa bir süre olmuştu ama dudaklarımız birbirine değdiği anda ondan daha fazlasını, daha fazla dokunuşunu, kokusunu, tadını arzuluyorum.

Kollarımı boynuna dolayıp öpüşmeyi derinleştirmek istediğimde, ağzımın içine kıkırdıyor ve öpüşmeyi kesiyor. "Bebeğim, bu gece için planlarımız var."

"Planların canı cehenneme," diye mırıldanarak onu kendime çekmeye çalışıyorum. Turbo şarjlı cinsel dürtülerimi hamile olmayan biriyle kıyaslamam imkansız ve bunun nedeni seksin ve orgazmın ne kadar zevkli olabileceğini daha yeni keşfetmiş olmam olabilir, ama kendimi Lincoln'ü sık sık isterken buluyorum.

"Olmaz," diyor, bizi çözüyor ve elimi avucunun içine alıyor. "Dışarı çıkmamak için çok güzel görünüyorsun ve planlarımız var, bence kaçırdığına pişman olacaksın... Seks o kadar iyi olsa bile." Bana flörtöz bir göz kırptıyor ve ben de onun ne kadar sevimli ve seksi olduğuna gülüyorum.

"Peki," diyorum, bu elbiseyi kullanmamak gerçekten utanç verici olacağı için boyun eğiyorum. "Ama buraya döndüğümüzde..."

"Oh, Kedicik, buraya döndüğümüzde, ."

Asansör yolculuğu Lincoln'un bana sarılması ve beni öpmesiyle geçti. Beni tahrik etmeye yetecek kadar kendine çekiyor ve beni çalıştırıyor ama beni asılı bırakıyor ve daha fazlasını arzuluyor.

Akşam yemeği rezervasyonumuzun oteldeki bir restoran için olduğunu hemen öğreniyorum. Özel bir odada oturup lezzetli bir yemeğin tadını çıkarıyoruz. Havadan sudan konuşuyoruz ve döndüğümüzde bizi bekleyen ağır işlere odaklanmak zorunda kalmadan konuşup gülebilmek çok güzel. Yemekten sonra tatlı yiyoruz ve Lincoln bizi dışarıda limuzinin beklediği yere götürüyor.

Lincoln kapıyı açtığında ve ben birkaç kişinin rahatlıkla oturabileceği geniş alana girdiğimde, elbisemi kaldırmanın, külotumu kenara itmenin ve ona unutulana kadar binmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum.

Düşüncelerimi hissetmiş olmalı ki başını sallıyor ve gülüyor. "Bir haftadan fazladır içine girmedim. Sonunda taşaklarımı senin mükemmel amcığına soktuğumda, bir süre ayrılmayı planlamıyorum."

Onun müstehcen konuşmaları karşısında kadınlık organlarım kasılıyor ve gideceğimiz yerin onun bunu yapmasını uzatmaya değip değmeyeceğini merak ediyorum.

Ama sonra meşhur Lincoln Center'ın önünde duruyoruz ve burada olmamızın tek bir nedeni olduğunu bildiğim için nefesim kesiliyor.

"Buraya görmeye mi geldik...?" Sözlerimi tamamlamadan boğuldum.

"Amerikan Balesi mi?" diye bitiriyor. "Evet, Joffrey Balesi'ni görmek için Chicago'ya uçmak istiyordum ama-"

"Yaz prodüksiyonları yok." Neredeyse tüm dans toplulukları hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Küçük bir kızken tek istediğim bir gün dans ederek dünyayı dolaşmaktı. Büyüdükçe hayalim dans terapisine dönüştü, dansın bana yardım ettiği gibi başkalarına da yardım etmek istedim. Ama sonra tecavüze uğradım ve her şey değişti. Sienna'ya bir dans stüdyosu aldım ve üniversite için ülkenin diğer ucuna gittim.

"Buraya Romeo ve Juliet'i görmeye geldik," diyor Lincoln ve beni düşüncelerimden .

Limuzinden indiğimizde ona "Bu harika," diyorum. "Buraya gelmek hep hayalimdi ama önce çok parasızdım, sonra taşındım..."

"Bunu seninle ilk kez deneyimlemekten onur duyuyorum," diyor ve kolunu benimkine dolayarak beni Metropolitan Opera Binası'na doğru yönlendiriyor.

Gösterinin yarısına kadar dans etmeyi ne kadar özlediğimi fark etmedim. Sadece izlemek bile rahatlatıcı.

"O güzel kafandan neler geçiyor?" Lincoln her zaman yaptığı gibi ruh halimdeki değişikliği fark ederek soruyor.

"Dans etmeyi özlüyorum," diye itiraf ediyorum. "Getirdiği sakinliği. Donovan doğduktan sonra dans stüdyosunda çalışmak için Sienna ile konuşmak istiyorum. Ve sanırım başlangıçta planladığım gibi dans terapisi alanında yüksek lisans yapmak için okula geri dönmek istiyorum. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum, özellikle de yeni bir bebekle, ama-"

"Ama hiçbir şey," diyor Lincoln. "Artık bu işte yalnız değilsin. Eğer dans öğretmek istiyorsan, öğreteceksin. Ve eğer eğitimini ilerletmek istersen, seni destekleyeceğim." Eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Hayallerin benim," diye mırıldanıyor ağızma karşı. "Senin geleceğin benim."

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

LINCOLN

AKŞAM PLANLADIĞIMDAN DAHA İYİ GEÇTİ. BİRİNCİSİ, BEN Odamızdan çıkmadan önce Ellie ile bu kadar derin bir konuşma yapmayı beklemiyordum. Ona kolyeyi birlikte geçirdiğimiz geceyi sembolize etmesi için almıştım. Nasıl başladığımıza rağmen hiçbir şeyi değiştirmeyeceğimi ona göstermek için. Ellie ile bir gelecek hayal etmemiştim, onu hiç öyle görmemişim ama şimdi onsuz bir hayat düşünemiyorum ve bunu bilmesine ihtiyacım var.

Beklemediğim şey, o kolyenin Ellie'nin bize gerçek bir şans vermeyi kabul etmesine yol açacak bir konuşma hattı açmasıydı. O andan itibaren gece daha da güzelleşti. Bana içini açtı, gelecekle ilgili isteklerini ve hayallerini paylaştı. Benden büyük olduğum ve küçük yaştan beri ailemin işi için çalıştığım için istediğim ya da ihtiyaç duyduğum pek bir şey yok. Her zaman halimden memnun oldum. Ama onun bana yüksek lisans yapmak ve dans stüdyosunda çalışmak istediğini anlatmasını dinlemek bana onun ne kadar genç olduğunu hatırlattı. Önünde koca bir gelecek var ve ben onun her bir hayalinin ve hedefinin eninde sonunda gerçekleşmesini sağlayacağım. Ama bunu yapmak için peşimizde kimin olduğunu bulmamız gerekiyor, özellikle de Ellie'nin.

Otele dönerken, Ellie'nin vücudu bana yaslanmış, başı omzumda, Micah'ya bir mesaj yazıp bizimkilerin henüz bir şey bulup bulmadığını soruyorum.

MICAH

Hayır. Hiçbir şey yok. Ya büyük oyuncuların hiçbiri bir bok bilmiyor ya da sır saklıyorlar.

MICAH

Şehirde işler nasıl gidiyor?

LINCOLN

Ellie baleye bayıldı ve bize gerçek bir şans vermeyi kabul etti. Bizimle taşak geçen kişiyi hemen bulmalıyız. Geri döndüğümüzde, ben de katılmak istiyorum.

MICAH

Üzerinde çalışıyorum. Alexander Enterprises'a odaklanmalısın ki halledildiğini bileyim. Sienna'nın doğumuna bir ay var ve başımızda bir tehdit varken doğum yapması isteyeceğim son şey. O ve kızlar evde huzursuzlanmaya başladılar ama erken doğuma girme ihtimaline karşı bu kadar uzağa seyahat etmek tavsiye edilmiyor.

LINCOLN

Ben de
girmek
istiyorum.

MICAH

Eve gittiğinde konuşuruz.

"Her şey yolunda mı?" Yüksek sesle iç çektiğimde Ellie soruyor.

Geceyi mahvetmek istemediğim için evet demeyi düşünüyorum ama ona yalan söylemek de istemiyorum. "Peşimizde kimin olduğuna dair hâlâ bir ipucumuz yok."

Bana daha da sokuluyor ve ben de kolumu ona doluyorum, ona sıkıca sarılma ihtiyacı duyuyorum.

"Keşke sonsuza kadar burada kalabilsek," diye mırıldanıyor birkaç dakika sonra. "Tesoro'dan uzakta seninle olmak hoşuma gidiyor. Kendimi mutlu ve güvende hissediyorum."

"Tesoro'da böyle hissetmeni sağlayacağım," diyorum ona, başının üstünü öperek. "Micah ve ben sen bunu yapana kadar durmayacağız."

Otele vardığımızda Oscar bize süitimize kadar eşlik ediyor ve içeri girmeden önce etrafı arıyor. Kapıyı arkamızdan zar zor kapatmışım ki Ellie üzerime atladı, kollarını boynuma doladı ve ağızla ağızma saldırdı.

İlk içgüdüm onu lanet bir mağara adamı gibi kaldırıp duvara yaslamak, içine girmeyi o kadar çok istiyorum ki, ama hamile olduğu için kendime nazik olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Bunun yerine öpüşmeyi kesip onu yemek masasının üzerine kaldırdım ve bir adım geri çekilerek karşımdaki güzel kadına hayranlıkla baktım. Dudakları öpüşmemizden dolayı hafifçe arı sokmuş, yüzü ve boynu muhteşem bir pembe tonunda kızarmış. Göğsü hızla inip kalkıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda şehvetle kapanıyor.

Onu bu şekilde çekmek için telefonumu çıkardığımda başını yana eğiyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi nefes nefese.

"çekiyorum."

"Daha önce balede fotoğraflarımızı çekmiştik."

"Bu şekilde değil." Fotoğrafi çekiyorum ve sonra telefonumu . "Ne gibi?" diye soruyor.

"Benimmişsin gibi." Dudaklarını yakalıyorum ve ağzımın içinde inliyor. Birkaç saniye boyunca öpüşüyoruz, ta ki ben daha fazla dayanamayıp onu daha fazla hissetme ihtiyacı duyana kadar.

"Bu elbiseyi üzerinden nasıl çıkarabilirim?" diye sordum. Onu ben seçmiş olabilirim ama bildiğim tek şey güzel gözlerine uyduğu.

"İşte böyle." Yandaki ipi çekiyor ve elbise açılıyor, benim de aldığım siyah dantel sütyen ve külot ortaya çıkıyor.

Bir iniltiyle geri çekilip önünde diz çöküyorum, sonra babetlerini çıkarıp yana bırakıyorum. Yukarı bakıyorum ve onu bana bakarken buluyorum, zümrüt gözleri arzuyla dolu.

Ayağını ellerimin arasına alıyorum ve yumuşak bir öpücük konduruyorum. Ellie'nin her şeyi kadınsı, ayakları bile. Ayak bileğinin iç kısmını öpüyorum ve sonra pürüzsüz baldırından ve uyluğundan yukarı doğru ilerliyorum. En tepeye ulaştığımda, her santimini ezberleyerek diğer bacağıyla baştan başlıyorum. En tepeye geri döndüğümde, uyluklarını ayırıyorum ve etini emiyorum, sadece onun ve benim görebileceğimiz küçük bir morluk bırakıyorum, bir şekilde onun üzerindeki iddiamı işaretlemeye ihtiyacım var.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi kıkırdarak başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Sanırım yanımda taşıdığım bebek senin olduğumu kanıtlıyor."

"Benim olduğunu kanıtlayacak tek şey parmağına yüzüğümü takman ve soyadının Alexander olması."

Gözleri irileşiyor ve onu şoke ettiğim için kıkırdıyorum. "Hayır, evlenme teklif etmeyeceğim," diyorum. "İstiyorum ama bunun sadece bebek olduğunu düşünmenden korkuyorum Bu yüzden şimdilik seni ağzımla işaretleyeceğim, oğlumuzun karnında büyümesini izleyeceğim ve seni benimle yaşamaya ikna edeceğim. Sonra, bebek doğduktan sonra, karım olman için sana yalvaracağım."

Bacaklarını daha geniş açıyorum ve burnumu amını örten dantelli kumaşa bastırıp kokusunu içime çekiyorum.

"Lincoln!" diye ciyaklıyor.

"Dur." Elini şakacı bir şekilde sopayla uzaklaştırdım. "Kokunu özledim." Tekrar içime çekiyorum, inliyor ama beni durdurmuyor.

O an için onu doyurduktan sonra, tümseğinin tepesine bir öpücük konduruyorum ve sonra çıkıntılı karnına doğru ilerliyorum. Hamile olduğunu öğrendiğimden beri bu kadar büyümesi çılgınca. Göbeğinin hemen altını, sonra da üstünü öpüyorum ve dudaklarıma çarptığını hissettiğimde çok şaşıırıyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum. "Bunu hissettin mi?"

"Yaptım," diyor, gözleri kocaman. "Aman Tanrım. Tekmeledi. Gerçekten tekmeledi."

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum, karnına birkaç öpücük konduruyorum. Ve sonra aklıma geldi. "Bilmeyeceğini mi düşünüyorsun...?"

Ellie bir kahkaha attı. "Hayır. Ve şu anda durmayı aklından bile geçirirsen, kendimi bitirmek zorunda kalacağım."

Ellie'nin kendini parmaklaması fikri, sırf bunu izleyebilmek için durmak istememe neden oluyor ama onun içinde olma ihtiyacım çok güçlü.

"Başka zaman," diyorum ona, vücudunun geri kalanına dikkatimi verebilmek için ayağa kalkarak. Göğüsleri tıpkı külotu gibi dantelle kaplı, bu yüzden her iki kupasını da aşağı çekmeden önce onları takdir etmek için bir saniye ayırıyorum ve dışarı dökülmelerini izliyorum, sert meme uçları beni çağırıyor.

"Göğüslerin mükemmel," diyorum, bir meme ucunu dudaklarımin arasına alıp gül tozlu tepesini emiyorum.

Zevkle inliyor ve sonra şöyle diyor: "Şimdi tadını çıkarsan iyi edersin. Yakında vücudum mahvolacak. Göğüslerim sarkacak ve karnım çatlaklarla dolacak. Mükemmel olmayacağım."

Ona dikkatimi vermek için yaptığım şeyi bırakıyorum. "Şu anda ciddi misin?" Bu kadar sığ olabileceğimi düşünmesine sinirlenerek soruyorum. "Hiçbir kadını doğum yaptıktan sonra görmedim ama bebeğimizi dokuz lanet ay boyunca içinde taşıyıp, koruyup büyüttüğün için vücudunun değişmesinin seni benim için daha az mükemmel yapacağını düşünüyorsan, tekrar düşünmelisin."

Tartışmasına fırsat vermeden ağzını yalayıp yutuyorum. Bir elim göğsünü avuçlayıp hassas meme ucunu koparıp cımbızlarken, diğer elim külotunu yana itiyor ve iki parmağımı içine sokuyor. Ilık ve ıslaktı ve o kadar *mükemmeldi* ki.

"Oh, ," diye inliyor ağzımın içinde. "Daha sert, Linc, lütfen."

Yavaş yavaş böyle şeyler isteyecek kadar rahat olmasını seviyorum. Cinsel ihtiyaçlarını kontrol altına alması ve ona tecavüz eden şerefsizlerin kazanmasına izin vermemesi.

İsteddiği gibi yapıyorum, çok sert olmadan daha derine iniyorum. Parmaklarımın etrafında boşalana ve adımı haykırana kadar onu çalıştırıyorum, amını cehennem gibi beceriyorum.

"Düşünüyordum da," diye mırıldanıyor nefes alış veriş biraz sakinleştiğinde ağzıma karşı. "Belki de..." Boğazını temizliyor ve ben de ona bakabilmek için geri çekiliyorum, ses tonundaki gerginlikten hoşlanmıyorum.

"Ne oldu, Kedicik?" Teninin pembenin koyu bir tonu olduğunu fark ettiğimde soruyorum.

"Kötünün yerine iyiyi koymak istiyorum."

"Az önce yaptığımız şey kötü müydü?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. O sadece çığlık atıyordu-

"Hayır!" Başını sallıyor. "İnanılmazdı. Beni boşaltma şeklin aklımı başımdan alıyor. Demek istediğim, önceki kötü anıların yerine şimdi iyilerini koymak istiyorum."

"Tamam... Bu şekilde her birlikte olduğumuzda bunu yaptığımızı sanıyordum."

"Öyle, ama anal yapabileceğimizi düşünüyordum," diyor usulca. "Daha önce parmağınla yaptığında iyi hissettirmişti. Sanırım daha fazlası için hazırım." Tanrım, bu kadın. Gücü ve cesareti sınır tanımıyor.

"Boynuma tutun," diyorum onu kollarımın arasına alıp gelin gibi yatak odasına taşıırken. Onu yatağa yatırdıktan sonra banyodaki tuvalet çantamdan kayganlaştırıcıyı alıp yatak odasına geri dönüyorum.

Ellie sessiz, muhtemelen kendi düşüncelerinde kaybolmuş, ben de kayganlaştırıcıyı kenara atıyorum ve onu öpmek için yatağa tırmanıyorum. Öpücüğün içinde iç çekiyor, gerginlik yavaş yavaş eriyor.

"Yetki sende," diye hatırlatıyorum ona. "Yaptığımız her şey senin seçimin. Daha sert yapmamı istersen, daha sert yaparım. Durmamı istersen, dururum. Anladın mı?"

Anlayışla başını sallıyor.

"Kelimeleri duymaya ihtiyacım var,

Kedicik." "Anladım. Yetki bende."

"Çok haklısın. Şimdi bana ne istediğini söyle."

Tereddüt etmesini bekliyorum, bu yüzden sesindeki kararlılıkla "Kıçımı becermeni istiyorum" dediğinde hoş bir sürprizle karşılaşıyorum.

Ve bu kadına istediği her şeyi verebileceğim için - ve gerçekçi olalım, hangi erkek analdan hoşlanmaz ki? - tam olarak bunu yapıyorum.

Hazır olduğından emin olduktan ve onu patlamak üzere olduğı noktaya kadar çalıştırdıktan sonra, kollarımı Ellie'nin etrafına doluyorum ve arkadan içine kayıyorum. Yavaşça kıcını sikerken klitorisini okşuyor, omzuna ve boynuna öpücükler konduruyor, ona burada olduğumu, içinde olanın ben olduğumu hatırlatıyorum. Ve boşaldığında, zevkle haykırdığı benim adım oluyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor gözlerinde yaşlarla.

Çıktıktan sonra, duş almadan önce bir süre ona sarılıyorum. "Bana teşekkür etmene gerek yok bebeğim. Bu işte beraberiz." Yumuşak dudaklarını öpüyorum, gözyaşlarının tuzluluğunu tadıyorum. "Bir daha kimse seni incitemeyecek."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

ELLIE

"SENİ AMERIKAN BALESİ'NE GÖTÜRDÜĞÜNE INANAMIYORUM." SIENNA usulca gülümsüyor. "Ve şu kolyeye bak." Boynumdaki tılsımı parmaklıyor ve sonra Micah'ya bakıyor. "Beni Londra'ya götürdüğün ve bana bu kolyeyi aldığın zamanı hatırlıyor musun?" Boynunda duran bale ayakkabısı tılsımına dokunuyor. "Sadece kardeşlerle çıkmıyoruz, aynı zamanda bizi şımartmak için aynı yolları düşünüyorlar."

"Harika," diye homurdanır Lincoln. "Tam da bir erkeğin duymaktan hoşlanacağı şey... Ne kadar orijinal değil." Micah'ya ters ters bakar. "Fikrimi sana anlattığımda neden Sienna için de aynı şeyi yaptığından bahsetmedin?"

"Hey," diyorum Lincoln'ün yüzünü avuçlayarak. "Kız kardeşim de ben de dansı seviyoruz. Bizi bir gösteriye götürmek için aynı fikri bulmak zor olmadı. Ve bu kolye çok düşünceliydi. İlk onun yapmış olması kimin umurunda? Aynı şey değildi. Anılar aynı değil. Ve bu hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım bir şey."

"Peki," diye homurdanır Lincoln. "Ama Micah'nın daha önce hiç yapmadığı orijinal bir sürprizle geleceğim."

"Merak etme," diyor Sienna. "Micah artık beni şaşırtmıyor. Biz artık yaşlı, evli bir çiftiz."

"Affedersiniz?" Micah homurdanıyor. "Sana yaşlı, evli bir çift göstereceğim!" Sienna'yı boynundan yakalıyor ve sertçe öpüyor. Bir an için Lincoln'le onları biraz yalnız bıraksak mı diye düşünüyorum. Ama sonra London ve Brooklyn koşarak dışarı çıkıyor ve bir iniltiyle ayrılırlar.

"Biliyorsun," dedim. "Ben de havuza girecektim. Bana katılmak ister misiniz kızlar?"

"Evet!" İkisi de alkışlıyor.

"Gidip takım elbiselerinizi alın. Benim evimde üstünüzü değiştirebilirsiniz."

"Senin evin, ha?" Lincoln kızlar şöyle der. "Bu kulağa hoş geliyor." Beni kendine çekti ve öptü. "Benimle yaşayacağını söyle. Benim evim *bizim* evimiz olsun. Taşınmanı istemiyorum, El."

"Seninle yaşayacağım," diye kabul ediyorum.

Kızlar günü yüzerek geçirdikten sonra eve döndüklerinde - Micah Sienna ile yaşlı ve evli bir çift olmadıklarını kanıtlarken (*şaka*) - Lincoln eşyalarımı kendi odasına taşımamız konusunda ısrar ediyor. Böylece Çince sipariş verdik ve akşamı eşyalarımızı iç içe geçirerek geçirdik.

"Daha önce hiç kimseyle aynı odayı paylaşmamıştım," diye itiraf ediyorum tüm eşyalarımız toplanıp yerleştirildikten sonra.

"Ben de," diyor Lincoln. "Her zaman kendime ait bir alanım olmasını tercih ettim." Beni kendine doğru çekiyor, böylece bacaklarımız birbirine dolanıyor. "Ama sanırım seninle aynı alanı paylaşmaktan keyif alacağım." Yüzünü boynuma gömüyor ve şakacı bir şekilde etimi ısıtıyor.

"Sanırım ben de bundan keyif alacağım," diye kabul ediyorum.

Altı Hafta Sonra

"SIENNA'NIN BENİ CIDDEN INANAMIYORUM." GÖZLERİMİ

Yine telefon ettim, kız kardeşimden hâlâ mesaj yok. Onun doğumuna iki hafta, benim doğumuma da birkaç ay kala, bebekler doğduktan sonra ikimiz de meşgul olacağımız için bir kardeş günü yapmayı önerdim. Bana bunun kulağa harika geldiğini söyledi ve son anda iptal etti.

Asansörden inip kapımıza yöneldiğimizde Lincoln, "Eminim iyi bir nedeni vardır," dedi. Ona iptal ettiğini söylediğimde beni kahvaltıya götürmeyi teklif etti.

"Sanırım." Somurtuyorum, son zamanlarda kendimi çok duygusal hissediyorum. Kitapların hepsi hamilelikte bunun normal olduğunu söylüyor ama sanki daha fazlası varmış gibi geliyor. Sanki sürekli kötü bir şey olmasını bekliyormuşum gibi ve bu beni strese sokuyor.

Şehir gezimizden döndükten sonra, dans stüdyosunda başka bir büyük olay meydana geldi. Saatler sonra oradaydım, dans ediyordum ve aniden yangın çıktı. Neyse ki Oscar yanımdaydı ve beni güvenli bir yere götürdü, hasar da çok azdı. Ancak inceleme sonucunda birisinin sunucuyu hacklediğini ve kameraları kapatarak sorumlu kişinin yakalanmamasını sağladığını öğrendik.

Ve birkaç hafta önce Lincoln'ün kulübü Wanderlust neredeyse sular altında kalıyordu. Bu kez, güvenlik ekibi sorumlu kişinin sunucuyu hacklemesini engellemeyi başardı, ancak suçluyu bulduklarında, marinada sudan çıkarılıyordu - kalbi artık atmıyordu. Adını ve Booker Park'ta yaşadığını biliyorlardı, uyuşturucu kullandığını öğrendiler. Ama kimse bunu neden yaptığını ya da kimin için çalıştığını bilmiyor. Kulüple hiçbir bağlantısı yokmuş. Üzerindeki telefon da bulunamadı. Hiçbir şey birbirini tutmuyor... Ya da belki bir şeyleri gözden geçiriyoruz.

Lincoln bana stres yapmamamı, bunun benim ve bebek için iyi olmadığını söyleyip duruyor ama etrafımda sürekli kötü şeyler olurken endişelenmemek çok zor. "zaman çok sevimli olsan da, seni gülümserken görmeyi tercih ederim."

Lincoln şifreyi girip kapıyı açarken önce benim geçebilmem için kapıyı tuttuğunu söylüyor.

"O zaman kız kardeşime söyle-"

Işıklar yanıyor ve birkaç kişi aynı anda "Sürpriz!" diye bağırıyor, neredeyse kalp krizi geçirecektim.

"Bana ne söyleyeceksin?" Sienna paytak paytak yanıma gelirken bilmiş bir sırıtışla "Neyi?" diyor. "Mutlu bebek partileri!" diyor ve beni kucaklıyor.

Elimde değil. Duygu barajı yıkılıyor ve herkesin önünde hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum. Bunalmış bir halde, endişeden mutluluğa ve aradaki her şeye kadar sayısız duyguya kapıldım.

Sienna, "Ah, El, ağlama," diye mırıldanıyor.

"Özür dilerim." Hıçkırıklarımı geri çekiyorum. "Teşekkür ederim." Maviler ve yeşillerle süslenmiş odaya göz gezdiriyorum. Her yerde balonlar vardı. Kocaman bir pasta, tonlarca tatlı ve masalara dizilmiş yiyecekler var. Ve Sienna'nın arkasında benim için en önemli olan insanlar duruyor.

Anne ve babam, Donna ve Michael, ikisi de burada, usulca gülümsüyorlar. Zor başladı ama Donna'nın beni manipüle ettiğini düşündüğü için Lincoln'e daha çok kızgın olduğunu çabucak öğrendim. Her şeyin benim yüzümden olduğunu öğrendiklerinde kollarını açtılar, sevgi ve desteklerini sundular.

Yeğenlerim ellerinde hediyelerle aşağı yukarı zıplıyorlar. Micah onların yanında duruyor, mutlu ve kızgın karışımı bir görünümde, yani her zamanki gibi. Dans stüdyosundan yakınlaştığım birkaç kız da burada. Ve sonra, odanın köşesinde duran en iyi arkadaşım.

"Raelyn!" Çığlık atıyorum, koşup ona saldırıyorum. Neredeyse her gün mesajlaşıyor, konuşuyor ve görüntülü sohbet ediyoruz ama mezun olduktan sonra Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri onu şahsen görmedim ve onu çok özlüyorum.

"Burada olduğuna inanamıyorum!"

"Ve en iyi arkadaşımın bebek partisini mi kaçırayım? Hayatta olmaz." Geri çekildi ve elini karnıma koydu. "Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum." Bakışları arkamda geziniyor ve sonra usulca, "Ve lanet olsun, kızım. Görünüşe göre konuştuğumuzda bazı şeyleri atlıyorsun. Mesela bebeğinin babasının sana aşık olduğu gerçeğini."

Bana gülümseyen Lincoln bakıyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Gerçek olmadığından ya da fikrini değiştireceğinden korktum," diye itiraf ediyorum ona. "Aptal gibi görünmek istemedim."

"Ah, Ellie, ne kadar sevimli olduğunu ne zaman anlayacaksın?" Bana tekrar sarılıyor ve yanağımdan öpüyor. "Sonra konuşuruz. Şu anda eğlenmen gereken bir bebek partisi var."

"Sonra mı?" Umutlu bir şekilde soruyorum.

"Lincoln bana bir haftalığına burada bir oda tuttu."

"Yaşasın!" Bütün hafta boyunca en iyi arkadaşıma sahip olacağım için çok heyecanlıyım.

Bebek partisi çok güzeldi. Sienna lezzetli öğle yemeği ve tatlılar da dahil olmak üzere her şeyi kusursuz bir şekilde planlamıştı. Bana hediyeleri açtırdılar ve Lincoln bana çocuk odasının benden habersiz boyandığını göstererek beni şaşırttı.

Daha iyi bir gün isteyemezdim ve Sienna'nın doğuma bir aydan az bir süre kala tüm bunları yaptığına inanamıyorum.

Raelyn ve Lincoln hariç herkes gittikten sonra ona teşekkür ettiğimde "Benimkini de aynı derecede özel yaptın" dedi. "Dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum El ve harika bir anne olacağından hiç şüphem yok."

"Beni ağlatacaksın," diye yarı şaka yapıyorum.

"Ciddiyim," diyor ve bana sulu bir gülümseme veriyor. "Eve geldiğin için teşekkür ederim. Micah'nın seni zorladığını biliyorum ama gidebilirdin de. Bebeklerimizi birlikte büyüteceğimiz için çok heyecanlıyım. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

O gittikten sonra Lincoln, her şey temizlenirken Raelyn ve benim havuz kenarında dinlenmemiz konusunda ısrar ediyor ve daha sonra akşam yemeği için bir şeyler sipariş edeceğini söylüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Bugün mükemmeldi." Raelyn ve ben mayolarımızı giydik ve havuzun kenarında uzanıyoruz,

Colorado'da onunla olan biten her şeyden bahsederken telefonum Sienna'dan gelen bir aramayla çalıyor. "Vakit geldi!" diye ciyaklıyor. "Görünüşe göre, bebek partisinin heyecanı çok fazlaymış ve suyum geldi!"

"Aman Tanrım!" Ayağa kalktım. "Kızlara göz kulak olmamı ister misin?"

"Yapabilir misiniz lütfen? Donna onlarla kalmak için yola çıktı ama eve yeni geldi, o yüzden biraz zaman alacak."

"Yola çıkıyorum!"

Lincoln'e Sienna'nın evine gittiğimi haber verdikten sonra Raelyn'le birlikte oraya doğru yola çıktık. Sienna ve Micah'ya sarılıp şans diliyorum ve onlar da hastaneye doğru yola çıkıyorlar. Donna yaklaşık bir saat sonra geliyor ama biz kalıp takılıyoruz, Sienna ve Micah'dan haber beklerken kızları eğlendiriyoruz.

Yaklaşık üç saat sonra, kızlar uykuya daldıktan sonra, Micah bebeğin geldiğini ve hem annenin hem de bebeğin iyi olduğunu bildirmek için bizi görüntülü aradı.

Yaklaşık bir saat önce bize katılan Lincoln, "Bizi merakta bırakma," diyor. "Kız mı erkek mi?"

Micah, "Bir oğlan," diye boğuk bir sesle konuştu. "Güzel, güçlü, sağlıklı küçük bir oğlan."

Telefonu hareket ettirerek Sienna'yı ve bebeği görüntüye getiriyor. Minik sevinç yumağını kucağına alıp bize el sallarken bitkin görünüyor ama olabilecek en iyi şekilde.

"Peki adı ne?" Donna soruyor.

"Colton Lincoln Alexander. Colton çünkü hoşumuza gidiyor, Lincoln ise tanışmamıza vesile olduğu için kardeşimin şerefine." Micah'nın gözleri Sienna'nın oturduğu yere kayıyor. "Eğer onu işe almasaydı, yalnız ve yaşlı bir adam olurum."

Herkes onun dramatizmine gülüyor.

"Çok güzel bir isim," dedim onlara. "Tebrikler. Misafiriniz olduğunda bize haber verin, biz de uğrayalım."

Sienna, "Şimdi gelebilirsin," diyor. "Donna sabah kızları getirecek."

"Yola çıkıyoruz!" Yeğenimle şahsen tanışacağım için heyecanla ayağa fırladım.

Üzerimi değiştirdikten sonra, üzerimde hala mayom ve pardösüm olduğu için, sabah brunch yapma planıyla Raelyn'i odasına bıraktık ve sonra hastaneye doğru yola çıktık.

Bebek Colton kesinlikle çok değerli ve elimde olsa onu sonsuza dek kucağıma alırdım. Ama geç olduğu için sadece biraz takılıyoruz, birkaç fotoğraf çekiyoruz ve Sienna ile Micah'nın bir şeye ihtiyacı olmadığından emin oluyoruz.

Colton'ı besleyebilmesi için tekrar kucağına verdiğimde Sienna gülümseyerek, "Birkaç ay sonra bu sen olacaksın," diyor.

"Ödüm kopuyor," diye itiraf ediyorum gülerek. "Çok kolaymış gibi gösteriyorsun." "Her zaman kolay değil El," diyor. "Ebeveynliğin iyi anları da var

ve kötü. Mutlu ve üzgün. Bazı günler ne halt ettiğinizi sorgulayacaksınız." Yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor. "Ama sonra bebeğiniz size gülümseyecek, kalp tellerinizi çekecek ve her şeye değecek."

"Keşke buna değseydi," diye geveliyorum, hemen geçmişimizden bahsettiğim için pişman oluyorum.

"Öylesin," diyor Sienna. "Belki *onun* için değil ama benim için her zaman buna değdin."

"Ve benim için," diye ekliyor Lincoln omzumu sıkarak. "Ve yaşadıkların sayesinde bebeklerimiz için en inanılmaz, en sevgi dolu anne olacaksın."

"Bebekler, ha?" Sienna gülerek ortamı yumuşatıyor. "Şimdiden bir sonrakini mi planlıyorsun? Sanırım aileden geliyor." Micah'ya sırtıyor, o da omuz silkiyor ve hepimiz gülüyoruz.

Onlarla vedalaştıktan sonra Lincoln ve ben hastaneden çıktık. Arabayı kendimiz kullandığımız için -Lincoln'ün adamlarından biri olan Chris de koruma olarak peşimizdeydi- otoparka kadar yürüdük. Lincoln benim için kapıyı açıyor ve arabaya bindiğimde içimi garip bir his kaplıyor. Yolcu koltuğundan etrafıma bakıyorum ve gözlerim karanlık köşede duran bir beyefendiye kilitleniyor, tüylerim diken diken oluyor.

Lincoln'ün nerede olduğunu görmek için bir an için gözlerimi ondan ayırıyorum ama geri dönüp baktığımda adam gitmiş oluyor ve aklımın bana oyun oynayıp oynamadığını merak ediyorum.

"var?" Lincoln içeri girdiğinde duyularıma uyum sağlayarak soruyor.

"Birini gördüğümü sandım."

"Ne?" Etrafına bakınır ve telefonunu çıkarır, birini aramaya başlamıştır bile. "Kimi?"

"Bilmiyorum. Köşede duruyordu ve sonra gitti." "Onu tanıdınız mı?"

Üzerinde çok düşündüm. O adamda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı ama şimdi onu çıkaramıyorum... "Sanmıyorum."

Lincoln bilgiyi hattın diğer ucundaki kişiye iletir, sonra telefonu kapatır ve konunun araştırıldığını söyler.

Eve döndüğümüzde, rutinimizin bir parçası haline gelen birlikte duş alıyoruz ve ikimiz de giyindikten sonra yatağa sarılıyoruz. Bugünkü olaylardan dolayı çok yorgunum ve gözlerimin kapanması ve uykuya dalmam uzun sürmüyor...

Zümrüt

gözler.

Soğuk.

Hesaplanıyor.

"Senin benim babam olman gerekiyordu! Lütfen, eğer beni seviyorsan Sienna'yla kalmama izin verirsin."

"Seni seviyorum mu?" Alay ediyor. "Aşk bu dünyaya ait değil. İnsanı zayıflatır. Ailem bulundukları yere sevgiyle gelmedi. Biz buraya güçle, beyinle geldik. Akıllı seçimler yaptık."

"Tamam ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Akıllı bir seçim olacaksın."

"Anlamıyorum."

"Sen benim kanımdansın, Eliza. Ve bana söylendiğine göre, bakırsın. Benim dünyamda bu çok değerlidir. Seninle evlenmek için hem para hem de iyilik olarak hatırı sayılır bir meblağ ödeyecek pek çok erkek var."

"Ne?" Çılgılık atıyorum. "Beni satacak mısın? Delirdin mi sen? Ben senin kızınım!"

"Yeter artık! Herkesin oynaması gereken bir rol var. Ya sen kendi rolünü oynarsın ya da kardeşin bedelini öder."

"Ellie... Ellie, uyan."

Gözlerimi açıyorum ve soğuk, zümrüt gözler yerine sıcak, ela gözlerin bana baktığını görüyorum.

"Kabus görüyordun."

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardım. Aslında bir anıydı ama kâbus da işe yarıyor. "Ama artık bitti." Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

"Güvenli yerim olduğun için teşekkür ederim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bir an için bunu düşünüyorum, kendimi bile tam olarak tanıımıyorken ona ne hissettiğimi nasıl anlatacağımdan emin . "Bir şeyleri kaçırmıştık gibi hissediyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama dün gece otoparktayken... Gördüğüm adam. Bilmiyorum. Tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramadım."

Lincoln anlayışla başını sallıyor. "Seni ve bebeği güvende tutacağım. Söz veriyorum. Lütfen bunun için stres yapma." Burnuma, yanaklarıma ve son olarak da dudaklarıma birer öpücük konduruyor. "İkinize de hiçbir şey olmayacak."

OTUZUNCU BÖLÜM

LINCOLN

"LANET OLSUN, EL. ÇOK İYİ HİSSEDİYORSUN." ELLIE'NİN İÇİNE DOĞRU Bana binerken göğüslerine masaj yapıyorum. Elleri omuzlarımda, onları destek olarak kullanıyor ve ben bunun bitmesini hiç istemiyorum. Otuz iki haftalık hamile ve yumruları her geçen gün daha da büyüyor, üstte olmayı tercih ediyor ve ben de bundan şikayetçi değilim. Spor bir arabada vites değiştirir gibi sikime binerken zıplayan göğüslerini görmek çok tahrik edici.

"Çok yaklaştım," diye miyavlıyor, onu harekete geçirecek noktayı bulmaya çalışıyor. Aylarımı onun vücudunu öğrenmeye harcadığımdan ve onu ondan daha iyi tanıdığımdan, kalçalarını kavriyorum ve onun için noktayı buluyorum. Bu pozisyonda uçup beni de kendisiyle birlikte götürmesi sadece birkaç saniye sürüyor. Beni sağarak kurutana kadar durmuyor ve sonra hızlı bir öpücükle tırmanıyor, böylece düş alıp güne başlayabiliyoruz.

"Sienna ile kahvaltı mı ediyorsun?"

"Evet," diyor vücudunu sabunlarken. "Colton'a doyamıyorum.

O çok tatlı."

"Yakında bizim de bir tane olacak." Şampuanı alıp saçlarını yıkayabilmek için onu çeviriyorum, bunu yapmamdan hoşlandığını biliyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi, parmaklarım saçlarına girdiği anda vücudu gevşiyor ve zevkle inliyor.

"Halletmem gereken bazı işler var. İnşa etmekte olduğumuz kumarhane için bir toplantı."

"Yine de doktor randevuma gidebilir misin?"

"Tabii ki." Onu geri çeviriyorum ve ıslak dudaklarını öpüyorum. "Eğer zamanın nasıl geçtiğini anlamazsam, gitmemiz gerektiğinde gelip beni al."

ELLIE

"Sen çok tatlı bir bebeksin, değil mi?" Colton'a bebek sesiyle söylüyorum. O gerçekten de gelmiş geçmiş en tatlı bebek - London ve Brooklyn'den sonra tabii ki. Ama London doğduğunda gençtim ve ondan bu kadar hoşlanmamıştım. Brooklyn doğduktan kısa bir süre sonra da Kaliforniya'ya taşınmıştım.

Sienna gülerek, "O bir şeytan," diye homurdanıyor. "London ve Brooklyn altı haftalıkken her gece birkaç saat uyuyordu ama o öyle değil. Bana kök söktürecek, bundan adım gibi eminim."

"Tıpkı babası gibi," diyerek Colton'ı gülümsetiyorum.

"Kendime bir sandviç yapacağım. Aç mısın?" Sienna ayağa kalkarak soruyor.

"Oh, ben-" Telefonumu kontrol ediyorum ve saati görüyorum. "Kahretsin, hayır. Gitmem gerek. Bugün otuz iki haftalık kontrolüm var."

"Yaklaşıyorum."

"Evet, Şükran Günü'ne kadar Lincoln ve benim ebeveynler kulübüne katılacağımızı düşünmek çılgınca." Colton'ı salıncağına oturtup alnına bir öpücük . Sonra da kız kardeşime sarılıyorum. "Sen ve Micah'nın yanımızda bize yardım edecek olmanıza gerçekten çok sevindim. Heyecanlıyım ama yalan söylemeyeceğim. Biraz da gerginim. Birinin hayatından sorumlu olmak çok zor. Ve annemin ne kadar başarısız olduğunu görmek..."

"Sen annem değilsin," diye hatırlatıyor bana. "Her adımında yanında olacağım. Ve Lincoln'e sahip olacaksın. O harika bir amca ve harika bir baba olacağından hiç şüphem yok." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Nasıl gittiğini bana haber ver."

"Yapacağım."

İçeri girdiğimde Lincoln'ün adını söyledim ama hiçbir yerde bulamadım. Ofisini, odamızı, spor salonunu kontrol ettim ama burada değildi. Ona mesaj atıyorum ama cevap vermiyor, ben de kafamı kapıdan çıkarıyorum. "Hey, Oscar, Lincoln'ü gördün mü?"

"Bir saat önce gittiğinden beri yok. Her şey yolunda mı?"

"Evet, doktor randevum için gitmemiz gerekiyor, yoksa geç kalacağız." Gitme vakti geldiğinde gelip onu almamı söylediğine yemin edebilirdim ama belki de benimle orada buluşacağını ? Hamilelik beynimle, her şey

mümkün. "Beni götürebilir misin? Sanırım Lincoln bizimle doktorun ofisinde buluşacak."

"Elbette hanımefendi. Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet." Çantamı aldım ve asansöre bindik. Lincoln'ün cevap verip vermediğini görmek için telefonumu tekrar kontrol ediyorum ama asansörde servis yok. Arka kapıdan çıkar çıkmaz telefonuma Lincoln'den özür dileyen ve benimle randevumda buluşacağını söyleyen bir mesaj geliyor.

Tam cevap yazıyordum ki Oscar "Dikkat et!" diye bağırdı. olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum, tam zamanında bir silah sesi duyuyorum ve sonra onun yere düştüğünü görüyorum.

"Oscar!" Ona doğru koşarak
bağırıyorum. "Ellie, koş!" diye
bağırıyor.

Sözlerinin içimde yankılanması bir saniye sürüyor ama yankılandığında artık çok geç. Siyahlar giymiş iki adam tarafından yukarı çekiliyorum. Ellerim geriye doğru çekilip bağlanıyor ve telefonum elimden düşüp yere çarpıyor.

Birinin dikkatini çekmeyi umarak çığlık atıp ağlıyorum ama kimse beni kurtarmaya gelemenden arabanın arkasına itiliyorum ve ağzıma bir tür malzeme yerleştirilerek hemen susturuluyorum.

"Mücevherleri unutma," diyor sürücü koltuğuna oturan adam. Yanıma binen adam kolyemi kapıp arabadan dışarı fırlatıyor, sonra saatimi çekip çıkarıyor ve onu da fırlatıyor.

"Tamamdır."

Çıkış yolu olmadığını bildiğimden, tansiyonumu yükseltmemek ve bebeğimi strese sokmamak için kendimi sakinleştiriyorum. Gözlerimi bağlama zahmetine girmedikleri için, nereye gittiğimizi görebilmek için dışarıyı izliyorum. Eğer bir şekilde kaçabilirsem ya da Lincoln'e ulaşmanın bir yolunu bulabilirsem, nerede olduğumuzu bilmem gerekecek.

Yolculuk uzun sürmüyor ve beni korkutan şey, bu adamların nereye gittiğimizi gizlemeye bile çalışmamaları ve herkes bilir ki kötü adamların ne kadar çok şey gördüğünüzü umursamamalarının tek nedeni sizi hayatta tutmayı planlamamalarıdır.

Tesoro'nun eteklerinde küçük, yıkık dökük bir evin önüne geldiğimizde, ilk düşüncem beni param için kaçırmış olabilecekleri. Ama eğer durum buysa, yaptıkları diğer her şeyi neden yaptılar? Bizi korkutmak için miydi, böylece beni aldıklarında onlara ödeme yapmaya daha meyilli olacak mıydım?

Düşüncelerim ve sorularım, araçtan indirilip içeri götürüldüğümde ve hastanenin otoparkındaki adamla karşılaştığımda son buluyor.

oturma odasında durmuş bana bakıyordu. Aylar önceydi ama yüzündeki ifade beynime kazındı.

Sonra bir adım öne çıkıyor, dışarıdan gelen ışık içeri giriyor ve yeşil gözlerini parlatıyor. Nefesim kesiliyor, benden başka o gözlere sahip olan tek bir kişi daha tanıyorum...

Ama bu hiç mantıklı değil çünkü o adam yangında öldü. Ve önümdeki adam ona benzemiyor.

"Hoş geldin *kızım*," diye tükürüyor.

Onaylanınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. O yaşıyor. Ama bu nasıl mümkün olabilir? Ve neden bu kadar farklı görünüyor?

"Biraz farklı göründüğümü biliyorum," diyor, sanki dile getirmedığım sorumu duymuş gibi. "Ama evet, benim. Sen babam ve benim yaratmak için çalıştığımız her şeyi yıkarken, ben hayatım için savaşıyordum. Sen benim paramı harcarken, ben deri grafileri ve ameliyatlara geçiriyordum. Yaptığın şeyi atlatmak yıllarımı aldı."

"Ne istiyorsun?" . "Para mı? Hepsini alabilirsin! Bırakın gideyim, lütfen."

Eleazar kıkırdıyor ve bu ses tüylerimi diken diken ediyor. Farklı görünüyor olabilir ama yeşil gözleri ve kahkahası sayesinde o olduğunu anlıyorum.

"Oh, bana geri ödeyeceksin, *mi hija*. Ama para sadece başlangıç. Senin yüzünden hayatımın yedi yılını kaybettim, seni küçük sürük. Ve döndüğümde her şeyi mahvettiğini gördüm. Her işimi, evimi. Her şeyi mahvettin. Bu yüzden, evet, bana borcunu ödeyeceksin... Bana borçlu olduğun varisi vermekle başlayacaksın."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Anlamıyorum. Sadece paramı al. Benim milyonlarım var. Her kuruşunu alabilirsin-"

"Mesele sadece para değil!" Eleazar havlıyor, yüzümü tutup acıyla sıkıyor. "Ailemin uğruna çalıştığı her şeyi mahvettin. Senin yüzünden artık bir hiçim, ama aldığın paraya ve varisime sahip olduğumda her şeye yeniden başlayabileceğim, yeniden inşa edebileceğim."

"Beni satamazsın!" Yüzümü tuttuğu yerden çekerek tıslıyorum. "Fark etmediysen söyleyeyim, artık on beş yaşında bir bakire değilim."

"Biliyorum," diyor, yüzü tiksintiyle dolu. "Sen hasarlı bir malsın. Ama sende benim için değerli olan bir şey var." Karnıma bakıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

"Ciddi olamazsın," diye .

"Çok ciddiym," diyor. "Taşıdığın bebek benim olacak."
"Peki ya ben?" Fısıldıyorum.
"Amacınıza hizmet ettikten sonra artık size ihtiyaç kalmayacak.
Ben de senin bana yapmak istediğin şeyi yapacağım... Hayatına son vereceğim."

Lincoln

"EFENDİM, YENIDEN PLANLAMANIZ GEREKIYORSA..."

"Bana birkaç dakika izin verebilir misiniz?" Resepsiyondaki görevliye soruyorum, o da gülümseyip kibarca başını sallıyor.

Ellie şimdiye kadar burada olmalıydı ve aramalarım ya da mesajlarım cevap vermediği için, bu sabah ona haber vermeden gittiğim için bana kızgın olmasından endişeleniyorum. Kendimi savunmam gerekirse, babam arayıp adamlarımızdan birinin davetsiz bir misafiri yakaladığını söylediğinde, bizi kimin hedef aldığını öğrenmek umuduyla her kimse onu sorgulamak için orada olmak isteyerek yola çıktım.

Tabii ki, adamlarımız adama saatlerce işkence ettikten sonra, sadece içeri girip olay çıkarması için kiralandığını öğrendik. Onu kimin ya da neden tuttuğunu bilmiyor, sadece kaçmayı başırırsa 10 bin nakit para alacağını söylüyor. Her kimse, ya ailemizin evini işler yoluna girene kadar gözetleyen bir muhafızımız olduğunu hesaba katmamıştı ya da yakalanmasını istiyordu. Ama asıl soru neden? Birine zarar vermesini ya da bir şey almasını istemeyen biri neden ailemizin evine girmesi için para ödesin? Akla yatkın olmayan bir şeyler var.

Ellie'nin telefonuna yüklediğim takip uygulamasına tıklıyorum ve hâlâ otelde olduğunu gösteriyor. Doktor randevusunu kaçırmak onun yapacağı bir şey değil. Onlara gitmeye ve bebeğin kalp atışlarını duymaya bayılır. Bu hiç mantıklı değil.

Oscar'ın numarasını çeviriyorum ve sesli mesaja geçene kadar çalışıyor, bu yüzden bir şey endişelenmeye başlıyorum. Doktor randevusuna giderken Micah'yı ailemin evinde bıraktığım için Sienna'nın numarasını çevirmek üzereyken ekranda kardeşimin adı beliriyor.

"Hey, almaya çalışıyorum-

" "Ellie kaçırıldı."

Üç kelime. Doktorun muayenehanesinde dizlerimin üstüne çökmem için gereken tek şey bu. Gözlerim kapanıyor ve Tanrı'ya kardeşimi yanlış duymuş olmam için dua ediyorum. Bir anlık sessizlikten sonra devam ediyor.

"Oscar otoparkta vuruldu. Saatindeki panik düğmesine basmış ama ambulans oraya ulaşamadan kan kaybından ölmüş. Max bizi aramaya çalıştı ama yer altındaydık."

Yeraltında... Oscar vurulduğunda ve Ellie kaçırıldığında yeraltında ailemizin evine giren bir pisliği sorguluyorduk.

"Polisi aradılar," diye devam ediyor, ben yerde kıpırdayamadan dururken. "Telefonunu, kolyesini ve saatini buldular ama Ellie hâlâ kayıp. Max kaçırıldığını doğruladı. Şu anda tüm kameraları kontrol ediyor, onu nereye götürdüklerini bulmaya çalışıyor."

Gözlerimi zorla açıyorum, ayağa kalkmam ve bu bekleme odasından, bu ofisten çıkmam gerektiğini biliyorum. Ellie'yi bulup eve getirmeliyim. Ama bedenim hareket etmek istemiyor.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Bebeğimizi hayal kırıklığına uğrattım.

Onları güvende tutacağıma söz vermiştim ama ikisini de hayal kırıklığına uğrattım. O kaçırılırken, ben- "Bu bir tuzaktı."

"Ne?" Micah sorar.

"Ailemizin evine giren adam. Bu bir tuzaktı. Bunu kim yaptıysa, koşarak ailemizin evine gideceğimizi biliyordu. Ellie'nin doktor randevusu olduğunu biliyor olmalılar. Oradan ayrıldım ve bunu yaparak onu savunmasız bıraktım."

Lanet olsun! Onu asla terk etmemeliydim. Ya da ona daha fazla adam koymalıydım. Eğer yapsaydım-

"Dur," diyor Micah, beni düşüncelerimden kopararak. "'Ya olursa' diye düşünmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek, o yüzden bunu yapma. Onu geri alacağız, kardeşim."

"Evet, yapacağız," diye katılıyorum. "Ve onu kimin kaçırdığını bulduğumuzda, kelleler uçacak."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

LINCOLN

"BU VIDEOLARI DAHA KAÇ KEZ IZLEYECEKSİN?"

Kardeşimi görmezden geldiğimde, gözlerim bilgisayar ekranında, Ellie'nin tekmelemesini, çığlık atmasını ve araca itilmesini izlerken, o uzanıp duraklat düğmesine basıyor.

"Son dört haftadır aynı videoları izliyorsun. Kendini delirtmeden önce durmalısın. Kameraların kesildiği bir arka yola gitmeleri dışında, bizi ona götürecek hiçbir şey içermediklerini zaten biliyoruz."

Ağır ağır yutkunuyorum, uykusuzluktan gözlerim hafifçe kapanıyor. Cevap aramadığım, bilgi almak için insanları tehdit etmediğim ve rüşvet vermediğim zamanlarda videoları izliyorum. Tekrar tekrar. Çünkü tek yapabildiğim bu.

Ellie gideli otuz beş gün oldu. Yanıma sokulup uyumadan geçen otuz beş gün. Onu oturma odasında yoga yaparken görmeden. Onun tatlı vanilya kokusunu koklamadan. Havuz kenarında uzanırken aşk kitaplarını okumasını izlemeden geçen otuz beş gün. Gülüşünü görmeden, kahkahalarını duymadan.

Bebeğimiz dört hafta daha büyüdü, şimdi bir bal özü büyüklüğünde. Elimi tekmelediğini hissetmedim, onunla konuştuğunu duymadım. Çocuk odasını yeniden düzenlemedi ya da başka bebek kıyafetleri almadı. Tansiyonu yükseldi mi, anemi ilaçlarını alabiliyor mu hiçbir fikrim yok.

Otuz beş gün oldu ve onu bulmaya hiç yaklaşamadık. Sanki bindiği araba silinip gitmiş gibi. Kimse ona ulaşamadı.

Fidye istiyor, hesaplarına dokunulmamış. En iyinin de iyisini tuttuk ama kimsenin bir cevabı yok.

Oynat tuşuna basıyorum ve Ellie arabanın içinde kaybolurken kare kaldığı yerden devam ediyor. Bir saniye sonra cam açılıyor ve Ellie'nin kolyesi ve saati dışarı fırlıyor. Telefonu çoktan yere düşmüştü, yakalandığında elinden düşmüştü. Pencere açılmadan önce ekranım çarpılarak kapatılıyor.

Dönüp ayağa kalkıyorum, yumruğumu geriye doğru kaldırıyorum ve Micah'nın çenesine vuruyorum. Tökezleyerek geri çekiliyor, ama aklını başına topladıktan sonra üzerime geliyor ve beni yere düşürüyor. Beni yumruklamasını bekliyorum -tabii, acıyı memnuniyetle karşılarım- ama bunun yerine, beni kıstırdıktan sonra bileklerimi kavırıyor ve beni aşağıda tutuyor.

"Lanet olası dur!" diye bağılıyor. "Anladım. Sen-"

"Hayır!" Kalbim göğüs kafesimin arkasında hızla atarken bağııyorum. "Anlamıyorsun lan. Sienna birkaç saattir kayıptı. Ellie haftalardır yok! Lanet olası haftalar! O zamanlar Sienna'yı kimin kaçırdığını biliyorduk. Ama şu anda Ellie'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok!" Bacaklarımı kaldırarak Micah'nın öne doğru düşmesine ve dengesini kaybetmesine neden oldum. Ayağa kalkarken onu yana ittim. "Bu videoları izlemek, onu aramak, herkese sorular sormak beni dağılmaktan alıkoyan tek şey!" Yumruğumu göğsüme vuruyorum.

"Dışarıda bir yerde, Tanrı bilir nerede, muhtemelen çok korkmuş durumda. Tek bildiğimiz insan ticaretine maruz kaldığı. Şu anda herhangi bir yerde olabilir. Birinin bodrumunda, satılmak üzere başka bir ülkeye giden bir nakliye sandığının içinde," diyorum, tüm korkunç olasılıkları ve senaryoları hayal ederek. "Birkaç hafta içinde doğacak ve ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum." Son kelimeleri boğuk bir şekilde söylüyorum, gözyaşlarım kapaklarımı doldururken duygularım boğazımı tıkıyor. Etrafımdaki dünyanın yok olmasını dileyerek gözlerimi kapatıyorum. Eğer Ellie'ye bir şey olduysa... Kahretsin, onun var olmadığı bir dünyada olmak istemiyorum.

"Lincoln," diyor Micah yüzümü avuçlayarak. Göz kapaklarımı aralayarak kardeşimin duygu dolu gözlerine bakıyorum. "Onu bulacağız."

"Bunu bilemezsin." Başımı sallıyorum ve ona daha fazla bakamayarak yanından geçip gidiyorum. Tek istediğim yalnız kalmak.

"Söz veriyorum, bunu yapana kadar durmayacağız."

"Evet," diye kabul ediyorum, daha çok sağlamak için.

"Bu akşam yemeğe gelin lütfen," diyerek beni ön kapıya kadar takip etti. "Colton' kontrole götürmemiz gerekiyor, ama eve döndüğümüzde gelip bizimle yemek ye."

"İyi bir arkadaş değilim."

"Kimse senden öyle olmanı beklemiyor. Ama şu anda, kabul etsen de etmesen de, ailenin yanında olmaya ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan şey Ellie'yi bulmak." Anahtarlarımı kaptığım gibi dışarı çıktım, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu... Ellie'yi kaçıran kişi ve onu nereye götürdüğü hakkında bilgi sahibi olan birini bulmak için. Birileri bir şeyler biliyor olmalı.

Ellie

"HAZIR MI?"

"Daha otuz altı haftamdayım!"

Eleazar bana ters ters bakarak, "Sana sormadım," diye bağıyor. "Dr. Pasquale, eğer şu anda doğum yapsaydı, bebek hayatta kalır mıydı?"

"Bay Gutierrez," diye kekeliyor doktor, Eleazar'dan korkuyor - ki bu mantıklı, çünkü Eleazar zavallı doktoru ailesini tehdit ederek istediği şeyi yapmaya zorluyor. "Teknik olarak evet, ama-"

"Aması yok." Eleazar elini kaldırır. "Beklemekten yorulдум. İskenderler etrafımda dolaşıyor. Çok fazla soru soruyorlar ve ben daha fazla saklanamam. Hayatımı geri aldığımدا, büyük bir giriş yapmalıyım. Ve bunu yapabilmemin tek yolu varisimi kollarıma almak."

Gözlerimi kapatıyorum ve büyük planını duymamaya çalışıyorum. Doğumdan sonra hayatta kalmama izin vermeye niyeti olmadığından, benim önümde konuşmakta bir sakınca görmedi - ne de olsa ölü insanlar konuşamaz.

İlk başta Micah ve Lincoln'ü neden henüz öldürmediği konusunda kafam karışmıştı ama planını paylaştığında Eleazar Gutierrez'in aklını kaçırdığını anladım. Zamanla onları öldürmek niyetinde, ancak Lincoln'e oğlunu yetiştireceğini gösterene ve Tesoro'da hak ettiği yeri yeniden kurana kadar değil. Her ikisini de kendisini öldürmeye çalıştıkları ve imparatorluğunu dağıttıkları için sorumlu tuttuğundan, Eleazar sadece hayatını geri almak istemiyor, kaybetmişti zamanın intikamını almak istiyor.

"Emin olmak için birkaç test yapmam gerekecek ama-" "Yap o zaman!" Eleazar havlar.

"Yardımcı olması için bir hemşireye ve ekipmana ihtiyacım olacak."

"Tamam." Eleazar ona doğru bir adım atar ve yüzüne bakar. "Unutma, eğer biri öğrenirse, sen izlerken sadece karına ve kızına tecavüz ettirmekle kalmam, aynı zamanda işkence ettirir ve öldürtürüm. Ve seni canlı bırakacağım, böylece bana ihanet etmenin sonuçlarını her gün hatırlamak zorunda kalacaksın."

"Anlıyorum, efendim."

"Güzel! Bana borçlu olunan şeyi beklemekten yoruldum. Bugün nihayet hayatımı geri aldığım gün." Bana doğru bakıyor. "Ve herkes kendi hayatını kaybeder."

Eleazar doktoru ve beni yalnız bırakarak dışarı çıkıyor ama bana yardım etmesi için ona yalvarma zahmetine girmiyorum. Bunu ilk kez yaptığımda, esir tutulduğum odanın izlendiğini öğrendim. Yardım etmesi için doktora rüşvet vermeye çalıştığımda, Eleazar günlerce ağzımı kapatarak beni cezalandırdı, bu da yememi ve içmemi engelledi. Her ne kadar karşı koymak istesem de, bu süreçte bebeğimin zarar görmesini göze alamam. Tek umudum Lincoln'ün bir şekilde bizi bulup kurtarmayı başarması. Beni her gün ayakta tutan tek düşünce bu.

Doktor yakınıma eğildiğinde irkiliyorum, ne yaptığından, neden aniden bana bu kadar yaklaştığından emin değilim, ta ki dudakları kulağıma değip "Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım" diye mırıldanana kadar.

Eğildiği kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkıyor ve odadan çıktığında, söylediklerini hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

SIENNA

"TANRI'YA ŞÜKÜR CİĞERLERİ TEMİZ." COLTON'I ARABAYA GERİ YERLEŞTİRDİM. koltuğa oturtup kemerini bağladım ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdum. Yaklaşık bir hafta önce Colton kızlardan soğuk algınlığı kaptı. Çocuk doktoru gelip onları kontrol etti. Neyse ki London ve Brooklyn'in bağışıklık sistemleri güçlü ve öksürük dışında iyiler. Ancak Colton daha küçük olduğu için onlardan biraz daha fazla zorlanıyor. Çocuk doktoru her ihtimale karşı göğüs röntgeni çekilmesini tavsiye etti ve neyse ki her şey yolunda.

"Ve 12 kilo olduğunu gördünüz mü?" Ekliyorum. "Çok hızlı büyüyor. Sanki yeni doğmuş gibi ama şimdiden iki aylık oldu."

"Zaman durmuyor," diye mırıldanıyor Micah, yüzüne alaycı bir gülümseme yayılıyor. Ellie'nin kaçırılmasından bu yana bir ay geçti ve o haklı olsa da, zaman durmuyor, aynı zamanda Ellie kaybolduğu anda biri hayatlarımızı duraklatmış gibi hissediyorum.

"Gözün nasıl?" Yüzünün yan tarafını avuçlamak için uzanıyorum, ne kadar kötü görüldüğünden nefret ediyorum. Lincoln ona yumruk attığında, iyi vurmuştu. Sadece birkaç saat oldu ama şimdiden yoğun bir morluk oluşmaya başladı.

"Sorun yok." Başını yana eğiyor, dokunuşumdan kaçınıyor. Bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum, bana kızgın olmadığını, tıpkı benim gibi kardeşi ve Ellie'yi arama çalışmaları için endişelendiğini biliyorum ama yine de canım yanıyor. "Eve gitmeliyiz."

Ellie kaybolduğundan beri, Micah kızlara evde eğitim vermekte ısrar ediyor, otelden ayrılarak başka kimsenin güvenliğini riske atmak istemiyordu.

Şu anda dışarıda olmamızın tek nedeni Colton'ın akciğerlerinde sıvı olup olmadığının kontrol edilmesi ve bunun da hastanede yapılması gerekmesiydi.

Kafeteryanın önünden geçerken havaya kafein kokusu yayılıyor ve son anda buradan bir fincan kahve almaya karar veriyorum. Lamaze derslerimizden biliyorum ki sevdiğim yerel bir kahve dükkanı olan Coffee Grind'den kahve satıyorlar.

"Hellcat," diye homurdanıyor Micah.

"Sadece bir saniye sürecek. Yakıtım bitmek üzere."

Ben sıraya girerken Micah da Colton'la birlikte kenarda duruyor, bebek arabasını tutuyor. Bizi korumak için orada bulunan iki koruma da alanı gözetliyor.

Sıra ilerlerken, siparişimi vermeye hazır bir şekilde tezgâha doğru ilerliyorum ki, yanımdan geçen bir kadın bana çarpıyor ve neredeyse beni deviriyor.

"Özür dilerim," diyor. "Lütfen beni bağışlayın."

Tam ona sorun olmadığını söyleyecektim ki elime bir şey sıkıştırıyor ve beni sersemletiyor. Yoluna devam etmesini izliyorum ve sonra elimdeki kâğıdı açıyorum.

/C^e's in da pex. Lütfen S'i>g ^el .

Kelimeleri bir kez, iki kez, üçüncü kez okudum, sonra da peşinden koştum. Nereye gittiği ya da bunun bir tuzak olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama dediğini yapmazsam lanetleneneğim.

"Sienna," diye tıslıyor Micah, bana yetişirken. "Ne yapıyorsun?"

"Ben-" Tam açıklamaya başlayacakken, kadının bana söylemek yerine bir not vermesinin bir nedeni olması gerektiği aklıma geliyor. Birileri dinliyor olabilir.

Onun yerine "Tuvaleti kullanmam gerek," diyorum. Micah'ya kâğıdı veriyorum ve notu okuyabilmesi için bebek arabasını itmeyi devralıyorum.

Gözleri kelimelere takıldığı anda adımları hafifçe duraksıyor, bakışları takip ettiğim kadına gelene kadar etrafta uçuşuyor. Sonra telefonunu çıkarıp yazmaya başlıyor.

Bizi dışarı çıkarıyor ve ben tam ona ayak uydurma konusunda endişelenmeye başlamışken -çünkü yanımızda bebek var ve aracımız diğer tarafa park edilmiş durumda- iki araba yanaşıyor.

Micah, "Bebeğin yanına bin," diyor.

"Ne? Hayır. Kız kardeşime gitmem gerek."

"Oğlumuzla birlikte güvenli bir yere, eve gitmelisin. Ellie'yi aldığımızda sana ihtiyacı olacak."

Tartışmak istiyorum ama o haklı ve kendimi tehlikeye atmama asla izin vermeyeceğini bildiğim halde zaman kaybetmek istemiyorum. Bunun yerine onu hızlıca kucaklıyorum, onu sevdiğimi ve lütfen Ellie'yi eve getirmesini söylüyorum.

Saçlarıma doğru başını sallıyor. "Seni seviyorum ve seveceğim."

Sonra Colton ve ben muhafızlardan biriyle arabaya biniyoruz ve kocamın Ellie'yle birlikte sağ salım dönmesi için dua ediyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLIE

"LÜTFEN! HAYIR!" ÇIĞLIK ATIYORUM, İÇİMDEKİ HER ŞEYLE KENDİMİ SALLAMAYA ÇALIŞIYORUM. Doktorun beni kesip açamayacağı kadar. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Bunu yapmayın! Zamanı değil!"

Doktor bana sempati dolu bir bakış atıyor ve başka seçeneği olmadığını bildiğim için gözlerim doluyor. Ya ben onun yardım getireceğini söylediğini hayal ediyordum ya da o başarısız oldu. Her iki durumda da, belden aşağıyı uyuşturdu, beni sezaryen doğum için hazırladı ve beni kesip bebeğimi içimden çıkarmak üzere ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Diğer hemşirenin gelmesini bekliyorum," diyor Eleazar'a. "O pediatri hemşiresi. Ona ihtiyacımız var-"

"Beklemekten bıktım!" Eleazar havlıyor. "Onu hemen kesip açın!" "Lütfen! Yapamazsın-"

"Kapa çenen!" Eleazar suratıma öyle sert bir tokat atıyor ki neredeyse bayılıyorum. "Kes sesini!"

"Ben-" diye başlar doktor ama Eleazar onun keser.

"Sustur onu, yoksa tüm aileni öldürürüm."

Doktor başını sallıyor ve masadan bir şey alıyor. bunun bir iğne olduğunu gördüm.

"Lütfen yapma," diye sızlanıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor neredeyse tutarsızca. "Bu seni uyutacak," diyor biraz daha yüksek sesle, "böylece hiç acı hissetmeyeceksin."

Sinirle yutkunuyorum, bana iğneyi batırırken ona bakıyorum. Birkaç dakika sonra her şey bulanıklaşmaya başlıyor. Gözlerimi tutmaya çalışıyorum

ama çok ağırlar.

Gürültülü bir patlamayı birkaç patlama daha izliyor ve neler olduğunu görmeyi çok istiyorum ama etrafımdaki her şey karanlığa gömülürken gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve bebeğimin iyi olması için dua ediyorum.

Lincoln

MICAH'DAN MESAJ ALDIĞIM ANDAN ITIBAREN, BANA BİR Ellie'nin nerede olabileceğine dair ipucu ve ardından bulunduğu yer, her şey aşırı hızla başladı.

Neler olup bittiğinden emin değildim ama kardeşimin benimle dalga geçmeyeceğini biliyordum, bu yüzden beni yeni izlerin olduğu bir arka yola götürene kadar konumu takip ettim.

Ama o yoldan gitmek yerine Micah'nın beni götürdüğü yeri takip etmeye devam ettim. Aracını gördüğümde durdum ve indim.

"Neredeyiz? O nerede?"

"Sanırım geçtiğimiz yolun aşağısında."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir hemşire Sienna'ya haber verdi. O yola girdi ama ben devam ettim.

Ellie'nin tehlikede olduğunu yazmış."

"Peki, neyi bekliyoruz?" Arabama geri dönmeye başlıyorum ama Micah arabadan inip bana yetişiyor.

"Durun. Neyin içine girdiğimizi bilmiyoruz. Bu bir tuzak olabilir. Onu elinde tutan her kimse büyük ihtimalle silahlı ve muhtemelen sorgusuz sualsiz ateş etmeleri söylenmiş adamlardan oluşan bir orduya sahip. Bu konuda akıllı davranmalıyız. Max'e konumu gönderdim, o da bilgi topluyor."

Kahretsin, haklı olduğunu biliyorum. Ama Ellie'ye bu kadar yakın olup da ona ulaşamama fikri beni titretiyor.

"Evet?" Micah, içinde adamlarımızın olduğu iki araç daha gelirken telefonunu kulağına götürüyor. "Tamam, teşekkürler."

Telefonu kapatıyor. "Yakındaki bir uyduyu hacklemeyi başardı. Yaklaşık bir mil geride terk edilmiş bir ev var. İki adam ön kapıyı, iki adam da arka kapıyı koruyor. İçeriye göremiyor ama..."

"Ama bunun bir tesadüf olma ihtimali çok düşük. Ellie orada olmalı." Bir aydır ilk kez onu bulacağımıza dair umutlandım.

Bize çelik yelekler ve silahlar verilirken Micah "Evet," diye onaylıyor.

Ellie ile birlikte girip çıkma hedefiyle oyun planının üzerinden geçiyoruz. -Micah'nın Sienna'ya mesajı iletmek için hayatını tehlikeye attığına inandığı hemşireyle birlikte iki araca doluşup diğerlerini burada bırakıyoruz. Arabayla gitmek gardiyanların dikkatini çekeceği ve Ellie'yi kaçırın kişinin çılgınca bir şey yapma riskini doğuracağı için yolun yarısında kenara çekip park ettikten sonra arabadan inip yolun geri kalanını yürümeye başladık.

Kimsenin yaya olarak yaklaşmasını beklemedikleri için bölgeyi kuşatabiliyoruz. Korumaları çabucak etkisiz hale getirdik ve Micah ile ben adamlarımızın arkamızda olduğunu bilerek içeri koştuk.

Sesleri dinliyoruz ve yeri belirledikten sonra odaya yavaşça yaklaşıyoruz, burada kimin olduğunu belli etmemeye dikkat ediyoruz. Ama oraya vardığımızda ve önümdeki manzarayı gördüğümde, aslında çok geç kaldığımızdan korkuyorum.

Ellie tıbbi bir masada, gözleri kapalı. Başında bir doktor ve yanında bir hemşire duruyor. Başka bir hemşire de yanında duruyor. Ve sonra takım elbiseli bir adam var. Kim olduğunu bilmiyorum, ama bildiğim bir şey varsa o da buraya ait olmadığı ve "Acele edin lan!" diye bağırduğında şüphelerim doğrulanıyor.

Elindeki silahı görüyorum, doktorun kafasına nişan almış, ben de kendi silahımı doğrultup ateş ediyorum ve takım elbiseli adamı yere seriyorum. Adam geriye uçuyor, kan ve beyin parçaları duvara çarpıyor ve doktor sert bir nefes alıyor.

"Dur!" Talep ediyorum, ama o başını sallıyor. "Dur, yoksa onu vurduğum gibi seni de vururum."

"Yapamam," diyor. "Artık çok geç."

Silahımı doktorun kafasına doğrultarak odaya doğru ilerliyorum ve birinin "Her şey yolunda" dediğini duyuyorum ama tek odak noktam Ellie'nin karnındaki kocaman delik.

"Ne yaptın lan sen?" Tıslıyorum, bu herifi paramparça etmeye hazırım.

"Onu Bay Gutierrez yaptı," diye hemşire. "Doktor denedi ama onu kesip açmaya zorladı."

"Bay...?" Micah'ya bakıyorum, gözleri muhtemelen benimkiler kadar iri vardır.

"Eleazar Gutierrez," diye açıklıyor doktor. "Beni tehdit ediyordu beni işbirliğine ikna etmek için. Bebeği istiyordu. Çok üzgünüm" diyor,

Gözleri ve sözleri bana yalvarıyordu. "Artık çok geç. Bebeği doğurmak zorundayım. Çoktan maruz kaldı."

"Siktir," diye tıslıyor Micah. "Ambulans çağırıyorum."

"Ellie iyi mi?" Ellie'nin terli saç tellerini yüzünden uzaklaştırırken boğuk bir sesle "Ellie iyi mi?" diye sordum.

"Sakinleştirici verildi" diyor doktor. "Yakında uyanacak ama şu anda bu bebeği doğurtmam gerekiyor."

"Daha çok erken. Daha bir ayı var."

Doktor yaptığı işe geri dönerken başını sallıyor. "Akciğerleri gelişti. Her şey yoluna girecek."

Micah ve ben, doktor ve hemşirelerin Ellie'nin ve benim oğlumu dünyaya getirmek için uyum içinde çalışmalarını izliyoruz. Ne yaptıklarından emin değilim ama saçlarla dolu bir kafa gördüğüm anda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor. Bir an sonra Donovan'ın omzu ve vücudunun üst kısmı beliriyor, sonra da geri kalanı dışarı çekiliyor. Kanlar içindeydi ve nefesimi tutup iyi olması için dua ettim.

Ve sonra oğlumuz ilk kez ağladığında en güzel ses dolduruyor. Doktor dikkatini tekrar Ellie'ye vermeden önce onu hemşireye teslim ediyor. Ellie üzerinde çalışmasını izlemekle çocuğumuzun iyi olduğundan emin olmak arasında kaldım.

Micah sanki kargaşamı hissetmiş gibi, "Git oğlunla ilgilendiğinden emin ol, ben doktora göz kulak olurum" diyor.

"Teşekkür ederim."

Hemşirenin yanına gidiyorum, Donovan'ı temizliyor ve burnundaki pislği emiyor. "Onu burada kontrol edecek kadar ekipmanım yok," diye mırıldanıyor, "ama sağlıklı görünüyor." Kollarını bana uzatmadan önce onu bir battaniyeye sarıyor. "Oğlunuzu kucağınıza almak ister misiniz?"

Duygularıma yenik düşerek başımı salladım. Silahımın emniyetini açıp yerine yerleştirdikten sonra hemşire oğlumu kollarıma bırakıyor. Gözleri kapalı ve inliyor, üzerinde hâlâ biraz kan ve pislik var ama hayatımda gördüğüm en mükemmel şey o.

"Dünyaya hoş geldin, Donovan Michael Alexander." Sanki adını zaten biliyormuş gibi gözlerini açıyor ve dudakları birbirine yapışıyor. Yumuşak bir ağlama sesi çıkarıyor ve kalbim göğsümün içinde kabarıyor. Onu Ellie'ye doğru götürüyorum ve yanında tutuyorum. "Bu senin annen. Şu anda uyuyor ama inan bana, sen onun tüm dünyasısın."

Ellie

KENDİME GELDİĞİMDE İLK DUYDUĞUM ŞEY ONUN SESİ OLUYOR. "...ONDA En etkileyici, en güzel yeşil gözlere ve en tatlı gülümsemeye sahip. Ve size baktığında, sanki önemli olan tek kişi sizmişsiniz gibi hissedersiniz. Güçlü ve dirençli biri ve hayat ona kötü bir el vermiş olsa da bunun onu asla yıkmasına izin vermedi."

Kiminle konuştuğundan ya da nerede olduğumdan emin değilim ama sesi rahatlatıcı ve ben yorgunum. Gözlerimi açmak istiyorum ama sanki biraz daha uykuya ihtiyacım varmış gibi geliyor...

Kapı gıcirtısı olduğunu tahmin ettiğim bir ses kulaklarıma çarpıyor ve ardından kız kardeşimin konuştuğunu duyuyorum. "Hâlâ uyuyor mu?"

"Evet, ama eminim yakında uyanacaktır. Onunla tanışmayı bekleyen bu mükemmel küçük mucize varken nasıl uyanmasın?"

Ne? Kim benimle buluşmak için bekliyor?

Ben daha fazla düşünmeden kız kardeşim "Tüm testler iyi çıktı mı?" diye sordu.

İlk başta benden bahsettiğini düşünüyorum, ta ki Lincoln cevap verene kadar. "O şerefsizin onu Ellie'nin rahminden erken çıkarmasına rağmen o mükemmel."

Onun sözleriyle gözlerim fal taşı gibi açılıyor, elim gidiyor ve her şey gözümün önüne geliyor: Oscar'ın vurulması, Eleazar tarafından kaçırılıp esir tutulmam ve Eleazar'ın doktoru Donovan'ı erken doğurtmaya zorlaması.

Şişliğimin olduğu yer şimdi dümdüz ve artık hamile olmadığımı fark ederek yüksek sesle nefes alıyorum. "Bebeğim," diye boğuluyorum, bakışlarım Lincoln'e takılıyor.

"Hey, hey, sorun yok," diyor, ayağa kalkarak. İşte o zaman kucağındaki battaniye demetini görüyorum. "Ellie, seni oğlunla tanıştırmak istiyorum." Yatağın kenarına yaslanıp oğlumu kollarıma bırakıyor ve ben hemen ağlamaya başlıyorum, duygularım beni ele geçiriyor.

"O... O iyi mi?" Boğuk bir sesle söylüyorum, gözlerim şu anda kollarımda kucakladığım tatlı küçük bebeğe yapışmış. Gözleri kapalı ve dudakları büzülmüş, emme hareketi yapıyor. Başının üstünde bir tutam siyah saç ve çok şirin bir düğme burnu var.

"O mükemmel, El," diyor Sienna. "Altı kilo ve yirmi buçuk santim. Akciğerleri tamamen gelişmiş durumda ve geldiğinde yapılan tüm testleri geçti."

Doktorun Eleazar'a bebeğin doğumunun iyi olduğunu söylerken doğruyu söylediğine şükrederek rahat bir nefes alıyorum. Lafi açılmışken... "Ne oldu? Eleazar...?"

Lincoln'ün çenesi sıkıştı. "O öldü. Ve bu sefer geri gelmeyecek. Kafasını omuzlarından uçurdum."

"Micah ve Lincoln ona pek benzemediğini söylediler," diye ekliyor Sienna. "Ama acele bir DNA testi akraba olduğunuzu doğruladı."

"Evet, bu o. Birisi onu yangından kurtardı ve sağlığına kavuşturdu. Bir süre komada kaldı ve deri grafleri ve ameliyatlar geçirmek zorunda kaldı, bu yüzden aynı görünmüyordu. Nihayet iyileşip geri döndüğünde, inşa ettiği her şeyin yok edildiğini görünce çok sinirlendi. Ama sadece ilgili herkesin ölmesini istemiyordu, intikam almak istiyordu."

"Planı ilk başta istediği gibi beni kaçırıp satmaktı ama sonra Lincoln'le yattım ve hamile kaldım. Bu yüzden planını değiştirdi..."

"Oğlumuzu almak için," diye tahmin ediyor Lincoln.

"Evet. Onu alacak ve sonra hepimizi öldürecekti. Beni kurtaran doktor muydu? Bana kurtaracağını söylemişti ama emin değildim..."

"Evet," diyor Sienna küçük bir gülümsemeyle. "Hastanede bir hemşire bana yaklaştı ve onu takip etmemizi istedi. Doktor ondan yardım istemiş ama Colton için bir randevuda olduğumuz için önce bizi bulamamış. Neyse ki, hastanenin veri tabanına girip bizi bulmasına yardımcı olabilecek herhangi bir ayrıntı ararken randevu bilgilerine rastladı. Sonunda izimizi bu şekilde bulabildi."

Lincoln, "Tutulduğunuz yeri ve içeri girip size ulaşabildiğimizde artık çok geçti," diyor.

"Görünüşe göre tam zamanında gelmişsin," diyorum eğilip Donovan'ın bebek kokusunu içime çekerek. Lincoln'e bakıyorum. "Teşekkür ederim. Bu beni ikinci kurtarışın."

Lincoln başını sallar. "Asla yapmamalıyım-"

"Dur." Uzanıp elimi onun elinin içine koyuyorum. "Her şey yolunda ve olanlar yüzünden kendini hırpalamanın hiçbir şeye faydası olmayacak. Bebeğimiz burada ve o mükemmel. Eleazar gitti ve hepimiz iyiyiz."

"Oscar hariç herkes," diye mırıldanıyor Sienna. "O ."

Gözyaşlarım kapaklarıma doldu. Kurşunun onu öldürmüş olabileceğine dair bir his vardı içimde ama olmamasını umuyordum. "İyi bir muhafızdı," diyorum içimden.

Gözyaşları. "İyi bir adamdı. Evli ve çocuklu olmadığını biliyorum ama cenaze masraflarını karşılamak ve annesine bakıldığından emin olmak istiyorum."

"Bunların hepsini yaptık," diyor Lincoln bana. "Birkaç hafta önceydi. İyi bir tören geçirmesini sağladık ve annesiyle ilgilendik."

"Doğru ya... Çünkü bir aydan fazla süredir yoktum."

"İşte geldi." Tanımadığım bir doktor içeri girdi. "Uyandığınızı ve bebeğinizi kucağınıza aldığınızı gördüğüme sevindim. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Hâlâ biraz değilim," diye itiraf

ediyorum. "Bu beklenen bir şey."

Doktor vücudumun geçirdiği her şeyi, iyileşme açısından neler bekleyebileceğimi açıkladı ve ardından emzirmeyi planlayıp planlamadığımı sordu. Emzireceğim için bir emzirme uzmanı çağırmayı teklif ediyor ve daha sonra beni kontrol etmek için geri geleceğini söylüyor. Sienna, Micah'ya uyandığımı haber vereceğini ve birkaç dakika yalnız kalacağımızı söylüyor.

Sienna ve doktor gittikten sonra, "Bu çok çılgınca," diyorum. "Hamile olarak uyudum ve anne olarak uyandım."

Lincoln kıkırdar. "Muhtemelen en iyisi bu. İçini görmek asla unutamayacağım bir şey." Eğilip yüzümü avuçluyor ve dudaklarını yüzüme bastırıyor. "Seni bulabildiğimiz için çok minnettarım, Kedicik. Senin ya da bu küçük adamın bir süre gözümün önünden ayrılmasına izin vermezsem şaşırma. Sen hayatıma geri dönene kadar ne kaçırdığımı hiç bilmiyordum. Şimdi biliyorum ki, ikinizi de kaybetmeye dayanamam."

"O zaman bunu asla öğrenmek zorunda kalmaman iyi bir şey." Yatakta bana katılabilmesi için yana kayıyorum ve o da beni ve bebeği kollarına alarak yatağa tırmanıyor. "Seni baştan çıkarma umuduyla kulübüne gizlice girdiğimde, bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim," diye yarı şaka yaparak onu güldürüyorum. "Ama söylemeliyim ki, aldığım risk kesinlikle ödülüne değdi."

EPİLOG

ELLIE

Dört ay sonra

"YANI, ONU BÜTÜN GÜN GÖRMEDİN Mİ?"

"Hayır. Elite'te Sevgililer Günü etkinliği olduğu için eve geç geleceğini söyledi," diyorum kız kardeşime, bebek taşıyıcıma sarılmış uyuyan Donovan'la çatı katına girerken. Lincoln'ün ailesini oturma odasında otururken bulduğumda şok içinde çılgık atıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Sienna soruyor.

"Evet, üzgünüm. Donna ve Michael burada. Sizi sonra arayayım."

Telefonu kapatıyorum ve çantalarımı tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Planımız var mıydı?" Plan yapıp yapmadığımı ve tamamen unutup unutmadığımı hatırlamaya çalışarak soruyorum. Bu beni şaşırtmazdı. Bebek beyni gerçek bir şey.

"Hayır." Donna gülüyor. "Aslında buraya değerli torunumuza bakmak için geldik."

"Ne?" Ona şaşkın bir bakış fırlattım, çünkü Donovan'ın hayatta olduğu dört ay boyunca onu izleyen kimse olmadı. Eğer benimle değilse, Lincoln ile birlikte. Ailemize güvenmediğimden değil ama yaşadıklarımın sonra oğlumu gözümün önünden ayıramıyorum. Bunun sağlıklı olduğunu biliyorum, bu yüzden düzenli olarak terapiye gitmeye başladım. Lincoln bile bazen benimle birlikte geliyor ve bunun gerçekten yardımcı olduğunu hissediyorum. Donna, "Yatak odanda seni bekleyen bir not var," dedi.

Sırt.

Donovan'ın paketini açıp beşiğine yatırdıktan sonra Donna'nın neden bahsettiğine bakmak için yatak odama gidiyorum ve yatağın üzerinde siyah fiyonklu büyük kırmızı bir kutu görüyorum. Açtım ve üstünde bir not buldum.

*Jappy ßale 9ine's 3a,,
5c nas one ;ea' agɔ cobay cLa9 ov× lire' ne'e fo'ecex
cLa>geb. 5'×e en löseb so e9^i p fo' ;ov co nea', anb on e
;ov'×e ×eaby, cLe e nill Se a li ɔ naiti>g co ca e ;ov co
me.*

*Soxe,
Sin ɔln*

*P.C. 5 h ov ;ov'×e f'eaSing ovc aSɔ't leari>g 3onɔdra>
nit³ my pa'e>cs, Svt ic's only fo' a' few ^ov", anb
Cien a anb PicaL axe xig³c dow> cLe ^all.*

O HAKLI, . AMA BENİM HEYECANIM

Lincoln'ün planı biraz yardımcı oluyor. Notu yere bırakıp kağıt mendili açıyorum ve en zarif küçük siyah elbiseyi ve topuklu ayakkabıları buluyorum. Altında dantelli bir iç çamaşırı takımı ve en altta da bir yıl önce maskeli baloda taktığım Venedik kedisi maskesi var.

Lincoln ile geçirdiğim o ilk geceyi hatırladıkça karnımda kelekler uçuşuyor. Dünyamı sarsarken bana sevişmenin ne demek olduğunu nazik bir şekilde öğretti. O gecenin asla aşılamayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım çünkü Lincoln geçtiğimiz yılı bana sevdiğin insanla seksin ne kadar harika olabileceğini defalarca göstererek geçirdi.

Hazırlandıktan, Donovan'ı besledikten ve Donna ve Michael'la her şeyi gözden geçirdikten sonra, yeni korumam Westley'le birlikte yola çıkıyorum. Lincoln'ün yazdığı gibi, bizi bekleyen bir limuzin vardı. Westley benim için kapıyı açıyor ve binmeme yardım ediyor, sonra da şoförle birlikte ön tarafa oturuyor.

Elite'e yolculuk kısa sürüyor ve oraya vardığımızda arka tarafa götürülmeyi bekliyorum, ancak bunun yerine geçen sefer yaptığım gibi ön taraftan geçiyoruz.

Ben içeri girerken fedai başını sallayarak beni selamlıyor, bu da geçen yılki gibi numara yapmaya gerek olmadığını bir kanıtı. İçeri girdiğimde Westley'nin artık arkamdan gelmediğini fark ediyorum. Maskemi takıp kulübün içine adım attığımda, geçen Sevgililer Günü'ne geri dönüyorum. Ancak bu kez, damarlarımda dolaşan korku ve belirsizlik yerine, Lincoln'le vakit geçirme düşüncesiyle elektrikle uğulduyorum.

Nereye gideceğimi bilemediğim için doğruca bara gidiyorum, çünkü bir yıl önce bugün Sevgililer Günü gecesi Lincoln'le orada karşılaşmıştım. Bar taburesine yerleşiyorum ve barmen benim sormama gerek kalmadan bana bir mojito getiriyor. Lincoln'ün o çok önemli geceyi yeniden canlandırıldığını ancak o zaman fark ediyorum. O gecenin detaylarını hiç konuşmamış olsak da, Lincoln geceyle ilgili her şeyi net bir şekilde hatırlıyor. Ne giydiğim ve ne içtiğim gibi en küçük ayrıntıları bile hatırlamasına bayılıyorum.

İçkimden bir yudum alıyorum ve gergin olmasam da Lincoln'ün ortaya çıkmasını beklerken bir origami kuşu yapıyorum.

Birkaç dakika sonra, seksi bir smokin giymiş bir beyefendi yanıma oturdu. Gelişigüzel bir bakış atmadan önce kendine bir içki sipariş etti. "Ördek değil."

Onun algısına kıkırdıyorum. "Bir kuş." Önüne koyuyorum ve yavaşça yukarı bakıyorum. Maskesi takılıyken, tıpkı geçen sefer olduğu gibi, tamamen seçebildiğim tek özelliği güzel ela gözleri.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Sen olduğunu nasıl ?" Yüzümün yan tarafını avuçluyor. "O muhteşem zümrüt gözlerini nerede görsem tanırım."

"Yapmadığına sevindim," diye itiraf ediyorum. "Eğer yapsaydın şu anda olduğumuz yerde olmazdık."

"Tartışmak isterdim ama haklısın. Henüz senin için hazır değildim. Ama şimdi hazırım." Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Benimle dans eder misin?"

Sorusu basit ama anlamı o kadar derin ki karnım düğümleniyor. "Çok isterim."

Parmaklarımız birbirine dolanmışken, Lincoln bizi dans pistine götürüyor ve beni kollarına çekiyor. Başım göğsünde, Lincoln konuşmadan önce birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde müzikle sallanıyoruz.

"O geceden sonra vanilyayı takıntı haline getirdim. Daha sonra senin yanında olsaydım ve sarhoş edici kokunu içime çekseydim, sen olduğunu anlardım." Derin bir nefes alıyor, burnunu boynumun kıvrımında gezdiriyor ve

Bacaklarımın arasındaki bölge beklentiyle geriliyor, yakında arka odaya gideceğimizi biliyorum.

Lincoln dans pistini terk etmek için herhangi bir hareket yapmayınca, "Seni istiyorum," diye fısıldıyorum ve o da kıkırdıyor, derin ama melodik ses içimde çılgınca şeyler yapıyor.

Tek kelime etmeden beni koridorda sürükleyerek geçen seferki odaya götürüyor. Kartı kapının sensörüne bastırıyor ve içeri adım atıyoruz, kapı arkamızdan kapandığı anda koridordaki azıcık ışık kayboluyor.

Lincoln beni kapıya doğru itiyor ve o gecenin anıları geri geliyor. Ancak şimdi korku ve belirsizliğin yerini açlık ve güven almıştı.

Ağzlarımız aşk ve arzu dolu tutkulu bir öpücükle birleşiyor. Beni sevdiğini ve arzuladığını anlamak için onu görmeme gerek yok. Ağzının benimkine karşı hareket edişinden bunu hissedebiliyorum. Elleri vücudumda geziniyor.

"Tanrım, bebeğim. Sana doyamıyorum," diye mırıldanıyor, boynum ve köprücük kemiğim boyunca ağzı açık öpücükler bırakmadan önce alt dudağımı ısıyor. Birlikte kıyafetlerimizi çıkarmaya çalışıyoruz ve ikimiz de çıplak kaldığımızda beni çeviriyor, böylece kığım dışarı doğru çıkıyor ve ellerim duvara dayanıyor.

"Aç şu kalçaları, kedicik."

Dediğini yapıyorum ve bir saniye sonra yanaklarımı ayırıyor ve dili sıkı gül goncası üzerinde kayıyor. "Oh, lanet ," diye inliyorum, önce beni hazırlaması gerektiğini biliyorum ama şu anda kığımın derinliklerinde olmasını istiyorum. Lincoln beni çalıştırıyor, beni kenara götürüyor, ama atlayamadan önce geri çekiliyor ve beni döndürüp kollarına alıyor. Beni yatağa taşıyor ve yatırıyor.

Beni sertçe öptü, sonra "Dizlerinin üstüne çök" dedi.

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Yerimi aldıktan sonra içime kayıyor. Sert ve kalın ve kalçalarımı kavrayıp beni terk edilmiş bir şekilde sikerken, ne kadar mükemmel uyduğumuzu hatırlıyorum. Orgazm olduğumu haykırıyorum ve ben daha aşağı inmeden o kıcıma sokmaya başlıyor.

Bir gün bir erkekle sadece seks yapacak kadar rahat olacağımı değil, aynı zamanda analdan da zevk alacağımı hiç hayal etmemiştim. Ama bunun tek sebebinin Lincoln'le birlikte olmam olduğunu biliyorum. Onunlayken kendimi güvende hissediyorum, her parçamla ona güvenebileceğimi biliyorum.

Tekrar orgazm oluyorum, bu sefer Lincoln'ü de yanımda götürüyorum. İkimiz de orgazmdan çıktıktan sonra beni bir kez daha kaldırıyor ve banyoya taşıyor. Geçen seferkinin aksine -kim olduğumu öğrenmesinden korkarak beni ışıktaki görmesine izin vermediğim zaman- maskelerimizi çıkarıp birlikte duş alıyoruz ve çıkmadan önce suyun altında sevişiyoruz.

Giyinmemizi bekliyorum, bu yüzden bizi karanlık odaya ve yatağa geri götürdüğünde şok oldum.

"Hala doyamadın mı?" Üzerime gelip yüzünü boynuma gömdüğünde şaka yapıyorum.

"Mümkün değil," diye mırıldanıyor ve kulağımın hemen altındaki hassas noktaya yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sana ne kadar sahip olursam, seni o kadar çok istiyorum."

"Asla bilemezsin," diyorum gülerek. "Bir gün benden bıkabilirsin." "Öyle bir şey olmayacak. Ama bunu bir teste tabi tutmaya ne dersin?" Benimkini ısırtıyor

ve ben de onaylayarak inliyorum.

"Tamam, tabii." Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğiyorum. "Ama bu teoriyi nasıl test edeceğimizi düşünüyorsun?"

"Benimle evlenerek," dedi, beni hâlâ şok ederek. "Ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirerek." Karanlıkta olduğumuz için onu göremiyorum ama sol elimi avucunun içine alıp üçüncü parmağıma bir şey kaydırıldığını hissedebiliyorum.

"Lincoln," diye nefes alıyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Seni seviyorum Ellie," diyor, dudakları dudaklarıma yapışıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda ışık yanıyor ve Lincoln bana bakıyor, gözleri sıcaklıkla dolu. "Sana kadar bir yuva kurmayı hayal bile edemezdim. İşleri hafif ve sıradan tutmakla yetiniyordum. Ama şimdi, o adam olmaya geri dönmeyi hayal bile edemiyorum. Tembel sabahlarımızı ve geç saatlere kadar süren gecelerimizi seviyorum. Seni yoga yaparken ve dans ederken izlemeyi. Oğlumuz için harika bir annesin ve benim en iyi arkadaşımısın. Seni arzuluyorum, seni istiyorum ve seni arzuluyorum ve asla durmayacağımı biliyorum."

Elimi kaldırıyor ve şimdi parmağımda duran parlak elması görüyorum. Sade ama zarif ve bayıldım.

"Evlen benimle Kedicik, hayatımızı benim için aldığın riskin ödülüne değdiğini sana kanıtlayarak geçireceğime söz veriyorum."

Ona bunu söylediğim zamanı hatırlayarak gülerek başımı geriye atıyorum. "Bana hiçbir şey kanıtlamana ihtiyacım yok Lincoln. Zaten yapıyorsun... Her gün... Eylemlerinle, sevginle. Evet, seninle evleneceğim ama

Sen asla bir risk değildin... Çünkü sen her zaman benim güvenli yerim oldun."

Daha fazla Ellie ve Lincoln ister misiniz? [Bonus sonsözü buradan okuyun.](#)

Sienna ve Micah'ın hikayesini okumadıysanız, buradan göz atabilirsiniz: [Düşme Riski](#)

Almaya Değer Bir Risk'i beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Bir yazarın gününü güzelleştirmek için tek gereken 10 kelime! [İnceleme Alınmaya Değer Bir Risk](#)

YAZAR HAKKINDA

Nikki Ash, bekâr ebeveyn, gizli bebek ve sürpriz hamilelik romanlarına odaklanan USA Today Çok Satan çağdaş romantizm yazarıdır. Günlerini ve gecelerini kelimelerin içinde kaybolmakla geçiriyor. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor. Boxcar Çocukları'ndan Uğultulu Tepeler'e ve en yeni tek ebeveynli aşk romanlarına kadar her tür kitabı yaşadı ve soludu.

Nikki, kocası, iki çocuğu ve çocuklarından biri olarak gördüğü köpeğiyle birlikte Güney Florida'da yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda, ailesiyle birlikte ilham arayışı içinde dünyayı geziyor.

Nikki Ash ile bağlantı kurun

Web sitesi * Nikki Ash'in okuyucu grubu

Bugün haber bültenime katılın ve ÜÇ ücretsiz kitap kazanın!

E-kitap ve sesli kitap listemin tamamına göz atın!

KARANLIKTA GÜZELLİĞİ BULMAK ÖN İZLEME

EĞER ALMAYA DEĞER BİR RISK'I BEĞENDIYSENİZ, FINDING'I BEĞENECEĞİNİZİ DÜŞÜNÜYORUM.
Karanlıktaki Güzellik. Almaya Değer Bir Risk gibi, Karanlıkta Güzelliği
Bulmak'[ın da web sitemde](#) görebileceğiniz içerik uyarıları olduğunu lütfen
unutmayın.

FINDING BEAUTY IN THE BEAUTY KİTABININ ÖNİZLEMESİ İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN
Karanlık.

KARANLIKTA GÜZELLİĞİ BULMAK ÖN İZLEME

BİRİNCİ BÖLÜM GIOVANNI

"DİNLE, DON, SEN VE BABAMIN GEÇMİŞİ ÇOK ESkiye DAYANIYOR, EĞER BU KIZ buraya gelip borç isteyecek, ben de ona vereceğim. Ama Johnny'ye onu araştırttım ve beş para etmez biri. Normalde böyle insanlarla uğraşmadığımı biliyorsun."

Ofisimdeki masamda oturmuş, saatimi kontrol ediyorum... yine. Bugün halletmem gereken çok fazla iş var ve gecikmiş kredi kartı faturalarını ödemek için paraya ihtiyacı olan küçük bir kızla uğraşmak benim önceliğim değil, bu kesin.

"Anlıyorum, Giovanni. Dediğim gibi, kişisel bir iyilik için arıyorum. Bu kız, Ashley, çetin ceviz ama bir türlü dikiş tutturamıyor. Bekar bir anne, geçinebilmek için striptiz kulübümde çalışıyor. Her zamanki kadınlar gibi değil. Uyuşturucu kullanmıyor. Akli başında biri. Çaresiz olmasa otuz bin dolar istemezdi."

Don, Las Vegas'taki Double D's striptiz kulübünün sahibidir. Don ve babam uzun yıllardır birlikte iş yapıyorlar. Kulübün sahibi ailemiz ama biz sessiz ortağız. Babam yıllardır kulübü para aklamak için kullanıyor. Öte yandan benim iş yapmak için daha verimli yöntemlerim var.

"Paramı ondan geri alma şansımın zayıf olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani o geri alamazsa sen bana geri ödeyeceksin." Don kaybedecek bir şeyi olmayan insanlara borç vermediğimi biliyor.

"Ona, sana geri ödeyemezse, senin için çalışmak zorunda kalacağını söyledim."

Buna gülüyorum. Bir kadını benim için çalışmaya zorlamamın imkanı yok. Her şeyin bu kadar sorunsuz yürümesinin nedeni burada çalışan kadınların burada olmayı *seçmeleri*.

"Bunun biliyorsun."

Don iç geçirir. "Biliyorum ama yeterince korkacağını ve sana borcunu ödeyeceğini umuyorum. Sorumluluk sahibi biri. Sadece zor bir dönemden geçiyor."

Kapım çalındı ve Johnny -sağ kolum- içeri girdi. "Patron, Ashley Myers diye biri seni görmek istiyor. Edgardo benden ne istediğini öğrenmemi istedi ama sadece seninle konuşmak istiyor. Onu bekliyor muydun?"

Edgardo kulüpteki fedailerimden biri. Onun görevi gelen gidene göz kulak olmak ve işlerin yolunda gittiğinden emin olmak. Benim yaptığım işi yapıyorsanız, işlerin hızla kötüye gitmesi kolaydır. Önemli olan her zaman bir adım önde olmak.

"Onu buraya geri gönder." Johnny bir kez başını sallar ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkar. "Dinle Don, görünüşe göre senin kızın taşaklı biri çünkü az önce buraya geldi."

"Teşekkür , Giovanni. Dediğim gibi, sana borçluyum." "Evet, borçlusun." *Ve ben her zaman alırım.*

Telefonu kapatıyorum ve Johnny'nin bu kızı ofisime götürmesini bekliyorum, böylece annemle öğle yemeği için buluşmaya gitmeden önce bu işi halledebilirim. Cep telefonuma gelen mesajları kontrol ediyorum ve Cecilia'dan gelen bir mesaj görüyorum.

Senatör Hightower, Natalie'yi yaraladı. Lütfen en kısa zamanda buraya gelebilir misiniz?

Ben: Roma onu tutuyor

mu? Cecilia: Evet

Ben: 20 dakika içinde orada ol. Dr. Fox'u aramamız gerekiyor mu?

Cecilia: Çoktan yaptım. Bu iyi değil.

Aman Tanrım! Bu Senatör'ün kızlarımdan birine ilk el atışı değil. Toplumdaki zenginliği nedeniyle ona ikinci bir şans verdim, ama bu bir daha olmayacak - benim lanet kulübümde değil. Saatime bakıyorum ve anneme bugün öğle yemeğine gelemeyeceğimi bildirmeyi aklıma not ediyorum.

Kapım çalındı ve Johnny içeri girdi. "Patron, Ashley Myers." "Teşekkür ederim. Kapıyı arkandan kapatabilirsin."

Çıkıyor ve ardında harika bir vücuda sahip güzel bir esmer bırakıyor ve ilk düşüncem buradaki kadınlara harika bir katkı sağlayacağı. Muhtemelen neredeyse otuz yaşında olmasına rağmen, kraliyet mavisi elbisesinin içinde masumiyet ve olgunluk çığlıkları atıyor. Don haklıydı, o tipik bir striptizci değil. Bu hayatta onu yozlaştıracak kadar uzun süre kalmadı ama yozlaşacak. Her zaman bozar.

Onu selamlamak için ayağa kalkıyorum ve ben onu değerlendirirken onun da bana aynısını yaptığını fark ediyorum. Gözleri her şeyi anlatıyor. Bana güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalışıyor, ki ona borç veren ben olduğum için bu ironik bir durum. Gözleri yüzümde geziniyor, sonra göğsüme iniyor. Güne üç parçalı bir takım elbiseyle başlasam da, sabah ilerledikçe giysiler parça parça dökölüyor. Ceketim sandalyemin arkasına atılıyor, kravatım çözölüyor ve gömleğimin üst düğmeleri açılıyor.

Gözleri gömleğimden görünen dövmemde duruyor. İtalyanca bir söz.

Dalla nascita. Per sangue. Famiglia. Doğuştan. Kan yoluyla. Aile.

Büyükbabam, babam ve kardeşlerimin hepsinde aynı dövme var. On sekiz yaşıma bastığımız gün, yani resmi olarak örgüte katıldığımız gün yaptırmaya götürölüdük. Beni kontrol ederken onu izlediğimi fark ettiği anda pembenin sevimli bir tonunda kızardı. Buraya sık sık gelen erkekler onu canlı canlı yerdı.

Ona oturmasını işaret ediyorum, sonra ben de oturuyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ses tonum kibarlık yerine *doğrudan sadede gelelim* şeklinde olunca bir an için ellerine baktı ve açık sözlölüğüm karşısında şaşırdı. Belki de ona kahve ve hamur işi ikram edeceğimi umuyordu. Her ne kadar sevimli olsa da, oyalanacak vaktim yok. Elimde incinmiş bir kız ve onu incitmenin bedelini ödeyecek bir Senatör var.

Ashley bana bakıyor, omuzları dik, sırtı dik. "Otuz bin dolarlık bir krediye ihtiyacım var ve Don bana yardım edebileceğinizi söyledi." Bu kızın hakkını vermeliyim. Kendini tutuyor.

"Hmm... Şimdi mi? Sana teminat olarak ne kabul ettiğimi söyledi mi?" Sırtımamı engelliyorum çünkü gerçekten de bu kadınla taşak geçiyorum ama bunu bilmesine gerek yok. Birkaç ay içinde büyük olasılıkla haczedilecek bir evden başka bir boka sahip değil, bu yüzden Don onu benim için çalışmakla tehdit etti, bunun bana geri ödeme yapması için onu motive edeceğini umuyordu.

"Evet, kadınlar," diye mırıldanıyor ve ben hemen ona saygı duymaya başlıyorum. Korkudan altının üstüne geldiği yüzünden okunuyor ama yine de burada, çenesi dik, borç istiyor, geri ödeyemezse genelevimde eskort olarak çalışacağını biliyor: *La Stella Gentleman's Club*. Stella, büyükannemin adıydı. Yıldız anlamına geliyor. Babam kırk yıl önce İtalya'dan buraya gelip genelevi açtığında, babamın doğumundan kısa bir süre sonra bir silahlı saldırıda ölen annesinin -büyükannemin- adını verdi.

"Yani, anlıyorsunuz, eğer herhangi bir zamanda bana belirlenen aylık ödemeyi geri ödeyemezseniz, burada benim centilmenler kulübümde çalışmanız gerekecek?"

"Evet, biliyorum." Sesi titriyor ama çenesini dik tutuyor.

Johnny'ye onun geçmişini daha ayrıntılı bir şekilde araştırmasını söyledim ve kontrol ettikten sonra ona borç para verdim. Faiz oranı hakkında tartışıyor ve bir an için neredeyse kendimi kötü hissediyorum çünkü bu kadının bu ödemeleri yapamayacağını garanti edebilirim, ama günün sonunda bu benim sorunum değil. Benim işim para getirmek, dağıtmak değil. Yüzde yirmi faiz, yaptığım insanlar için düşük sayılır ama bu kadın kendine ne kadar güvenirse güvensin, parçası olmaması gereken bir oyun oynuyor. Bilmediği şey, Don'un ona kefil olmasıyla, eğer ödeme yapmazsa, Don'un kredisini devralacağı.

Parayı eline geçirdiğinde, Johnny'nin onun çıkışını görmesi gerekiyor. Büyük olasılıkla onu tekrar göreceğim, bana borçlu olduğu para için peşine düşmek zorunda kaldığımda, verecek hiçbir şeyi kalmadığını bilene kadar. Benim için çalışması için onu gerçekten buraya sürükleyecek miyim? Tabii ki hayır. Tüm kadınlarımın isteyerek gelmesini tercih ederim, ama bunu bilirse, bana geri ödemeyi denemeye bile zahmet etmeyecektir. Büyük ihtimalle evini kaybedecek, sonra da arabasını satacak. Ondan sonra, ne kadar kredi kartı biriktirecek. Tüm bunları yaptıktan sonra

Bu yollar tükendiğinde, ailesinden ya da yakın bir arkadaşından borç para alacak ve seçenekleri tükendiğinde ve dibe vurduğunda -çünkü hep öyle olur- Don devrilmek zorunda kalacak. Her iki durumda da paramı faiziyle geri alacağım. Çünkü neye bulaştığının farkında olmayan Ashley'nin aksine Don benim dalga geçmediğimi biliyor. Korumam gereken bir itibarım var ve içinde bulunduğum işte, itibarınız sahip olduğunuz tek şeydir.

Ben Giovanni Valentino, ailem İtalya'nın ve Nevada'nın en güçlü suç örgütlerinden birini yönetiyor ve ben de Amerika Birleşik Devletleri'nin en seçkin genelevlerinden birini işletiyorum. Ayrıca Batı Yakası'ndaki en büyük tefecilerden biriyim.

Büyükbabam Joe Valentino artık emekli oldu ve İtalya'da, orada bir otel ve restoran işleten küçük kardeşim Mario ile birlikte yaşıyor. Diğer kardeşim Nico, Las Vegas'taki otel ve kumarhaneleri işletirken, babam ve Cecilia'nın babası olan üvey kardeşi Stefan, yasadışı kumarın yanı sıra çeşitli kaçak malların ihracatı ve ithalatını da içeren işin yeraltı yönleriyle ilgileniyor. Büyükbabamızın ve babamızın güçlü adamlar olduğunu küçük yaşlardan beri biliyorduk. Yaşadığımız bu hayat zayıflara göre değil.

Kardeşlerimle aramızda iki yaş fark var. En büyüğümüz otuz iki yaşında, Mario otuz yaşında ve en küçüğümüz Nico yirmi sekiz yaşında. Zavallı annemiz bir yandan mükemmel bir mafya babasının karısı olmaya çalışırken bir yandan da örgüt içinde büyüyen üç erkek çocuğunu yetiştirmekle meşguldü ama başından beri kendini neyin içine soktuğunu biliyordu. Babam onları buraya taşınmadan önce İtalya'da sahip olduğu genelevlerden birinde çalışıyordu. Ona göre, babam onun hayatını kurtarmış ve bunun karşılığında kulaklarını tıkamış, gözlerini kapatmış ve yanağını çevirerek babamın mükemmel bir koca olduğunu iddia etmiş. Gerçek şu ki, mükemmel bir patron ve iş adamı olsa da, normal standartlara göre korkunç bir koca. Annemi kendi berbat tarzında sevdiğinden şüphem yok, ama sadık olunacağı hakkında hiçbir fikri yok ve annem her şeyi boş vermeyi ve onu olduğu gibi kabul etmeyi seçiyor çünkü bildiği tek yolla ona bakıldığından emin oluyor. Benim Anne istiyor için hiçbir şey ne zaman o geliyor için maddiyata düşkündür. Şehir kulüplerine üye ve istediği zaman tatile çıkıyor. Ama bunların hepsi babamın tek gerçek sadakatının Valentino organizasyonuna olduğu gerçeğini telafi etmek için veriliyor. O, genelev ile Vegas arasında bir yer olan Summerlin'deki evlerinde mükemmel bir eş olmakla meşgulken, babam organizasyonu yönetiyor ve aletini her yerde ıslatıyor.

Vegas'ta. Hayatı her gün risk altında ve gittiği her yerde korumalar ona eşlik ediyor, hepimiz öyleyiz. Bu her zaman bizim yaşam tarzımız oldu ve başka bir yol bilmiyorum.

İşte bu yüzden hiç evlenmemeye karar verdim. Annem dramatik davrandığını iddia ediyor. Hâlâ genç olduğumu ve bir gün fikrimi değiştireceğimi söylüyor ama gözlerinde inkâr ettiği boşluğu gördüğümde doğru kararı verdiğimi anlıyorum. Bunu birine asla yapamazdım. Hayatımıza soktuğumuz insanlar her zaman risk altındadır. Büyükanнем İtalya'da köşe başındaki markete giderken başka bir örgüt tarafından vuruldu. Annem sayılamayacak kadar çok kez hayati tehlike yaşadı. Sevdiğim birinin benimle birlikte olmayı seçtiği için zarar görmesini asla istemem. İçine doğduğum hayatın bu olması, bu hayata isteyerek başka birini getireceğim anlamına gelmez.

Ayrıca, istediğim kadını istediğim zaman elde edebilecekken neden sonsuza dek tek bir kış parçasıyla yetinmek isteyeyim ki? Kim her gün aynı yemeği yemek ister ki? Çeşitlilik istemek insanın doğasında var. Babam bir aile sahibi olabilmek için evlenmeyi seçti ama hayatını annemin hak ettiği gibi bir adam olarak geçirmek yerine tüm evliliklerini onu aldatarak geçirdi. Bekar kalmayı ve herhangi bir kadına sadık kalmak ya da onun iyiliğinden sorumlu olmak zorunda kalmamayı tercih ederim. Valentino soyadını devam ettirme işini kardeşlerime bırakacağım.

Sandalyemin arkasından ceketimi alıp üzerime geçiriyorum ve senatörle ilgilenmek üzere nezarethaneye gidiyorum. Korumalarımın biri olan Caesar koridorda bana eşlik ediyor. "Onu gördüm patron. Oldukça durumda." Hücreye doğru yürürken yumruklarım iki yanımda sıkışıyor. *Bu orospu çocuğunu öldüreceğim.*

Sanki aklımı okuyor gibi. "Onu öldüremeyeceğini biliyorsun." Caesar omzumdan tutup kapıyı açmadan önce beni geri çekiyor.

"Onu öldüremem de ne demek?" Bu pislik başka bir kadını daha incitecek kadar yaşarsa lanetleneceğim.

"Bu işin düzgün bir şekilde halledilmesi gerekiyor. O bir senatör ve yeniden seçilmek için yarışıyor ve size tonla para borcu var."

"Para umurumda değil!"

"Onu ortadan kaldırırsanız sorular gündeme gelecektir. Bu ilgiyi istemezsiniz, özellikle de Lorenzo ailesiyle müzakerelerin ortasındayken." Bu konuda haklı. Cebimde bu işi halledecek kadar polis var ama işler sarp sararsa şansımı zorlamış olurum.

Lorenzo'larla. Anlaşmamızın şartlarını yeniden müzakere etmenin ortasındayız ve onlar pek uzlaşmacı olarak bilinmezler.

Kapıyı açtığımda Rome'u -bir başka infazcım- Senatör Weston Hightower'ın başında dikilirken buluyorum. Weston'ın yumrukları havaya kalkmış ve tavana asılı çelik bir zincirle birbirine bağlanmıştı. Ellili yaşlarının sonundaki bir adam için iyi durumda. Gri saçları düzgünce kesilmiş, muhtemelen kontrol edilemeyen bir durumu kontrol altında tutmaya çalışmanın stresinden. Gömleksiz ve göğsünde birkaç tırnak izi var. Tüm oda betondan başka bir şey değil ve tamamen boş.

"Bu gece kızlarımdan birini incittiğini duydum, Hightower." Yüzüne baktım, korku dolu gözlerinin içine baktım.

"İsteyerek yapmadım..." Kelimeleri kekeleyerek söylüyor, dehşet içinde. Eminim Natalie'ye zarar verirken kekeleyordu. Bir erkeğin bir kadın üzerinde güç ve kudretini göstermesi çok kolaydır, ama bunu yapabiliyor olmanız, yapmanız gerektiği anlamına gelmez.

"Tam olarak ne yapmak istemedin?" Elimi boğazına koyarak şahdamarını hava akışını kesecek kadar sıkıyorum.

"Ona zarar ver." Oksijensizlikten sesi kısık çıkıyor ve bu içten içe sıırtmama neden oluyor.

"Rome, senatör kızıma *tam olarak* ne yaptı?" Boğazını daha sıkı sıkarak yüzünün hafif bir kırmızı tonuna dönüşmesine neden oluyorum. Çoğu insan bunu bilmez ama birini öldürmek için iyi bir sıkmadan fazlası gerekir. Vücudun pes etmesi ve kalbin pompalamayı durdurması için oksijenin tamamen kesilmesi birkaç dakika sürer.

"Onu kemeriyle boğdu, Patron."

Pantolonuna bakıyorum ve kemerinin görüyorum. "Ve?"

"Bir silah, efendim."

Elimi senatörün boğazında tutarak başımı Roma'ya çeviriyorum. "Silahla ne demek istiyorsun? Onu vurdu mu?" Silahımı belimin arkasından çıkarıp doğrudan Weston'ın alnına doğrultuyorum ve onu daha sert bir şekilde boğuyorum. Göğsü eskisinden daha hızlı inip kalkıyor, düzgün nefes alması için gereken oksijenden yoksun olduğu için kalbi onu hayatta tutmak için fazla mesai yapıyor.

"Hayır, içine soktu ve onu parçaladı. Doktor şu anda iç kanama olup olmadığını kontrol ediyor." Bu orospu çocuğunu kulübümde böyle şeyler yapmaması konusunda uyarmıştım. Son seferinde onu sikmek için şampanya şişesi kullanmıştı. Amını ve götünü . Ona ikinci bir şans verdim çünkü Natalie

benden istedi. Yapmak istediği şeyi kabul ettiğine yemin etti ama olaylar çok hızlı gelişti ve adam kendini kontrol edemedi. Ben buna saçmalık diyorum çünkü o anda nasıl olduğun umurunda değil, kendini her zaman kontrol edebilirsin. Natalie'nin senatöre karşı sağlıksız hisler beslediğinden neredeyse eminim ama bu saçmalık artık sona ermeli. Onun güvenliği önce gelir.

"Lanet silah nerede şimdi? Bana lanet silahı ve lanet kemeri getirin!" Kükrerim. Rome odadan fırladı. "Metal nesneleri kızımın içine sokmak hoşuna gitti mi?" Weston bir şey söylemiyor, ben de boğazını daha sıkı sıkı silahın namlusunu alnına daha sert bastırıyorum. Kafatasının silahın namlusuna karşı sertliğini hissedebiliyorum ve tetiği çekip bu pisliğin beynini uçurmamak için kendimi tutmam gerekiyor.

Weston başını sertçe sallıyor, gözleri korkudan irileşmiş.

"Bence hoşuna gitti."

Rome elinde kemer ve silahla odaya geri geldi. Silahımı kafasından çıkarıp tekrar belime sokuyorum. Elimi senatörün boğazından çekiyorum ve senatör nefesini tutmaya çalışırken kocaman bir nefes çekiyor. Roma'dan kemeri alarak senatörün boğazına doluyorum ve en küçük deliği geçecek şekilde sıkıyorum. Bir kez daha nefes almak için soluk soluğa kalmaya başlıyor. *Güzel! Şimdi onun nasıl hissettiğini anlayacaksın.*

"Lütfen, Giovanni. Özür dilerim. Lütfen, bir daha bu kadar kaba olmayacağım."

"Senin için Bay Valentino. İlk adımı kullanma hakkına sahip değilsin seni bok parçası. Bir daha ona karşı bu kadar kaba olamayacaksın çünkü artık kulübümde istenmiyorsun."

Weston'ın silahını Roma'dan alıp Weston'ın dudaklarına dayıyorum ve onları birbirinden ayırmaya zorluyorum. Bana karşı koymaya çalışıyor ama kemeri sıkıca kavradığımda yüzü bembeyaz oluyor ve sonuna kadar açılmaktan başka çaresi kalmıyor. Silahın namlusunu boğazından aşağı iterek, silahla boğazını sikmeye başlıyorum. Namluda boğuluyor ve öğürüyor, yüzü grinin açık bir tonuna dönüyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu? Hı? İçine metal bir nesne sokulması nasıl bir duygu?" Weston'ın başı sallanıyor ve vücudu havasızlıktan kasılmaya başlıyor. Birkaç dakika sonra ölmüş olacak. Adamlarımdan birinin boğazını temizlediğini duyuyorum ve isteksizce kemeri bırakıyorum. Adamlarımdan hiçbiri bana ne yapacağımı söylemeye cesaret edemez, ama arkamı kolluyorlar ve senatörü şu anda öldürmenin benim çıkarıma olmayacağını biliyorlar.

Silahı daha da aşağı iterek, o tıkanırken ve boğulurken silahın dibe vurduğunu hissediyorum. Sonra silahı boğazından çıkarıyorum ve az önce boğazına dayadığı silahı tam gözlerinin ortasına doğrultuyorum.

"Bir daha *asla* kulübüme adım atmayacaksın ve anlaşılmamız... derhal geçerli olmak üzere geçersiz sayılacak. Faiziyle birlikte geri ödemek için otuz günün var. Seni avlamak zorunda bırakma beni." Ve biraz önce o striptizciye yaptığım boş tehdidin aksine, bu tehdidi yerine *getireceğim*.

Silahı ve kemeri yere bırakarak, fikrimi değiştirmeden ve hayatını burada sonlandırmadan önce o pislikten uzaklaşıyorum. "Onu mülkünden çıkarın ve silahından kurtulun." Tam odadan çıkmak üzereyken Weston'ın derin bir nefes alıp rahatladığını duyuyorum. Durdum ve arkamı döndüm.

"Bir daha düşündüm de, şu zincirleri çöz." Tavana doğru başımı sallıyorum. Rome zincirlerin kolunu çekiyor ve senatörün elleri hâlâ birbirine kelepçeli olarak aşağıya iniyor. Silahı Rome'dan geri alıp sağ elini . Duvara doğru çekip elini uzatarak parmaklarına silahla defalarca vuruyorum. Kemikleri parçalanırken acı içinde çığlık atıyor. "Bir dahaki sefere sana güvenen bir kadına zarar vermeyi düşündüğünde, bu kırık parmakların, bunu öğrenirsem sana yapacaklarımın yanında hiçbir şey olduğunu unutma."

Natalie'nin odasına gidiyorum ve kapıyı usulca çalıyorum. Kapıdan "Girin," sesini duyuyorum. İçeri girdiğimde Natalie'nin yatakta yattığını, doktorun yanında oturduğunu ve Cecilia'nın Natalie'nin yanında durup elini tuttuğunu görüyorum. Cecilia kulübün madamı gibi. Tüm işi kadınlarla ilgilenmek ve güvende olduklarından emin olmak. Hepsinin doğum kontrolünden geçtiğinden ve düzenli olarak test yaptırdıklarından emin olmanın yanı sıra mutlu olduklarından da emin oluyor. Tek bir kadın bile burada kendi rızası dışında bulunmuyor ve kadınların her biri hizmetlerinin karşılığını fazlasıyla alıyor.

Babam ailemizi buraya ilk taşıdığında, annem genelevin hanımefendisiydi. On yıl önce kulübü devraldığımda, meşaleyi Cecilia'ya devretti.

Ailemin bir gün Cecilia ve benim evleneceğimizi umduğunu biliyorum. Cecilia'nın babası Stefan Ricci, babam için bir kardeş kadar yakın. Büyükbabam yıllar önce onu kanatları altına aldı ve evlenmemiz ve herkesin yasal olarak akraba olması aileye büyük mutluluk verecektir. Birlikte bir torun sahibi olmak bizi kan bağı olan bir aile yapar. İyi bir kadın olmasına rağmen, böyle bir şey olmayacak.

"Durumu nasıl doktor?" Sorumu malikânenin nöbetçi doktoru Vivian Fox'a yöneltiyorum ama tüm dikkatimi Natalie'ye veriyorum. Kızlarımın incindiğini görmekten hoşlanmıyorum, özellikle de Weston Hightower gibi beş para etmez, yozlaşmış bir senatör tarafından.

"Vajinal duvarlarında biraz yırtılma var ama iç kanama yok. İçine koyduğu şey yüzünden tedbirli olmak için antibiyotik veriyorum."

Parmaklarımı o pisliğin onu boğduğu yerde, boynunda gezdiriyorum. Boğazının tüm uzunluğu boyunca parlak kırmızı bir halka var ve şimdiden morarmaya başlamış, bir çürüğün ilk ipucu oluşuyor. "Boğazın acıyor mu?" Natalie usulca başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Cezalandırıldığından emin oldum ve bir daha asla buraya gelmeyecek. Birkaç gün izin al ve biraz dinlen, tamam mı?"

"Tamam." Değer verdiği bir adamın gücünü ve kuvvetini onu incitmek için kullanmasından dolayı gözlerinde parlayan incinmişliği ve ihaneti görebiliyorum.

"İşe dönmeden önce Dr. Simone ile konuşmanı istiyorum." Gladius Simone tüm kadınların gittiği bir terapist. Anneme göre, para için vücudunu satan bir kadın en güçlü olanın bile parçalanmasına neden olabilir, bu yüzden benim için çalışan her kadının terapistte gitmesini sağlarım. Akıllarının yerinde olmadığını düşünürse burada çalışmazlar.

Vivian'ı dışarı çıkarıyorum ve bu kadar çabuk geldiği için teşekkür ediyorum. Gözlerindeki küçümsemeyi görebiliyorum; bir şeyler söylemek istiyor ama aldığı para aklından geçenleri söylemesine engel oluyor.

Doktor gittikten sonra Cecilia'ya, "Senatör Hightower'ın bu topraklara ayak basmasının yasak olduğunu herkesin bilmesini sağlayacağım," diyorum.

"Teşekkür ederim, *aşkım*." Cecilia yanağıma bir öpücük konduruyor, elleri vücudumda geziniyor ve diri göğüsleri göğsüme sürtünüyor. Biraz fazla oyalanıyor, ıslak dudakları etimde kalıyor, sonra dudaklarımı öpmek için ağzını hareket ettiriyor.

"Burada olmaz, Cecilia." Suratını asıyor ama anlayışla başını sallıyor. Herkesin görebileceği bir yerde dalga geçmediğimi biliyor. Korumam gereken bir itibarım var. Dokunmak ve sevişmek kapalı kapılar ardında kalır.

Elini elime alıp onu ofisime çekiyorum. Birinci katta, restoran, bar ve ortak alanın yanı sıra özel odalar da bulunuyor. Bu katta ayrıca personel mutfağı da var. Cecilia da dahil olmak üzere tüm bayanlar ikinci katta yatıyor. Doğu kanadı eskort olarak çalışan kadınlar için, batı kanadı ise personelin geri kalanı için. Benim yaşam alanım tek üçüncü katta ve asla kimseyi evime getirmem.

Oda. Yatak odaları mahremdir ve Cecilia ya da başka bir kadınla yaptığım hiçbir şeyin mahrem olması gerekmiyor. Bu bir sikişten başka bir şey değil ve kiminle olursam olayım, özellikle de Cecilia'nın bunu unutmaması gerekiyor.

Ofisime gittiğimizde, kıyafetlerini çıkarma zahmetine girmiyorum. Son zamanlarda duygusal olarak çok bağlandı ve asla bir sikişten fazlası olamayacağını hatırlaması gerekiyor.

Elbisesini beline kadar çekerek iç çamaşırını yana itiyorum ve ıslak olduğundan emin olmak için iki parmağımı içine sokuyorum. Pantolonumu hızla çözüp yere itiyor, sonra külotunun içine uzanıp aletimi çıkarıyor.

Onu saçlarından tutup çeviriyorum ve masamın kenarına domaltıyorum, yüzü tahtaya dayalı, kıcı havada. Bir prezervatifi yırtıp açıyorum, sert uzunluğumun üzerinde yuvarlıyorum, sonra sikimi amına sokuyorum, ikimiz de serbest kalana kadar onu acımasızca beceriyorum.

İkimiz de boşaldıktan sonra kendimi külotunun içine sokuyorum ve pantolonumu yukarı çekiyorum. Cecilia gözlerinde kalplerle arkasını dönüyor. Bir noktada, onu sikmeyi bırakmam gerekecek. Ona veremeyeceğim her türlü boku istiyor. Ona vermek istemediğim şeyler.

"İşe dönmem gerekiyor." Kapıyı açtım ve gitme vaktinin geldiğini belli ettim. Ne de olsa para kendi kendine kazanılmıyor.

[Continue reading Karanlıkta Güzelliği Bulmak.](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>